

FAHİŞE

NELLY ARCAN

2. BASIM

NELLY ARCAN : 1975 yılında Ouebec'te dünyaya geldi. Yirmili yaşlarının başında bir fahişe olarak geçirdiği dönemde tuttuğu günlük, yarı otobiyografik bir romana dönüştü ve böylece *Fahişe* ile edebiyat dünyasına giriş yaptı. 2001 yılında yayımlandığında tartışma yaratan ve Medicis Roman Ödülü'ne aday gösterilen *Fahişe*, 2004'te Fransa'da tiyatro sahnesine de taşındı. Romandan uyarlanan oyun, Paris'te seyirciyle buluştu. Halen Montreal'de yaşayan ve edebiyat öğrenimi gören Arcan, *Fahişe'nin* ardından, 2004'te *Folle* adında bir roman daha yayımladı.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Fahişe

Nelly Arcan

Yeraltı Edebiyatı dizisi: 24

Fahişe

NellyArcan

Fransızcadan çeviren

Alev Ozgüner

Yayıma hazırlayan

YaşarAvunç

Kitabın özgün adı

Putain, 2001

Kapak illüstrasyonu

SevinçAMan

Kapak düzeni

Deniz Çelikoğlu

Düzelti

Ayten Koça/

Baskı ve cilt

Sena Ofset (0 212) 613 38 46

Birinci basım 2005

Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-436-2

AYRINTI YAYINLARI

www.ayrintiyayinlari.conıtr & info@ayrintiyayinlarixonıtr Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst Tel.: (O 212) 518 76 19 Faks: (O 212) 516 45 77

Fahişe Nelly Arcan

Ayrıntı Yayınları Yeraltı Edebiyatı

Konuştuğum zaman başkalarına hitap etmeye alışık değilimdir, işte bu yüzden hiçbir şey engel olamaz bana, üstelik sizi şaşkına çevirmeden ne söyleyebilirim ki? Maine sınırında bir köyde doğduğumu mu, dini bir eğitim aldığımı mı, öğretmenlerimin hepsinin dindar olduğunu, hayatlarını feda ettikleri şey karşısında kendilerinden geçmiş ve katı kadınlar olduklarını, anne diye hitap etmek zorunda olduğum, öncelikle kendilerine sahte birer ad seçmek zorunda olan -Julie için rahibe Jeanne ve Andree için rahibe Anne-, ana babaların çocuklarına isim koymadaki, Tanrının nezdinde onları uygun bir biçimde tanımlamadaki yetersizliklerini bana öğreten rahibe-anneler olduklarını mı? Ve daha başka ne öğrenmek isterdiniz, derslere yeteneği olan tamamen normal bir çocuk olduğumu mu, yetişip büyüdüğüm bu ateşli Katoliklerin köyünde şizofrenlerin şeytan çıkarma yöntemiyle tedavi edilmek üzere papazlara gönderildiğini mi, azla yetinildi-ğinde, iman sahibi olunduğunda hayatın bu köyde çok güzel olduğunu mu? Ve daha başka ne, on iki yıl boyunca piyano çaldığımı ve herkes gibi şehirde yaşamak için köyü terk etmek istediğimi mi, o gün bu gündür tek bir nota bile çalmadığımı ve kendimi barda garson olarak buluverdiğimi mi, o zamana kadar beni şekillendiren her şeyi inkar etmek, bir insanın aynı anda hem eğitimini sürdürebileceğini, yazar olmak isteyebileceğini, hem de kendini orda burda harcayıp, ilkokulumdaki rahibelerin tarikatlarına hizmet etmek için yaptıkları gibi kendini feda edebileceğini kanıtlamak için fahişe olduğumu mu?

Bazı geceler rüyamda ilkokulumu görüyorum, her seferinde piyano sınavlarım için geri dönüyorum oraya ve her seferinde aynı şey oluyor, piyanomu bulamıyorum ve partisyonumda bir sayfa eksik oluyor, oraya yıllardır tek bir nota bile çalmadığımı ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibi benim yaşımda orada bulunmanın komik olduğunu bilerek dönüyorum, ve içimden bir ses başrahi-benin karşısında artık çalamamanın yaratacağı aşağılık duygusundan kurtulmak için bu işten vazgeçmenin daha uygun olacağını söylüyor, ki çalmışım ya da çalmamamışım, hiç önemi yok onun için, çünkü uzun zamandır asla piyanist olmayacağımı, ancak piyano çalar gibi yapacağımı biliyor zaten, ve her boğaz temizlemenin kıyı bucak her

yerde gök gürültüsü gibi yankılandığı, kırmızı tuğladan bu küçük okulda, bir sınıftan diğerine gitmek için sıraya girmek gerekirdi; en kısalar öne ve en uzunlar arkaya, benim en kısa olmam gerekiyordu, neden bilmiyorum ama parola böyleydi, ön sıraları kapabilmek için, en kısalarla en uzunlar arasında ortada sıkışmamak için en kısa olmak, ve okul açıldığında, rahibe tüm sene boyunca hiç değişmeyecek olan sıralamayı yapacağı zaman kendimi güvenceye almak için elbisemin altında dizlerimi kırardım, çünkü kısa boylu da olsam elbette ki en kısa olan ben değildim, biraz daha uğraşmam, istediğim yeri güvence altına alabilmek için boyumu biraz daha kısaltmam gerekiyordu; hem sonra yetişkinleri sevmiyordum, bunların tek bir sözü bile beni ağlatmaya yetiyordu, işte bu yüzden de sadece karınlarıyla işim olsun istiyordum, çünkü karınlar konuşmaz, hiçbir şey istemez, özellikle de rahibelerin karınları, insanda bir yumrukla zıplatmak isteği uyandıran yusyuvarlak toplar. Bugünse bu kısa olma ihtiyacımdan tamamen sıyrılmış durumdayım, hatta yıllarca boyumu uzatmak için topuklu ayakkabılar giydim, ama çok topuklu değil, müşterilerimin yüzüne karşıdan bakabilecek kadar.

İyice düşünülürse.fazla sayıda annem oldu, başka bir isme indirgenmiş fazla sayıda şu sofu modellerinde, ve belki de bunlar isimlere bu kadar susamış Tanrılarına inanmıyorlardı, ya da tam anlamıyla diyelim; belki de aileleriyle bağlarını koparmak için, dünyaya gözlerini açmalarına yol açan eylemi unutturmak için bir bahane arıyorlardı sadece, sanki Tanrı onların nerden geldiklerini, bir anneden ve bir babadan geldiklerini bilmiyormuş gibi, sanki Tanrı Jeanne'ları ve Anne'larının gerisinde neyi saklamaya çalıştıklarını göremezmiş gibi, anne babalar tarafından aksi bir tesadüfle seçilmiş şu adları yani; orada çok fazla böyle annem oldu, ama kendi annem, çoğunlukla uyuduğu için benimle konuşmayan annem, uykusunda benimle ilgilenmeyi babama devreden annem pek yoktu yanımda.

Örtülerin altındaki bedeninin biçimini ve yastığa kıvrılmış bir kedi gibi ancak yarısı dışarıda kalan başını hatırlıyorum, yavaşça yok olan bir anne enkazı; varlığının görülmesi için, onu örten örtülerden ayırt edilebilmesi için sadece saçları vardı, ve bu saçlar dönemi yıllarca sürdü, üç dört yıl belki de, sizin anlayacağınız bana öyle geliyor, benim için Uyuyan Güzel dönemi oldu bu, annem karanlık bir yaşlılık sergilerken ben tam anlamıyla ne bir çocuk ne de bir ergendim, saçların renk değiştirmeye başladığı,

kasıktaki sapsarı ayva tüylerinin arasında hiç fark ettirmeden iki üç siyah kılın bittiği şu ara dönemdeydim, ve biliyordum ki tam olarak uyumuyordu, yarı uyur bir haldeydi, günlük güneşlik odasın-da.fazlasıyla mavi.fazlasıyla kare çarşafların altında kazık gibi yattığını görüyorduk, yatağını çevreleyen dört büyük pencereden ışık huzmeleri vuruyordu kafasına; peki söyleyin bana, kafasına güneş ışıkları vururken bir insan nasıl uyur ve uyurken odanın bu kadar aydınlık olması ne işe yarar? İkide bir kımıldamasından, kendisiyle birlikte çarşafların altında gizli, bilinmeyen bir sebeple beklenmedik bir anda inlemesinden uyumadığını anlıyorduk zaten.

Bir de uyumayan ve Tanrıya inanan babam vardı, zaten bundan başka da bir şey yapmazdı, Tanrıya inanmak, Tanrıya dua etmek, Tanrıyla konuşmak, herkes adına beterin beterini öngörmek, Kıyamet Günü'ne hazırlanmak, akşam yemeği sırasında haberleri izlerken insanları kınamak; Üçüncü Dünya'dakiler açlıktan ölürken, derdi her seferinde, burada böyle rahat rahat, bolluk içinde yaşamak ne utanç verici; sevmiş olduğum ve karşılığında da beni sevmiş olan babam vardı anlayacağınız, iki kişilik, hatta üç kişilik sevgi verdi bana, beni öyle sevdi ki, dıştan gelen bu sevgi seli karşısında özsaygıya sığınmak nankörlük olurdu, neyse ki beni ondan korumak, enerjisini başka yerlere, cennetin uzak köşelerine yönlendirmek için Tanrı ve Üçüncü Dünya vardı; bir pazar günü, annem yatağında yatarken, biz ikimiz kilisede tahta sırada yan yana oturmuştuk, o ve ben en öndeki sıralardan birinde, her zamanki gibi dümdüz ışık huzmeleri halinde vitraylardan geçen ve sahına vuran güneş ışınlarına bakıyorduk; mayasız ekmeği yutmam gerekirken avcumda tutmaya devam ettim, sonra cebime atıp odama getirerek, yatağımın altında sakladığım bir kitabın sayfaları arasına yerleştirdim, her akşam, hâlâ orada olduğundan emin olmak için kitabı açıyordum, küçücük, yuvarlak, beyaz ve dayanıksızdı, öyle ki bir şey içerdiğinden pek emin değildim, Tanrı bunun içinde bulunmak için neden kendini alçaltsındı ki, ne kolaycılık, ve sonraki pazar günü ayine gitmeden önce, elrme-ği babama gösterdim, onu da suç ortağım yapmak istiyordum, yaptığıma bak baba, yapmadığım şeye iyi bak, ve sizi temin ederim beni neredeyse dövüyordu, bu bir günah dedi bana; ve o gün insanların, kınanması gerekenlerin tarafında olabileceğimi anladım, anladım ki orada kalmalıydım.

Bir de kız kardeşim var, hiç tanımadığım bir ablam, çünkü benim doğumumdan bir yıl önce ölmüş, adı Cynthia'ydı ve çok küçükken öldüğünden hiç gerçek bir kişiliğe sahip olmadı, kısacası babamın hep söylediği şeydi bu, sekiz aylıkken gerçek bir kişiliğe sahip olunamaz; özelliklerin, kendine özgü bir gülümseme, anne deme tarzının oluşması için zaman gerekir, anne babaların etkisinin kendini hissettirmesi için, okul avlusunda onun da bağırması, dediği olsun diye onlar gibi bağırması için en azından dört beş yıl geçmesi gerekir; kız kardeşim oldum olası ölü ama hâlâ aile masamızın üzerinde süzülüyor, kendisinden söz edilmeden orada büyüdü ve yemeklerimizin sessizliğinde yerini aldı, babamın üçüncü dünyası o, olamadığım her şeyi benden devralan ablam benim, ölümü tüm gelecekleri önüne sererek ona her türlü olanağı sundu, evet, şu ya da bu olabilirdi, doktor ya da şarkıcı, köyün en güzel kadını, ne istenirse olabilirdi çünkü öldüğünde küçücüktü, kendisini şu ya da bu yönde tanımlayacak tüm işaretlerden yoksundu, öldüğünde ne bir beğenisi ne de hayata karşı bir duruşu vardı, ve eğer o yaşasaydı ben doğmayacaktım, işte çıkarmam gereken sonuç bu oldu, onun ölümünün bana hayat verdiği; ama bir mucize sonucu, anne babamızın tek bir çocuk sahibi olma planlarına rağmen ikimiz de yaşayabilseydik, şurası kesin ki ona benzerdim, tıpkı onun gibi olurdum, çünkü o en büyük olacaktı, çünkü büyüklük sıralamasının sağlamlaşması için bir yıl yeter. Cynthia'dan hiç söz etmem çünkü hakkında söyleyebileceğim hiçbir şey yok, ama adını fahişelik adım olarak kullanıyorum ve boşuna değil, bir müşteri bana her seslendiğinde, ölülerin arasında andığı o oluyor.

Sonra benim hayatım vardı, tüm bunlarla hiçbir ilgisi olmayan hayatım, ne annemle, ne babamla, ne de kız kardeşimle; kız arkadaşlar ve müzikle, aşk acıları ve son moda saç kesimleriyle, sonuç karşısında ağlama krizleri ve buram çok iri, şuram çok küçük korkuları, kendinden daha güzel bir kız arkadaşa sahip olma kaygılarıyla geçen ergenlik; yetişkinlik döneminin başlangıcına kadar on yıl süren bir huzursuzluk yaşadım, sonra büyük şehir ve üniversite oldu hayatımda.

Hayatımda ilk kez bir dairede yalnız başımaydım, bir de dişi siyam kedim vardı, yalnızlıktan bunalmayayım, birbirimize yetebilelim -diye düşünmüşlerdi kuşkusuz-, aynı yatağı paylaşalım, alışkanlıklar geliştirelim, sevgi ihtiyacımızı ve başka küçük ihtiyaçlarımızı giderebileceğimiz bir

ekosistem kurabilelim diye annemle babam hediye etmişti onu bana, insanı sıkboğaz eden yenilikler dünyasının tek değişmez unsuruydu o; uyku konusundaki sebatı, olasılık fazlalığının, metrodaki fazla sayıda aktarmanın insanı bunaltabileceğini anlamamı sağladı; adı Zazou'ydu ve şaşı şaşı bakan, bu şaşılıktan dolayı daha da mavi görünen, benimkiler gibi masmavi gözleri vardı, orada, ayağımın altında bulunması yüzünden, bir tek bu sebepten her an çarpıp durduğum Za-zou; babam dairenin her odasına kutsatmayı ihmal etmediği İsalı bir haç yerleştirmişti, İsalı haçın kutsanmış olması çok önemlidir diyordu, aksi takdirde Tanrıdan soyutlanma ve iskelete dönüşme tehlikesi taşır, birçok insan haçı inanmadan taşıyor; haçı estetik bir amaçla taşıyorlar çünkü bugün nesnelerin, arabaların, dinin güzelleştirilmesine kafa yoruluyor sadece, ve babam dairemin duvarlarına haçlar koyduysa, bu daha çok beni denetlemeyi sürdürebilmek ve ziyaretçileri kendi varlığından haberdar etmek içindi: İsa'nın bu bir deri bir kemik bedeni aracılığıyla benim duymayacağım hiçbir şey söylenmeyecek, benim görmeyeceğim hiçbir şey yapılmayacak; ve ben Tanrı olarak bir ölüye sahip olunabileceğini asla anlamadım.

Babam büyük şehirden tiksindiğini söylemekten hiç vazgeçmezdi, çünkü kınanacak fazlaca şey var, fahişeler, homoseksüeller, zengin ve ünlü insanlar, ayrıca ekonominin egemenliği ve güçlünün yasası,farklı olmayanların çöküşü, dillerin ve mimarinin karmaşası, ilkbaharın çamuru ve modern binaların çirkinliği; bir kilise cephesi nasıl olur da bir üniversite girişi olarak kullanılabilir diye de sinirleniyordu, sanki benim bununla bir ilgim varmışçasına; kutsanmamış haçlar gibi, Tanrıdan soyutlanmış, güdükleştirilmiş bir kilise, ve nasıl oluyor da üniversite binaları striptiz kulüpleriyle dip dibe oluyor, eğitimle fuhuş arasında bir adımlık mesafe varsa, ne olacak bu dünyanın hali? Üstelik bu doğru, bilimsel olarak da kanıtlanabilir, derslerimizin çoğunu gördüğümüz binaya bir kilise cephesinden giriliyor, gelecek nesillere miras kalsın diye korunmuş ve restore edilmiş bir cephe bu, çünkü göze hoş geliyor ve sınıf pencereleri çıplak dansözlerin sahneye çıktıkları barlara, dişiliğin sergilendiği pembe neonlara bakıyor;

dersler boyu izledim durdum seks emekçilerini, bu isim ne buluş ama, dünyanın en eski mesleğine, toplumsal görevlerin en eskisine duyulan minnettarlığı hissettiriyor insana, hamur üzerinde çalışıldığı gibi seks

üzerinde de çalışılabileceği fikrini seviyorum; zevkin bir çaba olması, bileğinin hakkıyla elde edilebileceği, gayret gerektirdiği ve bir ücret hak ettiği, sınırlamaları ve standartları olması gerektiği fikrini. İşin en çarpıcı yanı da, öğrencilerle fahişelerin iç içe yaşamalarında rahatsız edici hiçbir şey olmamasıydı; kaçamayacağı şeylere çabuk alışıyor insan, onların ders notlarımızı istila etmek için sokağın öbür tarafından akın akın gelmelerine alışıyor; ama bu yakınlığın benim üzerimde etkileri oldu, sokağın öbür tarafı daha ağır bastı bende, hadi söyleyin, bunca zevkin karşısında hangi teori dayanabilir? Zaten kimse beni tanımıyordu ve ilkbahar dolu dizgin hükmünü sürmekteydi, ilkbaharda harekete geçmek, boynunu ipe uzatmak kaçınılmaz olagelmiştir hep, köyümden sıyrılma fırsatı çıkmıştı karşıma böylece ve ben bundan dolayı mutluydum.

Fahişelik yapmak kolay oldu benim için çünkü bana bir isim bulmakla, giriş çıkışlarımı düzenlemekle, neyi nasıl yapmam gerektiğini, ne demem ve susmam gerektiğini bana söyleyecek bir denetleyici tayin etmekle yükümlü bir topluluğa, başkalarına ait olduğumu hep bildim ben; en küçük, kamış kaldırma konusunda en yetenekli olduğumu bildim hep; o sırada bir barda garson olarak çalışmaya başlamıştım bile, bir tarafta fahişeler vardı, diğer tarafta müşteriler, bana gerekenden fazla bahşiş veren, kendileri-neyse gerekenden fazla ilgi gösterilmesini isteyen müşteriler; yavaşça, kendiliğinden, bir belirsizlik oluştu, onlar beni kullandı, kuvvetle itildiğimi hissettiğim yöne doğru gitmeye karar vermeden aylar önce de ben onları, ve bugün tekrar bunu düşündüğümde, başka seçeneğim yoktu gibi geliyor, benim fahişe olacağım önceden belirlenmişti ve ben fahişe olmadan önce de öyleydim;

eskort ajanslarının sayfasını bulmak için İngilizce yayımlanan Gazette *adlı günlük gazeteyi karıştırmam yeterli oldu, telefon numarasını almam ve bir numarayı, Montreal' in en önemli ajansının numarasını çevirmem yeterli oldu; telefondaki ses ajansın sadece en iyi eskortları işe aldığını ve en iyi müşterileri kabul ettiğini söylüyordu, demek ki en genç kadınlarla en zengin erkekler bir araya gelmekteydi; erkeklerin zenginliği kadınların gençliğiyle atbaşı gitmiştir hep, bu iyi bilinir; ben de çok genç olduğum için hemen işe alındım, beni gelip evimden alarak hiç vakit geçirmeden bir odaya soktular ve arka arkaya beş altı müşteri kabul ettim, ilk başlayanların her zaman çok tutulduklarını söylediler bana, güzel olmak*

zorunda bile olmadıklarını; bu işi ömrüm boyunca yapmış olduğum duygusuna kapılmam için bu odada tek bir gün geçirmek yetti bana. Bir anda yaşlandım ama çok da para kazandım, suç ortaklığının mümkün, hatta tehlikeli olduğu kız arkadaşlar edindim, çünkü bu suç ortaklığı kaynağını ortak bir nefretten, müşterilere duyulan nefretten alıyordu, ama fahişelik sınırlarını terk edince tekrar normal, sosyal, birbirini hasım olarak gören kadınlar haline dönüyorduk.

Ve ben son hızla yaşlanmaya koyuldum, birbiri ardınca gelen müşterilerin önünde, tüm vaktimi geçirdiğim bu odada böyle diz çökmüş bir durumda kalmamak için bir şeyler yapmam gerekiyordu, üstüne üstlük hiç konuşmayan bir adama analiz için gidiyordum, onun divanına uzanmayı istemiş olmam da amma parlak fikir ha, oysa gün boyu yaşını başını almış, babam olabilecek adamlarla bir yatağa uzanmam gerekiyordu zaten, ve bu analiz bir yere varmadığından, adamın sessizliği karşısında ve söyleyeceklerimi doğru dürüst dile getirememe korkusuyla kilitlenmiş bir halde konuşmayı da beceremediğimden onunla görüşmeyi kesmek ve bunca ısrarla konuşmamış olduğum şeyi yazmak, yakamı bırakmayan ve beni fahişeliğin taşkınlığına sürükleyen baştan çıkarma arzusunun, ötekinin benden beklediği gibi olma arzusunun gerisinde neyin yattığını nihayet dile getirmek istedim ve yazdığım zaman beğenilme ihtiyacı baskın çıkıyorsa hep, artlarında yatan şeyi sözcüklerle gizleme gereğindendir, başkaları tarafından okusunlar diye de, doğru sözcükler olmamaları için birkaç sözcük yeterlidir. Üstesinden gelmek zorunda olduğum şey yazdıkça daha da güçlendi sadece, çözülmesi gerekli olan şey giderek daha da karıştı, ta ki düğüm, bitmez tükenmez ve yabancılaşmış yazımın özünün, uyuyan bir anneyle dünyanın sonunu bekleyen bir baba arasında hayatta kalma mücadelemin doğduğu düğüm tüm alanı kaplayana kadar.

Bu kitabın tamamı bu nedenle çağrışımlar üzerine kurulmuştur, aynı şeyleri yineleyip durma ve ilerlemenin olmayışı bu nedenledir, utanç verecek kadar özel oluşu bundandır. Sözcükler sadece kafamın içinden geçiyorlar ve sayıca çok azlar, babam, annem ve kız kardeşimin hayaleti, bir de kaybolmamak için tek bir kamışa indirgemek zorunda olduğum yığınla müşterim. Ama bu kitap benim en özel yanıma seslense bile, aynı zamanda evrensel, arkaik ve yaygın olma özelliği de var; hiç işinin olmadığı yerde, hiç istenmediği yerde, her tarafta ortaya çıkan, kendisini

yineleyen ve kendisine yol bulan birkaç zorbalık düzeninin, iki üç önemli kişinin kapanına kısılmış değil miyiz hepimiz?

Kadın saplantımın onur kırıcı olduğunu, bunun hep aynı nakarat olduğunu söylerler sık sık; onlara kibarca gülümsememek ve sürüyle erkeğin kamışını kaldırmayı başardıklarında onları alkışlamamak neden, ben de bir kadın, üstüne üstlük bir fahişe değil miyim, onlara bir şans veremez miyim? Doğru, kadın düşmanlığının sırf erkeklere özgü olmadığının kanıtıyım ben, eğer onları larvalar, şirineler, orospular diye adlandırıyorsam, bu daha çok onlardan korktuğum için, çünkü benim cinsiyetimi reddediyorlar ve onlara sunacak başka bir şeyim yok, çünkü beni yerime, olmayı istemediğim mevkilere geri yollama tehdidi barındırıyorlar içlerinde daima. Kadınların yazdıklarım sevmiyorsam, bunun nedeni onları okurken kendi konuşmamı duyar gibi olmam, çünkü beni kendimden koparmayı beceremiyorlar, belki de yazdıklarında onlara özgü, anında tiksinti duymayacağım, hemen kendime atfedemeyeceğim bir şeyler olduğunu kabul etmek için fazlasıyla yakınım onlara. Hem sonra kendilerine yazar diyebildikleri için kıskanıyorum onları, hepsini aynı düşünmeyi tercih ederdim, kendimi düşündüğüm gibi düşünmeyi, şirine olarak, orospu olarak.

Ama bana aldırmayın siz, nihayet büyüyene kadar, okumaya cesaret edemediklerime yetişene kadar yazacağım.

Evet, hayat beni zorladı, düş görmedim, yatağımdaki, ağzımdaki bu adamlar, binlercesi; bedenimdeki, yüzümdeki, gözlerimdeki spermlerini ben uyd^madım, her şeyi gördüm ve her gün ya da hemen hemen her gün bu böyle sürüp gidiyor hâlâ; adamcıklar, onların kamışları yalnızca, ne için kalktıklarını bilmediğim kamışçıklar, çünkü benim için kalkmıyorlar, asla benim için olmadı, orospuluğum için sadece, bu iş için, kamışları emmek, ebediyen onları boşaltacakmışım, içlerindeki her şeyi bir seferde dökmelerini sağlayac^mışım gibi birbiri ardına gelen bu kamışları tekrar tekrar emmek üzere burada olduğum için; hem

sonra, bu boşalmalarda benim hiçbir önemim yok zaten, benim yerime başka biri de olabilirdi, cinsel doyuma ulaştıranı düşüncelerinde canlandırdıklarında, orda burda kasılmış bir yüz, sertleşmiş meme uçları, ıslak ve spazmlarla sarsılan bir yarık düşünerek çarşafların arasında çılgına

döndüklerinde, bu kadıncıkların kendileri için ayrıldığına ve onları konuşturmayı becerebilecek olanın yalnızca kendileri, onları eğilmiş görme arzularının önünde eğilmelerini sağlayabilecek olanın yalnızca kendileri olduğuna inanmaya çalıştıklarında, bir fahişe değil de bir şişme bebek, küçücük bir resim parçası da yeterli olabilirdi.

Bana can veren kendi hayatım değil, dalına başkalarının hayatı, bedenim her harekete geçtiğinde, bir başkası ona buy^muş, onu dürtmüş oluyor, bir başkası eğilip bükülmemi istiyor benden, diz çökmüş bir küçük köpek gibi ya da sırtüstü yatmış, bacaklar açık bir halde, bedenim bir y^anla alanına indirgeniyor, ağzımdan çıkan sesler bana ait değil, bunu biliyorum çünkü bir beklentiye, kamışlar gömülsünler diye, bir kulak çukurunun dibinde özellikle salıverilen dişi köpek inlemeleri arasında kendilerinden geçsinler diye işitilir kılınan yarığımın, kalkan sesimin arzusuna cevap veriyorlar; bazı zamanlar zevk aldığım da oluyor, aksini söyleyemem; sesimin beni inand^mayı başardığı, haykırışl^arımda yer yer, okkalı bir yumruğa benzer bir şeyle kesişen bir şarkının, doğru zamanlı bir düşüncenin, gerçekten atalarım, öğretmenlerim, neden-yaşatıldığı-bilgisiyle bedenlenmelerim için orada bulunduğum, orospu bedenime nüfuz eden ve bana benimkini geri veren peygamberlerimin zevki için orada bulunduğum duygusunun doğallıkla, kendiliğinden ortaya çıkabildiği her seferinde zevk alıyorum.

Bu adamların bana baktıkları zaman ne gördüklerini söyleyemem, her gün aynanın karşısında bunu anlamaya çalışıyorum ama boşuna, gördükleri ben değilim, ben olamam, ancak bir başkası olabilir, duvarların rengini alan değişken, belli belirsiz bir şekil; ve güzel olup olmadığımı, ne derece güzel olduğumu, hâlâ genç mi ya da şimdiden fazla yaşlı mı olduğumu da bilmiyorum; kuşkusuz bir kadın nasıl görülürse öyle görüyorlar beni, yani mevcut memeleri, kıvrımları ve gözlerini indinne becerisiyle; ama bir kadın bir diğeriyle kıyaslanmadıkça asla bir kadın değildir, diğerleri arasında bir kadındır, demek oluyor ki beni becerdiklerinde, bir ordu kadını becenniş oluyorlar, kendimi bu kadın sergisinde kaybediyor, kaybolmuş kadına özgü yerimi yine bu sergide buluyorsa

Parasını ödemeyi kabul eden herkese kendimi verdiğim bu zaman süresince, beni kadın yapan şeye, ünümü sağlayan bu dişiliğe kafa yoruyorum, zaten bundan başka da bir şey yapmıyorum, bu konuda

diyebilirim **ki** başarılıyım, ne belli bir pratik ne de teknik gerektiriyor bu, sahip olduğum ve darbeler ya da okşamalarla katlanılmaz olduğunda beni yutan sonsuz bir uysallıktan ileri geliyor, evet, bence dişilik, hiç kestirip atmamak ve kendisine tutunmamak yüzünden tükenen bir uysallık, eğer her yerde, en farklı konumlarda, kaygıda, neşede, sıkıntıda hep dibe çöküyorsam, ister oturmuş ister yatmış olayım, düşüşümün sonuna ulaşmak için yeterince çökemeyeceğim içindir; sandalyemden aşağıya, yatağımdan aşağıya düşmem gerekirdi, yerin yarılması ve benim alabildiğince toprağın derinliklerine, durmadan daha aşağıya inmem, kollarımı, bacaklarımı, kaf^m, birbirlerine dolanmaları kadın olarak beni boğan tüm bu organları ardımda bırakarak inmem gerekirdi, böylece geriye bir tek, kundak bezlerinden kurtulmuş bir prensesin yüreği, erkeklerin bilmediği bir cennete varma umuduyla yörüngesinde ilerleyen küçük bir krallık parçası kalmış **olurdu. Evet, kendi üzerinde, kendisi için, engelleyecek bir şey olmadan çarpan yüreği şimdiden hayal ediyorum, gereksiz ama dolu bir yüreği.**

Bir alışkanlık edinmek için birkaç gün, bay herkesle orda burda fahişelik yapmak için, aşağı yukarı her gün gittiğim Doctor Pen-field Caddesi ’ne bakan bir odada birkaç ay, her şeyin bittiğini, hayatın artık asla önceki gibi olmayacağını anlamak için de iki üç müşteri yeterlidir, kendimi dikilmiş bir kamış üzerinde, burada, bu odada hâlâ inatla çalışır bulmama tek bir sefer yetti; duvar kavramı olmayan, yana devrilse, ayakları boşlukta sallansa bile ölüme doğru yürüyüşünü sürdüren mekanik küçük bir asker bu, ne büyük bir inat, ne büyük bir inanç böyle, ve ben, kafamın içinde, boğazımı araştıran kamışların üzerine dökülen üzüntüsüz göz-yaşlarında, orgazm beklentisinde ve hatta sonrasında, ağzıma almamayı beceremediğim spermin buruk tadında -işimi yapmalıyım, zaten çoğunlukla boşalmayı önceden haber veren hiçbir belirti yoktur- gevezeliğimi sürdürdüm; işleri bitince erkekler ölü gibi olurlar, daha fazlasını beklemez gibi, daha kalıcı bir zevk uğruna buna sırt çevirir gibi davranırlar, ve bu ölü anlarda, gürültüsüz ve sarsıntısızca öldüklerinde hep böyle olur, yine de benim için büyük bir sevinç kaynağıdır ölümleri, çünkü bitmiştir artık, bu her şeyin son bulduğu anl^amına gelmektedir, jimnastiğin, aldatmacanın, gözyaşlarının, uysallığın; ve bazen bu işi ikinci kez yapmak zorunda kalırım, tercihen bir sodoıni olur bu, beni hazırlamak için parmak uçları ya da dilleriyle okşarlar beni, boyun eğmekten başka şey gelmez

elimden ç^ünkü ne acı ne de tiksinti duyacağım düşüncesi zevk aldığıma olan inançlarını tersyüz edebilir, ben hayır derim ve onlar evet der, ben canım acıyor derim, onlar yavaşça yapıyorum, göreceksin, hoşuna gidecek derler, ama evet, doğrudur da, hoşuma gider, canım hafifçe acır, ve onların aldığı zevkin yanında bu azıcık acının ne önemi olabilir, söz konusu olan bensem, canımın acıması nedir ki, ayaklar boşlukta, beden beni yaşatan aynı zamanda da öldüren bu güce teslim olmuş durumdayken tüm boyunlara, tüm kamışlara yapışık olunduğunda istemek, düşünmek ya da karar vermek nedir ki, yatağın dışında, karşıdan gelen istek dışında ne haykırmayı ne de hareket etmeyi becerdiğime göre, belki de sözcükler, haykınşımla dolu bu sözcükler herkesin dikkatini çekmeyi başarır, daha da ileri giderek tüm dünyanın, kadınların da dikkatini; çünkü orospuluğumla tüm insanlığı reddediyorum, babamı, annemi, olsaydı, sahip olabilseydim çocuklarımı; az kalsın kısır, dölsüz olduğumu, dünyanın tüm spermlerinin, ne olursa olsun içimde bir şey uyandırmayı başaramayacağını unutuyordum.

Şimdilik, yirmi yaşım, mavi gözlerim, bedenimin kıvrımları, alttan bakışım, sarıya boyaya boyaya neredeyse beyaz denebilecek hale gelen sarı saçlarımla mükemmel bir görüntüm var, ama yaşam tüm bunların içinde kök salmıyor, öyleyse üzerime dikilen bakışlar, aynada -butiklerde ve kafelerde, her yerde izimi süren bu aynalar, daha güçlü bir varoluş sağlayan aynalar, ve onların arasında benim yerim yok artık- görmeyi başaramadığım şeye beni geri gönderen bakışlar altında yıkılmadan nasıl yürüyebilirim; insanlar beni görmeden etrafımda dolaşıyorlar, cinsiyetim yeterli belirginlikte görünmüyor, yeterince makyaj yapmamış bir kadınım ben; hayır, bir süs, olmayı hilesiz başaramadığım şeye eklenmek üzere bir ikinci tabaka gerek, ve herkes benim bir kadın olduğumu çok iyi görüyor, ama kimse yanılmasın diye, süslenmiş olmayanı, onu gerçek bir kadın bedeni kılan şeyden yoksun, işlenmemiş bedeni asla görmesinler diye bir kez daha gözlerine sokmalıyım bedenimi; bakımlı oluşuyla, onu çıplak bırakan giysisiyle, açılıp kapanan boyalı dudaklarla, bir korseden fırlamak üzere olan memelerle, bukleleri uçuşan saçlarla -bu uçuşma hep sürmeli, ç^&ü durduklarında gizledikleri şey unutulur- bir öbür taraf vaadi sunan omuzlar ve bir sırtla, her an ortaya çıkıverecekmiş duygusu uyandıran korseli bir göğüsle kamış kaldırmaya çalışan bedeni.

Kadınlara bakış tarzıma daha önce de dikkat çektiler, demek istediğim kısa bir soluğa ve ileri gitmeyen bir görüşe sahip erkeksi bakış tarzıma; ve kadınları tutkulu bir biçimde ayrıntıyla anlatıyorsam, bunun nedeni bende eksik olanı, görmeyi ya da sahip olmayı beceremediğim şeyi onlarda bulmak için elbette; kadınlarda bir kusur, beni hep hayal kırıklığına uğratan küçük bir kusur bulmalıyım, çünkü başkalarının kusurları genellikle öyle cazip, öyle coşku vericidir ki neredeyse güzel sayılır, onları insanca kılmak için, fazladan, daha iyi olan taraflarım tırpanlamak için onlara tutunmak gerekir, ve böylece kadınlar bana bu aynı erkeksi tarzla bakabilirler, böylece bakışlarıma karşılık veren bir kadına bakabilirim ben de, böyle olduğunda bakışlar kilitlenir, kör büyücüler takımı ve kıskanç üvey analar takımı olarak aramızda selamlaşı-rız; ayna ayna, söyle bana, en güzel kim; eh bu ben değilim, ben olamam, bunu nerden mi biliyorum, biliyorum çünkü benimle konuşulduğunda hep bir başkasından söz edilir, tüm konuşmaları kapsamaya yeterli gelmez benim varlığım, ve müşteriler bana sadece başkalarından söz ederler, onların sevişme tarzım ve bel ölçüsünü anlatırlar bana, memelerini ve ağzını tarif ederler, kalçalara kadar gelen saçları ve upuzun bacakları; ve yalnız başıma kaldığımda ben de belimi ve bacaklarımı incelerim, incelerim ama kabul görmüş, esas alınmış, takdir toplamış olana ait hiçbir şey bulamam; tarife uymayan, eksikli biri oluşumun, aynaların sadece hiçbir şey ifade etmeyen, görünürlüğün onayından başka bir şey istemeyen bir dublörü yansıtmasının nedeni ne olabilir; sırtlarını döndükleri anda parçalara ayrılan bir dekorum ben, ve böyle hissettiğimde bilmem ki hangi organımla haykırmaya ko-yul^^, çünkü ağzımla haykırmayı, gecenin ortasında, bir sokağın dibinde hayat ona bağlı olduğunda bile içten gelerek çığlık atmayı beceremem ben, unutmamak gerekir ki haykırış da işe yarar, tıpkı bir metro peronunda kalçaların sallanması gibi,. tıpkı erkek kahraman dünyayı fethetmek uğruna kadın kahramanı terk ettiğinde sinemada bir mendilin göz kenarına götürülmesi hareketi gibi dişileşir.

Erkeklerin bana sahip olduğu bu bir, iki, üç bin kereyi anlatmak ancak kayıp çerçevesinde m^^^dür, birikim çerçevesinde değil; Sodom'un yüz yirmi gününü biliyorsunuz zaten, sonuna kadar dayanamadan okudunuz onları, ve bilin ki ben yüz yirmi birinci gündeyim, her şey kurallara uygun oldu ve hâlâ da sürüyor, yüz yirmi iki, yüz yirmi üç; yerini ayırmak için sabahtan telefonla ajansı aramak gerek önce, o günkü listede yer alabilmek

için çok erken aramak gerek, bugün sizin için çalışabilir miyim, sizde, sizin evlerinizde fahişelik yapmam mü^mkün mü, ve dün için üzgünüm, önceden düşünüldüğü gibi sunamadığım için kendimi üzgünüm, aybaşı olmuştum, ama bugün bitti, yani neredeyse, ve her şeyi düşündüm, süngerleri ve kı^zı ayakkabıları, sabahlığı ve masaj yağını; ve sabahın ilk telefonunun ardından, o gün orada olmama patronun onay vermesinin ardından, makul bir süre içinde Doctor Penfield Caddesi’ne gitmeliyim, ç^ünkü belli ki müşteriler şimdiden dışarıda beklemekteler ve kuyruk oluşturmuşlar, şehir merkezindeki ofis binalarında yapılacak iş toplantılarına gitmeden önce günün fahişesinin gelip kendilerini rahatlatmasını beklemekteler, güne iyi başlamak istiyorlar kuşkusuz; seks stresi azaltıyor, bu bilinen bir şey, daha doğrusu dergilerin anlattığı bu, seksologların ve doktorların da, dolayısıyla. tüm çirkinliği ve ucuzluğuyla yükselen kahverengi ve kocaman bir binanın bir ucundaki bu odaya bir an önce varmam gerek, öyle bir bina ki bu, sanki küflü peteklerle doldurulmuş devasa bir arı kovanı, sonra, bir gün önce değiştirilmediyse, değiştirilmesi gereken çarşaflar ve dökülmemişse dökülmesi gereken çöp sepetleri var, makyaj yapmak ve beklemek, ölçülü olmak, dairenin sınırlan içinde kalması koşuluyla her istediğini yapmak gerek, ilk müşterinin gelişini bildiren telefon zilini beklemek, kapıya v^lmasını, içeri giren, ödemeyi yapan, soyunan müşteriyi beklemek gerek, emmek, yine emmek, kendini emdirmek gerek, temas en aza indirgenmiş o^lmalı, bunu isteyen benim, sizin anlayacağınız istemek aşağı ^yukarı indirgemek anlamına gelir. Ardından cinsel ilişki, önce ben üstte, sonra altta ve nihayet köpek pozisyonunda, işte tercihim bu, ç^ünkü temas eden sadece cinsel organlar, istediğim gibi yüzümü buruşturabilir, biraz ağlayabilir ve hatta fark edilmeden doyuma bile ulaşabilirim, ve hepsi altı, yedi; sekiz farklı müşteriyle altı, yedi sekiz kere arka arkaya yapılmalı, sekizinci-den sonra gidebilirim, ve nereye gidebileceğimi düşünüyorsunuz, evime mi, hayır, çü^M evime dönmek istemiyorum, sadece bir an önce ölmek istiyorum, ama burada, bu odada değil, polis, soruşturma ve birdenbire işin içine giren annemle babam, sorular, çekilen işkence ve dahası, annemle babamdaki acımı kovalayan kendi sonum, kâşifleri soytarılığın, fahişeliğimin, yani bana ait, iğrençççe bana ait ve yine de öyle bile olmayan tek şeyin, çünkü bir sürü fahişe var, her türden, özellikle de benim türümden, topuklu ayakkabılara ve alaycı gülümsemelere sığınarak, bacaklarını açarak ve sonsuz uysallığın ziyaretçisine meydan okuyarak, ortalığa salınmış bir fahişenin sadece mükemmel suretini sunmak için

gözlerinin gerisinde ağlayan, düşüncelerinin gevezeliğinde insanı bunaltan, zamansız yaşl^anmış genç kadınlar güruhu.

Ayrıca müşterileri beklediğim odayı görmek gerek, bir adamın kapıyı çalmasını beklemekle geçen yaşamı biraz olsun kavramak için görmek gerek orasını; yerleştirildikleri andan itibaren, herkese hizmet etmenin ve kimseye ait olmamanın, üzerinde her on beş dakikada bir saate bakarak sabırsızlanan gar sıraları gibi tıpkı, hiçbir ruha sahip olmadan yıpranmışlığın izini taşımanın verdiği yal-mzlıklarıyla karşılıklı duran ve bir üçgen oluşturan yatağı, komodini ve koltuğu görmek gerek, san ışık saçan ve gündüzlere bir akşam görüntüsü veren tek lambayı, altında müşterilerin kıllarının, kapı açıldığında yuvarlanarak, hava cereyanıyla savrulan gri toz yumakları gibi odayı kat eden küçük topakların biriktiği sıkıştırılmış tahtadan beyaz yatağı görmek gerek; bu topakları toplamam asla, bırakırım uçuşsunlar, çünkü görülmelerini, müşterilerle olan bağlarım açığa vurmalarını isterim, isterim ki müşteriler fazla rahat hissetmesinler kendilerini, bu odada yalnız olmadıklarını, biraz da başkal^^m var olduğunu, gelip geçen erkekler dizisinde kayıp bir noktadan başka bir şey olmadıklarını ve yığın halinde, farklılık taşımaksızın döşemenin üzerinde buluşacaklarını bilsinler, bu odanın bana ait olmadığını ve birçok insan girip çıktığı için düzenli tutmaya değmeyeceğini anlamalarını isterim, hem sonra birazdan bir başkası gelecektir, ellerini çabuk tutmaları, iş biter bitmez giyinmeleri ve gelmek üzere olan kişiyle karşılaşmamak için hemen gitmeleri gerekmektedir, onların hızla giyindiklerini görmek, asansöre varmak için koridorda koşturduklarını duymak gerek, sanki hiçbir şey olmamış, bir tanıkla karşılaşmadıkça, sanki bir kadınla yatmak için ona para ver ^ıek düşünülmesi imkansız bir şeymiş gibi tavırlar takınmalarını hayal etmek gerek, ve bir de fahişelerin oyalanması için ajans tarafından satın alınan ve komodinin üzerine bırakılan, okumadığım dergi yığını var, bana ait dergiler, ama nedendir bilmem, aralık dudaklarıyla bana bakan sayfalarca yarı çıplak ergen kızı etraflıca incelemek beni oyalamıyor, kızların görüntüsü ürkütüyor beni, özellikle yüzleri yere bakar şekilde döndürüldüklerinde, özellikle olağanüstü seks, seks üzerine her şey gibi hep aynı, aptalca sloganlarla kuşatılmış ayın seks işçisinin, baş şirinenin yay gibi bükülmüş bir halde içinde doyuma ulaştığı örtü kaldırıldığında; sanki her dakika seks yapmak yetmezmiş gibi, sanki bir de hep bunu konuşmak, yine konuşmak, sınıflandırmak, sıralamak gerek: Erkekleri baştan çıkarmak

için on şaşmaz hile, kafaları döndürmek için giyilecek on elbise, patronun kamışını kaldınnak için farkında değilmiş gibi öne nasıl eğilmeli; bu kızların bulunduğu sayfaları teker teker ufacık parçalara bölmek, çöp sepeti elin ulaşabileceği mesafede olmadığı için, dolu olduğu için yere atılmış prezervatiflerle birlikte yatağın altına süpürmek gerekirdi, ama hiçbir işe yaramaz bu, çünkü öyle çoklar ki, gelecek hafta aynı yere başka dergiler yığılmış olacak, başka şirineler kendilerini parçalayamayacağım üzerine benimle bahse girişecekler; her hafta yeniden başlayacak olana karşı hiçbir şey yapılamaz, o zaman elimden gelen tek şey onları on beş yaşları ve yarı aralık mükemmel dudaklarıyla, çıldırtıcı duruş krallıklarıyla baş başa bırakmak.

Ve bu oda hep karanlıktır, çüıìkü perdeler açılamaz, bulaşık yıkarken ya da soğan doğrarken her an mutfak pencerelerinden bakabilecek olan komşuların, burada olup biteni bilmemesi gereken ve belki de uzun zamandır olup biten her şeyi bilen komşuların dikkatini çekmemek için perdelerin hep kapalı tutulması gerekir; ben ise, bir yılı aşkın süredir karşıdaki dairenin perdelerinin inatla kapalı olduğunu, zaman zaman bir kadın elinin perdeleri açmadan pencereyi açmak için uzandığını fark ederek komşularımı bulaşık yıkar, soğan doğrarken hayal edebilirim, onların insanların tuhaflığı konusundaki düşüncelerini hayal edebilirim; dünya çıldırmış, komşular paranoyak, ve belki kendileri de müşteridir, kim bilir, fahişelik hünerlerimin övüldüğü, kendilerine telefonla bedenimin tanıtıldığı müşteriler, otuz altı, yinni dört, otuz altı, yirmi yaşında, mavi gözlü, evet bayım, çok güzel bir kız ve iyi hizmet verir, size art arda birçok kez hizmet verebilir, onun gibi emen bulunmaz, az bir para, küçük bir ekstra karşılığında arkadan düzdürür, isterseniz internete girin, memelerini sergilediği resimlerini, kısacası kamışınızı kaldırmak için gerekli ne varsa hepsini görebilirsiniz, bu arada marifetlerini öğrenmek için tüm Amerika kıtasının başvurduğu Canada’s Best’teki görüş köşelerinde onun h^^ında yazı-lan1arı da okuyabilirsiniz, bu kız bir yıldız, ajansın starı, herkes ona bayılıyor, çünkü bu iş uğruna kendini paralıyor, kendini öyle işe veriyor ki onu tekrar isteyeceksiniz; ve böylece rekl^^m yapılıyor, karşılığında da kazandığımın yarısını veriyorum, İngilizce yayımlanan gazetelere ilan veren bir eskort ajansı için çalışıyorum, *you have reached the right number,* konuk kabul eden bir ajans bu, yani bir oda kiralamak zorunda değilsiniz, çünkü oda sizin için kiralanıyor, ayrıca sokakta bir kadına yanaşmak

zorunda da değilsiniz, çünkü kadın, örtülerin altında sabırsızlıktan kıvranarak sizi bekliyor zaten, evet, bir fahişe olmadığıma, ya da tam anlamıyla fahişe olmadığıma diyelim, kaliteli ve eğitimli olduğuma, erkeklerle yatmaktan çok onlara eşlik ettiğime, eğer canım çekerse onları emdiğime, seçme ve hayır deme şansım olduğuna -çok şişman ya da çok yaşlı, ayakları leş gibi, sadece hükümet bütçesiyle ilgili haberleri tartışmak, havyar yemek ve şampanya içmek istiyorum deme şansım olduğuna- inanmak isteyenler için bir eskortum ben; bir eskortum çü^M kaldırımda müşteri beklemiyo-^m, ya da şimdilik; y^arım saati elli dolara ve saati yetmiş beş dolara yatıyorum, daha fazlaya değil, müşteriler bana yüz elli dolar ödüyorlar ama elime kalan elli ya da yetmiş beş dolar, ve günde yedi ya da sekiz müşteriden elli ya da yetmiş beş dolar aldığımda, yaklaşık beş yüz dolar ediyor, her hafta yeni bir gardırop düzmek için gerekenden fazla bu para, ve ben fahişe gibi davranılmayı seven, müşterilere ailelerinden söz ettirmeyi . seven bir fahişeyim, evliler mi, çocukları var mı, karıları ve kızları fahişe olsaydı ne derlerdi, onlar da tıpkı benim gibi, prezervatifleri yatağın altına atarak ve son günlere ait kılların döşemede uçuşmasına izin vererek müşterilerini bekleselerdi ne düşünürlerdi, buna cevapları benim fahişe olmadığım, bir eskort olduğum, ve muhakkak başka bir uğraşım olması gerektiği -mesela üniversiteye gitmek gibi- oluyor; evet doğru, üniversiteye gidiyorum, eğitim gören bir fahişe-yim ben, ve güvenli bir aileye sahipken öğrencilerle yatmak ne büyük bir mutluluktur, sıkıntıyla konuyu değiştiriyorlar, okullarda uyuşt^cu konusuna geçiyorlar mesela, böylesi maddelerle gencecik çocukların hayatlarını söndünnek ne büyük bela, ne büyük rezalet, bense inatla karılarına ve çocuklarına dönüyorum, düşüncelerinde tutarlı bir fahişeyim ben, hâlâ karılarıyla yatıyorlar mı, evlilik yaşamları tatminkar mı, bu soruya cevapları çocuk sahibi olduktan sonra kadınların artık yatmak istemedikleri, kamışa olsun, çocuğa olsun artık hiç istek duymadıkları ve kendi kendilerine yettikleri oluyor, ve bu noktada bana, ardında karılarının kadavrasının belirdiği bedenimin gençliğine yapışıyorlar, bu mesleği çok uzun süre yapmamam gerektiğini, çünkü yaşlanabileceği-mi, yaşlı bir fahişeye dönüşebileceğimi, oysa erkeklerin hoşuna gitmeye çalışan ve işi, karşılığında kendisine para ödenmesini talep etme küstahlığına kadar vardıran yaşlı, çirkin bir fahişeden daha beter, daha acınacak bir kimse olmadığını söylüyorlar, işte bana söylenenler, tenini satmak için güzel olmak, bir eskort olmak, ilanlardaki yeni filmi tartışarak ve şampanya içerek hayatını kazanmak

içinse bir kat daha güzel olmak gerektiği; ve özellikle de genç olmak, yirmi yaşın üzerinde olmamak gerek, çünkü yaşları yirmiyi geçince kadınlar pörsüyorlar, tıpkı karıları ve yakında da kızları gibi diye haykırmak istiyorum, her ikisi de pörsümüş ve buruşmuş, tıpkı kendileri gibi, tıpkı pörsümüş olmaya katlanamayan kamışları gibi, çünkü hemen sarkıyor ve gri kılların arasında gözden kayboluyor, işte yaşlandıkça erkeklerin yaşlanan kadınlara sırtını dönmeleri bundandır, kendi güçsüzlüklerini onlar üstlensinler diye, artık kamışlarının niye kalkamadığı konusunda kendilerini kandırabilsinler diye.

* 1 *

Annem bunu asla yapmazdı, sadece tek bir erkeğe sattı tenini, babama; ve eğer ben düzüşüyorsam, bu aynı zamanda annem için, babamın tek olmasına izin vermemek için düzüşüyorum; çok acı bu, dünyanın günahı, benim günahım karşısında Tanrı gibi dikilen bu adam, hatta kendi günahı karşısında; çünkü kamışları bana kalkan tüm şu babalar, ağzıma yönelen, yatak için üsteleyen kıpkırmızı kamış başları, nefesleri, salyaları, orgazm ve çekip gitme aracılığıyla onunla düzüşmüş oluyorum ben, ve annemle ilgili, gülümserken aşağı sarkan, kendilerine acıyan incecik dudaklarından başka ne anlatabilirim ki, ağız yerini tutamayacak bu büyücü yarığından başka ne anlatabilirim, hayır, yüze ölüm ifadesi veren bir çizgi bu sadece, ve çok kötü kemirilmekten çengel halini alan parmaklan, hiçbir işe yaramadıkları için kıvrılıp kalmış parmakları; şunu söylemeliyim ki, annem tırnaklarını, bütün gücünü sadece bir yarık olmaya adamış ağzıyla kemirmiyor, ama bu işi birbirlerini yiyen parmaklarıyla başarıyor, tırnak bir parmağın derisini yüzdüğünde tak sesi çıkıyor, öyle bir tak sesi ki derisinde kan damlacıkları bırakıyor, ve ardından yine bir tak ve hiç oralı olmadığı kırmızı noktalar; kendilerine özgü yaşamları varmışçasına, hiçbir şey olmamışçasına, o zamana dek yaşlı bir delinin uyuşukluğu içinde kalan bedenin gerisi sadece onların çalkantısına eşlik etmek için varmışçasına, kalçalarının üzerinde cebelleşen annem ve elleri; ve bunu hep yapıyor, üstelik tek kelime etmeden çünkü annem konuşmuyor, ya bağırıyor, ya susuyor, odayı kaplayan parmaklarının tak sesiyle sessizliğini koruyor, ölü zamanlarda, pazar öğleden sonraları, çocuklar dışarda oynarken kendini hissettiren bir duvar saati sanki ve bu sessizlik beni çıldırtıyor, birbirimizden daha çok tiksinmek için sessizliğimizi koruyan iki deliyiz biz; büyükanne, kulakların ne

kocaman, gözlerin ne büyük öyle, seni daha iyi duymak için çocuğum, seni daha iyi görmek için; ama sakın aldanmayın, çünkü beni daha iyi görmüyor, hayır beni duymuyor da, gözleri ve kulakları sadece kendisi için, onda gözü olmayan babam için var, Tufan'dan yardım dileyerek Kutsal Kitabının başında dünyanın sonunu beklediğinden orada olmayan babam için, keşke annemden, mücadeleyle kendilerini tüketen ellerin bu yaş^amından kurtulabilsek, tek bir öpücük bile alamayan bu ağızdan, bu gözler ve kırışıklıklar, kırmızılıklar ve deri yığınından kurtulabilsek; hem zaten babam ona elini sürmüyor, kendi dile getiriş biçimiyle bunun onu ilgilendirmediğini söyledi bana, bu olmadan, seks olmadan yaşayabileceğini; ama bu doğru değil, çünkü orospuları kovalıyor, sokaktaki kızlara diktiği gözlerinden anlaşılıyor bu, onları baştan ayağa süzen istekli bakışlarından; artık annemi düzmüyor ama başkal^arını düzüyor, başka nasıl olsun ki, annemin bedeni içgüdüyle, yaşayabilir olanla ters düşüyor, aynı zamanda hem eriyor hem kalınlaşıyor ve onu kemiren ne artrit ne kanser, hatta ne de üzüntü, ama kırmızılıklarının, parlayan cildinin gerisinde, altında gizlendiği sırtının, sarfmış gri saçlarının, kötü yaşanmış yaşlılığının, yüzüstü bırakılmış dişi köpek havasının gerisinde hep daha da artan çirkinliği.

Beni iki büklüm ederek üstünlüğü ele geçirecek olan skolyozu-nun, her geçen gün beni ütü tahtasına doğru daha da eğecek olan kamb^urunun beni ele geçireceği anı geciktirmek için dimdik durmalıyım, ama özellikle dik durmak ve takma tırnaklar takmak söz konusu değil, henüz gerekmiyor; ya derim, onu bir başka deriyle kaplamak, sonunda yüzeyinde ortaya çıkacak olan damarları, parlamayı gizlemek dışında ne yapılır bu deriyle; dudaklarım için de silikon gerekli çünkü neden dudaksız yaşamaya karar vereyim ki, neden sadece anneme duyduğum tiksintiyi açığa vurabilecek bu yarığı göstermek zorunda olayım ki, evet, para bu işe yarıyor, anneden kopmaya, kendine ait bir yüz sahibi olmaya, tüm mahalleye sarışınlıklarıyla caka satmak isteyecek ve kendilerine yaşlanmamak, özellikle yaşlanmamak gerektiği, iki iş toplantısı arasında erkekleri tahrik etmek için çocuksuz ve çapkın kalmak gerektiği öğretilecek olan genç yıldızcıkların, geleceğin şirinelerinin, yarının orospularının büyük mutsuzluğu pahasına iğrençce bulaşan bu çirkinlik lanetini ortadan kal^rmaya; anne, baba, söyleyin kim en güzel, o ben değilim, kesinlikle değilim, burnumu, memelerimi, kıçımı dünya için dağıtmak, bilime adamak, bir cerrahın odasında bır^mak dışında

ne yapabilirim, ^emin hakkından gelen şeyden, babamın arzusunun hakından gelen şeyden uzak durmak dışında ne yapabilirim kendimle, ve kendimi böylesine çirkin görüyorsam eğer, belki de tiim bu kızlar yüzündendir, yani bana öyle geliyor, orada yığılı duran dergilerdeki, kendilerini ay-rınWandıramayacağıma bahse giren ve hepsi birbirinin aynı olan şirineler yüzünden, televizyondaki ve sokaklardaki şirineler; kırışıklıklar için çıkan yeni kremi sunan, küçük burunlarını ve dolgun dudaklarını, bronzlaşmış kıçlarını ve açık gömleklerinin ardındaki dimdik memelerini sergileyen on dört yaşındaki bu gencecik süs bebekleri yeterince güzeller mi, evet dediğinizi duyar gibi oluyorum ve bu soru değil, çünkü ortada bir soru oldukça aldanma umudu da olur, oysa benim ne umudum ne de günün birinde umut besleme düşüncem var, sorulacak hiç sorum yok, çünkü artık aldanmayı unuttum, kendimle ilgili her şeyi biliyorum ya da bu konuda daha fazla bir şey bilmek istemiyorum, ikisi de aynı anlama geliyor; hem zaten o kızlara hiç de arzu duymadığınızı söyleseydiniz yüzünüze ^^^^düm, eğer arzu duyduğunuzu kabul etsey-diniz yine t^^^düm, çünkü benim için önemli olan başkaları değil, bir larva tarafından dünyaya getirilmiş bir larva olmaya karşı duyduğum tiksinti, gizli düşüncelerimin en ücra yerlerine varıncaya dek, her an nefret ettiğim bu anneye karşı duyduğum tiksinti, ondan bu denli nefret etmem onun zorbalığı ya da sinsice kullandığı iktidarı yüzünden değil, hayır, ama onun larva yaşamı, güçsüzlüğüne sığınarak aynı yerde debelenmekle geçen yaşamı, kendisi olmaktan yakınmakla geçen, babam için meçhul olan yaşamı, babamın ona işkence ettiğini ve kendisinin kötülüğünü istediğini düşünmekle geçen yaşamı; babam ne ondan bir şey bekliyor ne de onun için bir şey istiyor, ondan ne nefret ediyor ne de onu seviyor, onu yelkenlisine binip dünyayı dolaşmak için burdan çekip gitmekten alıkoyan anneme duyduğu acıma ve annem bunu biliyor ama hiçbir şey yapmıyor, zaten larva yakınmaları ve etkinlikleri -şak diye sırtüstü d^urumdan yüzüko^m duruma ve yüzü-koywı d^^dan sırtüstü d^^M gelmek, evlilik yatağında aynı anda hem kıvrılmak, hem yayılmak, evlilik örtülerinin altında bir larva, Uyuyan Güzel olmak yüzünden tükenmek- dışında yapacağını yaptı yaşamında; annem ne güzel ne de uyuyan, çünkü gerçekten sağlıklı bir şekilde uyumak, huzurlu annelerin uyuduğu gibi uyuması için babam olmadan.yaşamayı bilmesi gerekir, oysa bilin ki onun uyumak ya da uyanmak, hatta yemek yemek için bile babama ihtiyacı var, babam onu istemediği halde ona

ihtiyacı var, babamın kendisine yönelik olmayan en ufak hareketinde bile, gezinti saatini bekleyen dişi köpek gözleriyle onu izlemekte.

Ve ben, bir yanılgının, imkansız olmasına rağmen yine de meydana gelen bir cinselliğin ürünü olan ben, sızlanmakla meşgulüm burada, daha ne kadar zaman kaf^m boşaltmam, onda eksik olan şeyden onu kurt^mam gerekecek, neden kurşun yağmana tutup patlatmıyorum ki onu, odanın duvarlarını bedenimle kaplamıyor, komşuları ayağa kaldırmıyor ve binayı annesinden fazlasıyla nefret ettiği için ölen bu orospunun meselesine karıştı^-yorum ki, b^umu küçülten, dudaklarımı dolgunlaştıran cerrahın emeğini neden sonsuza dek mahvetmiyorum; gelecek ilk müşteri ilk ve son kez vursa beni, durmak bilmeyeceğim için sus^turulsam ne iyi olurdu ve ben dursaydım bile sesim durmayacaktı, gözlerimin gerisinde, annemin çirkinliği yüzünden yönünü kaybeden düşüncemin akışında daha da güçlü bir şekilde kendini hissettirecekti, hayır, yine de ölmek kolay değil, dır dır konuşmak, larva gibi yaşamak, sızlanmak daha kolay, zaten annem hiç intihara kalkışmadı, nedendir hiç bilmiyorum, kuşkusuz damarlımı kesmesi için insanın güçlü olması gerektiği, kendini öld^mesi için öncelikle canlı olması gerektiği içindir.

İşte yalnız yaşam^amın, yaşamımda erkek olmamasının, evimde ot^p onun işten dönüşünü beklemememin, ona yemek hazırlamamamın, yaz tatillerini planlam^^^^ nedeni bu; hayır, ben çok sayıda insanı, müşterilerin yığılmasını tercih ediyorum, her biri kendi uzmanlık alanına sahip, her biri değişik taraflarımla ilgilenen, bütünün sağlıklı gelişmesine katkıda bulunan öğretmenler, doktorlar ve psikanalistlerin yığılmasını; yaş^^mda tek bir erkek tehlikeli olurdu, tek bir kişi için fazlasıyla nefret doluyum. gezegene, insan türünün tamaımna ihtiyacım var, hem zaten o tek erkeğe ne sunabilirdim ki, hiçbir şey, annemin uzantısını, işemek için, yatak ve banyo arasındaki gidiş gelişlerinde can çekişmesini sergilemek için yatağından çıkan bir cesedi, ona sunacak hiçbir şeyim olmazdı ve zaten onun da bana sunabileceği hiçbir şey yok; bakışlarıyla beni sorgulamak, bende tutunabileceği bir şeyler, annemin ellerinin kalçalarındaki cebelleşmesi, parmak uçlarıyla konuşan larva olma manisi gibi uzaktan görebileceği

yaşayan bir şeyler arayabilirdi olsa olsa; evet, bu erkek her an alıp başını gidecek gibi kapının eşiğinde dururdu, gidişini daha sonraya erteleme tavrı içinde beni yapayalnız bırakırdı ve günün birinde olan olur, beni terk etme düşüncesinde olan kişi ebediyen çekip giderdi ve o gün, içimdeki boşluk iyice büyürdü, hiçliğe indirilmiş son bir darbe, kendine bir çıkış bularak, mümkün olduğunca uzağa, neredeyse isteyerek hep sürgün edildiğim bu dünyanın, hiç çağrılmadığım ya da belki de bir tek müşterilerim tarafından ufacık, önemsiz şeyler uğruna, yorgun cinsel organlarından sökülüp alınan acılı bir zevk uğruna az buçuk çağrıldığım bu dünyanın sınırlarına kadar uzanarak, yankı bulurdu nihayet.

Eğer bir erkeği, gidişi yüzünden ölecek kadar sevseydim, bu bir larva aşkı, karanlık yerler arayan ve bu kadar az paylaşılabilir olduğu için kendi üstünde kıvranan bir aşk olmaz mıydı, tabii ki öyle olurdu, çünkü hiçbir şey beklemeyen, yaşamına varıncaya dek, hem de öyle herhangi bir yaşam değil, dopdolu ve mükemmel kahramanlara özgü cesur bir yaşama varıncaya dek her şeyi veren gerçek bir aşkla, bir peygamber, artık kamışı hiç kalkmayan yaşlı bir bilge aşkıyla sevmeyi bilmiyorum ben, hayır, bir tek veda-ların aşkıyla sevmeyi biliyorum, her halükârda sizi uzaklaştıracak olan kendimden uzaklaşma aşkıyla; büyük bir çaba göste^mş ve kendinizi çiğnemiş olsaydınız bile, bana sunulmuş olanın görüntüsüne teslim ederdim sizi, bana sunulmuş olanın çok az olduğunu söyleyeceksiniz, ama yine de böyle, az hiçbir şey demek değildir, yaşamak için asgari gerekliliktir, ete ve geğirtmek için sırta indirilen birkaç şaplağa, iki üç tarak darbesine ve okula dönüşlerde yeni bir elbiseye bürünen bir iskelet; düşünüyorum da, eski günleri, süt arabalımın görüldüğü, kaydırak oyunlarının oynandığı, arka avludaki garajın ardında külotsuz kuzen ve kuzinlerin erkek ve kız olduklarına ald^madıkları eski güzel günleri hiç hatırlamıyorum, küçük bir kız, ufukta ufacık bir fırtına olduğum za-mam neredeyse hiç hatırlamıyorum, ama daha o zamanlardan saçlımı dağıtabilen bir süs bebeğiydim, çıkıntı yapan şey parmakla gösterilir olmuştu bile, eller ağızda, parmaklar burunda, yaralı dizimin beyaz külotlu çorabıma çıkan yusyuvarlak kanı; ve böyle gösterilen tam anlamıyla ben değildim, kişiliğimi toza bulayacak şeyin değersizliğiydi, bu hiçliğin tozu tüm alanı kapladı sonunda, yaşam başlangıcı alanım; oysa bu alana sahip olmayı öğrenmeliydim, o beyaz çorabın üzerindeki kı^Mzı lekeyi g^r-la suçlayıcımn gözüne soksaydım daha iyi olurdu, davranışın kabalığını

unutuncaya, bu davranışı tersine -nedenini araştıran, özünü oluşturan şeyin yasağını delen bir çocuğun başarısına- dö-nüştürünceye kadar burun deliklerimi gitgide daha fazla eşeleyip dursaydım daha iyi olurdu, ama gözüm sadece beni bir başkasından daha iyi birisi kılabilecek şeydeyken, şu değil de bu kişi, kötü değil de iyi, çirkin değil de güzel olmaya çabalarken, nasıl başka türlü davranabilirdim ki, işleri hep bombok eden, hep suçüstü yakalanan ben, yeleğimin sarısı fazla sarı olduğu için, Noel ağacı altındaki küçük İsa Meryem'in kollarına sığamayacak kadar iri olduğu için, bana piyano dersi veren ve notaları çıkarma konusundaki yavaşlığım yüzünden sinirlenen rahibe, klavye üzerinde parmaklarımın hızını artırmaya yarayacakmış gibi nota defterinin sayfalarını son hızla çevirdiği için ağlayan ben, iyi ve kötü hakkında, güzellik ve çirkinlik ha^^da ne bilebilirdim ki; hiçbir şey bilmiyordum ve hfila da bilmiyorum, çok yakında parmakla gösterilebilecek olanı düşünmek dışında bir şey bilmiyorum, yıldan' yıla büyüyecek göbeği, boyayla gizleyeceğim beyaz saçları ve cerrahinin üzerimde bır^mış olacağı izleri; ve bu böyle devam edecek, dışarıdaki bilmem hangi tehditten kaçmak için yüzden kaybolacak olan incecik dudakları, yüzde çatlaklar meydana getirerek belli olmaya başlayan milyarlarca damarcık yüzünden kızaracak teni, evet, kısacası çirkinliği, tam da bunu, ortadan kaldırılması gerekenlerin, akla gelebilenlerin listesini, dökümünü, özellikle rahatsız edici tarafları olmadığı için sözü edilmek iste-nilmeyenleri, kulakların simetrisini, mavi gözleri, küçük ayakları, piyanist ellerini, yerli yerinde duran göbeği, müşterilerimin kamışları üzerinde her yöne hareket ettirdiğim belimi ve kalçamı.

Altında ne olabilir diye düşünüyorsunuz, kaldırılması gerekli şeyin yüzeyinin altında; yepyeni bir tenin sağladığı hoşnutluk, ışık saçan bir gülümseme ve birçok dualar esinleyen, insanları ışığı altında el etek öpmeye mecbur kılan bir sineyle mi karşılaşacak, batan güneşte bir mutlu son, pembe pamuktan uzun etollerin ka-tettiği gökyüzü mü görülecek, ya da hiçbir şey olmayacak mı, damarcıklar ve asirnetriden daha da beteriyle mi karşılaşılacak, düş kırıklığından daha aşağıda bir kraterle mi, altına dönüşemeyen ama ister istemez hiç görülmemiş, başka bir şeye dönüşen bokun başarısızlığıyla mı, bizzat kendisinin sırt çevirdiği bir bedenin yı-. kunıyla mı, isim atfetmeye cesaret edilemeyecek bir kasap dük-karuyla mı; hiçbir şey bilmiyorum ama bunları saymakla bitmez, kesinlikle bitmez, henüz değil; karşınıza çıkacak şey, kaybetmeye, sürgüne gönderilmeye

mahkûm bedeni hep tabaka tabaka soyarak, aç gezip mezarını kendi eliyle kazan anoreksik kişiliği ortaya çık^mak zorunda kalacaktır, üstelik bu durumun istisnai olduğunu da düşünmeyin sakın, hayır, milyonlarca kadın bedenlerini bir meslek aracına, besini bir sanata dönüştürmüşler, küçücük meyve parçaları konusundaki ağız becerileri adeta göz yaşartıyor, özellikle de diğerlerine verdikleri mesaj, bana bakın da nasıl şişman olduğunuzu görün, kıçınızdan sarkan, yürüyüş ritmiyle iki yana sallanan fazlalığa bakın, var olmak için nasıl bir iğrençliğe, nasıl bir ağırlığakatlanmak gerekiyor değil mi; kadınlar genellikle sahip olduklarından fazlasına sahipler, olduklarından hep daha fazlalar, cinselliklerine sımsıkı bağlılar söylenenlere bakılırsa, hikâyelerini yeni baştan kurgulamak ya da moda dergilerinin araştırmaları dışında bir yaşamı düşünmek konusunda yeteneksizler, olmaları gerektiğine inandıkları şeye sonsuz derecede yabancılaşmışlar, cinsel doyuma ulaşmaları istendiğinde cinsel doyuma ulaşan süs bebekleri, şu boyda, şu saç biçimine sahip, hiçbir şey istemeyen ve hep daha fazlasını isteyen, durmadan mastürbasyon yapan ve hiç bıkmayan, işleri güçleri erkekleri tahrik etmek olan, yaşamda aynaya bakıp kendilerini başkalarıyla kıyaslamaktan -kıçlarını ve memelerini inceleyip, fazla iri, pek iyi değil demekten-, erkeklerden ve diğer süs bebeklerinden söz etmekten, yataktan kuaföre, makyöze, ji^mnastiğe, butiğe, maniküre, rejime, cerraha, striptize ve tekrar yatağa, bu yolla, amaç olan orospulukla, kendi kendilerine duydukları hayranlıkla ve başkalarına duydukları kıskançlıkla kazandıkları paraya, nihayet saç şekliyle makyajla jimnastikle kıçla ve çok küçük ya da çok sarkık memelerle, butikle manikürle rejimle cerrahla striptizle ve düzüşmeyle ilgili çene çalmaya geçmekten başka amaçları olmayan süs bebekleri; evet, kadın bunların tümüdür, bundan başka bir şey değildir, alabildiğine acıklı bir süs bebeği, bir şirine, bir orospu, yaşamını sırf kımıldadığı görülsün diye kımıldayan, sırf hareket ettiği görülsün diye hareket eden bir larva yaş^amına dönüştüren bir varlık; üstelik hepsi bu kadar da değil, çünkü mutlu olabilmesi için türünün tek örneği, yüz şirinin arasında köyün tek şirinesi olması gerekir, kimsenin ne annesi ne kızıdır, sadece şuhluğuyla var olan katıksız şuh bir kadındır, ne anne ne kız olanlar, sadece kamış kaldırmak ve sürekli k^amı kaldırabileceklerinin güvencesini vermek için var olanlar ırkının temsilcisidir; böylece genel bir memnuniyet sağl^anmış olur, çünkü erkekler anneleri ve kızlan düzmeyi hiç dert etmezler, hepsini becerebilmeyi isterler, hatta kendi annelerini ya da kızlarını bile, yalnız kalma korkusuyla el altında bulundurdukları küçük

aynada kendilerini öylesine güzel ve öylesine sarışın görerek rahatlayan şirineler olarak düşünebilmek isterler onları; evet bir kadın her şeyden önce kamış kaldırma becerisi olan bir cinsel organdır, çünkü bir cinsel organ asla kendiliğinden kamış kaldırıcı değildir; bunun için çalışma gereklidir, ölüme kadar tüm bir yaşam boyunca çalışma, çünkü yaşlı ve iğrenç de olsalar kadınlar öyle olmadıkları, göbekleri üzerinde sürdürdükleri larva yaşamlarını, kıçlarını sallayarak süslenmekten ibaret varoluşlarım çılgınca yaşayabildikleri zamanları hatırlarlar ve çalışma bu kez de, allayıp pullamaya çalışılan hatırada sürer.

Benim bu kuralın dışında kaldığımı düşünmeyesiniz sakın, en kötü türden bir kadınım ben, kadınlık yapan, bacak bacak üstüne atıldığı sırada küçük kırmızı külodun bir anlık görülmesiyle bir şey kaybedilmeyeceğine inanan bir kadın, kimseden gizlisi saklısı olmayan bir kadın; hayır, kafamın içinden geçenler tenimden anlaşılabilir anında, düşüncelerimin devamı hemen yüzüme yansır, görüşlerim tüm değişikliklere açık, hayasızca ortalığa serilir, tıpkı fahişe oluşum gibi; ve sakın ola ki çocukluğumun kulelerin yükseldiği, bu kuleler sayesinde gelen düşmanın görülebildiği ve damadan fetihler yapan bir krallığın sınırlarını hep daha da genişletebildiği görkemli bir şatonun temeli olduğunu sanmayın, hiç de öyle değil, daha çok yarı yolda kalan ve porselen kırılganlığının, toza dönüşme yazgısının dışında asla hiçbir şeye tutunmayan ya da pek az tutunan bir iskelet söz konusu; hem zaten düşünecek fazlaca şey, doldurulacak fazlaca boşluk var, mevsimler birbirini izledikçe yavaş yavaş yok olan tuzdan heykelinin silueti var babamın Kutsal Kitabının; patlama ışıkları bize ancak üç milyon ışık yılı sonra ulaşan ölü yıldızlar, Tokyo'da Japonların karınca gibi kaynaşmaları, gürültücü kalabalığın çok yüksekten, kente yukardan bakan King Kong tepesinden görülen hızlı hareketi ve yerden, kaçanın görüş açısından görülen, adımını diğer adımının önüne koymadaki yavaşlığı var; renklerin kendisine bir şeyler söylediği kuzinimin şizofrenisi ve galaksilerin çarpışması karşısında, binlerce gezegenin geçişi sırasında toza dönüşen kara deliklerin oluşumu karşısında benim gülünç mutsuzluğum var; işte bu yüzden de benden bir hikâye, bir çözüm beklememelisiniz, çünkü sayamadığım düşünecek çok fazla şey var; çünkü kendimle ilgili olarak, sırtüstü yatıp, iki iş toplantısı arasında bir düzüşme olanağı sunan, bacaklarım Japonya'ya kadar, gündüzün gece ve gecenin de gündüz olduğu dünyanın en uç noktasına kadar açan bir fahişe düşüncesi etrafında dönüp

durmak geliyor elimden yalnızca ve bu fahişe ben olabilirim ama ben olmayabilirim de, başka birisi de olabilir, müşterilerin karşısına çıkan, ayakkabılı ayaktan vahşi bakışlara, sarhoş kadının yüzüstü bırakılmışlığından bu durumun tiksinti verdiği kadının karşı koyuşuna yönelen herhangi birinin ya da bir şeyin görüntüsünde takılma olabilir, ama evet, bazı özelliklerim, bazı tercihlerim olduğu doğru, sevdiğim şeyler ve nefret ettiğim başka şeyler var, mesela düzüştüğüm zaman tercih ettiğim küçük köpek pozisyonudur, gözünü kirli bir duvara diken son derece uslu küçük köpek pozisyonu, bu arada iki organ, iki cinsel organ, sanki insani bir istekle, benimle, beni hiç ilgilendirmeyen -kişisel olarak diyelim- bu birleşmeden olduğunca uzak duran başımla hiçbir ilgileri yokmuşçasına arkada birleşirler, sahip olunan ne benim ne de yarığım, ama bir kadının ne olduğuyla ilgili bir fikir, bir kadın cinsel organının duruşuyla ilgili bir fikir, ama bunun pek de önemi yok, çünkü bu dişi köpek pozisyonunda onları öpmemek, bedenlerinin benim bedenim üzerine kapanmamasını sağlamak daha kolay, üstelik elleriyle beni okşayabilirler; elleri seviyorum, çünkü böylesi daha kuru, daha az şeyi içeriyor ve kafa, başka bir yerde, gevezelik etmekle, yaşam olması gereken şeyin saga'sını[2] düşünmekle meşgul olabilir ya da müşterinin solumalarını, karşısında bana gerçeği açıkla-yac^mış gibi oturduğum felsefe hocasının solumalarının, dahası, benimle birleşecekmiş gibi divanına uzandığım psikanalistin solumalarının yerine koymakla meşgul olabilir, kısacası bu meslekte asla görmeyeceğim tüm bu erkekleri düşünebilirim, çünkü onlar fahişelerin semtine pek uğramazlar, sözcüklerin ve kavramların, güç iradesinin ve sonsuz dönüşün yıldızlar alanının key^al çıkarmayı, kitapları tercih ederler, beni düşünmezler, çünkü ben tenimle çok doluyum, fazlaca can sıkıcıyım ve konuştuğumda bazen çok rahatsız edici olurum, tutarsız ve yersiz bir sürü laf ederim hep, arzu edilen, gereken her şeye sahip olan ve yine de bir seferden diğerine, bir günden diğerine asla aynı olmadığı için, larva annemin bedenini bana fazlasıyla hatırlatan ve tüm gücümle onu reddederek, sonunda elinden kurtulabilecekmişim gibi ondan kaçarak öfkemle zulmettiğim bir bedenle çakışmayan bu bedenin gerçeğini dile getirip dururum.

* * *

Kim bilir, günün birinde bu sayfaları okuyacak olan anne ve ba-b^m düşünüyorum sık sık, onların soyundan gelmediğimi, onları ilgilendiren her

şeye yabancı olduğumu, her istediğimi ve özellikle de onların yapmamı istemeyeceği her şeyi -paramı ödeyen her erkekle kim olursa olsun yatmak gibi- yaptığımı onlara kanıtlamak için orda hurda bedenimi satmakla geçen hayatımın, açığa vurulan orospuluğumun dışında ne bulabilirler ki bu sayfalarda, hem üstelik kötü yaşlanan ve sıkıntıdan patlayan, biri başkalarını düzerken diğeri düzülmemek yüzünden sönüp giden, herhangi hoş bir şey yapamadan, sanki birbirlerinden dahasını bekliyor-muş gibi birbirlerini hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmadan birliktelikleriyle birbirlerini zehirleyen çiftlere duyduğum tiksinti ve kökten muhalefetin dışında onlara ne gösterebilirim; birbirlerinden hiçbir şey beklemeksizin hayal kırıklığına uğramış oldukları doğru değil, bu d^^mda daha da beteri söz konusu, çü^^ bu denli kendileri oldukları, diğerinden cevap verme-^k ya da beklememek dışında hiçbir şey istemeye istemeye yıllar geçtikçe giderek aynılaştıkları için kendilerine kızıyorlar sonunda; hem ne olursa olsun yazdıklarımı buraya kadar okuma gücünü bulamayacaklar, onlara benzediği halde, hikayesi olmayan bu c^ümlelerin doğruluğunu kabul edemeyecekler, neden onların minnetine ihtiyaç duyayım ki, ne de olsa bu kitap beni onlardan ayıran bir şeye tanıklık etmiyor mu, hayır, bu alanı işgal etmelerini, tamamen kokuşturmayı başaramadıkları şeyi, yaşama mutsuzluğunu yaşamanın birden fazla yöntemi olabileceğini öngöre-medikleri için gözlerinden kaçan bana ait bu bölümü ezip geçmelerini özellikle istemiyorum.

Esas meseleye, boşalmak için ve tekrar sabırsızlanmaya başlamak için sabırsızlanan sayısız kamışın ağzımla olan alışverişine dönmek daha doğru olacak; kendiniz fahişe ya da müşteri olmadıkça -ki olmanız da çok mümkün- cinsel arzuya sahip oynadığınız halde sizden karşılık bekleyen bir cinsel arzuya karşı koymanın nasıl bir şey olduğunu bilemez, hayal bile edemezsiniz; zaten hiç cinsel arzu duymaz olmuşsunuzdur artık, çünkü arzunuz tükenmiştir; ısrarlı okşamalar altında ete batan bir kıymık duygusu veren klitoris, fazlanın fazla demek olduğunu, ab^tmanın hiçbir işe yaramadığını, aynı hareketin çok sık tekrarlandığım görmek yüzünden çıldırılabileceğini düşünmeyi ve illa verilmek istenen zevkin zorbalığı, inatla kafanın aynı noktasına düşen su dadası işkencesi; bir kadının verebileceği ve alabileceği şeylerin bir sının olduğunu düşünmek istemeyen tüm bu erkeklerin ne demek olduğunu bilemezsiniz; bu erkeklerin o kadının bir amacı olduğuna, alacak ya da verecek hiçbir şeyi olmayabileceğine

tıkalıdır kulakları, bilmeleri arzusuyla yanıp tutuştuğum şeyi bilmek istemiyorlar, kendilerinden istenecek hiçbir şey olmadığını ya da çok az şey, olsa olsa para istenebileceğini, üstelik cinsel ^^mun kamışlarının boyundan daha fazlası olduğunu unutmaya çalışıyorlar, tekrar tekrar emmekten, öldüresiye emmekten fazlası olduğunu; arzunun doğması için zaman gerektiğini duymak istemiyorlar ya da şöyle diyelim, parayı cüzdandan çıkıma süresinden daha uzun bir zaman gerektiğini, bu alışverişin özellikle dile getirilmemesi gereken ve başka yerde olduğuna inanılması gereken gerçek üzerine bir anlaşma sayesinde ancak mümkün olduğunu anlamıyorlar; bu başka yer, obez ya da aptal da olsa karşısına ilk çıkana arzu duyulabilen düşlerdeki herhangi bir yer; hem zaten obezite bir tek kadınlarda dikkatlerini çekiyor, onlar ise her istedikleri olabilirler, vasat ve pörsük, kamışları tam sertleşmemiş; oysa kadınlarda sarkmalar ve kırışıklıklar affedilemez, tam anlamıyla yakışık almaz bir d^^ bu; unutmamak gerekir ki kadın beden demektir, fahişe bunun kanıtıdır; çok yaşlı, çok çirkin olanların hepsinden meşaleyi devralır, erkeklerin hep daha diri, hep daha genç olanla düzüşme isteğini artık karşılayamaz olanların yerine kendi bedenini koyar.

Haksız olduğum, her şeyin bundan ibaret olmadığı, erkekler için bile başka bir şeyin var olduğu doğru; beğenilme ihtiyacı mesela, kendini yakışıklı ve iyi hissetme ihtiyacı, zaten kamışlarının boyu onlar için çok önemli, yeterince iri mi, yeterince uzun mu; ne pahasına olursa olsun beni doyuma ulaştırmak istiyorlar bir de, ve sırf ben zevk alayım diye tümüyle bir yarıkmışım gibi, ilk defa görülen bir kadına bunu yapmak normalmiş gibi -asla unutmamak gerek, kızları olabilirdi bu kadın- dillerini bedenimin üzerinde gezdiriyorlar ve böylece oyluklarımda up^uzun salya izleri bırakıp, ardından da bu sıvı benden geliyormuş gibi bakıyorlar, dizlerine kadar sırılsıklamsın aşkım, görüyorsun ki bu işi seviyorsun ve ben onlara nazikçe gülümsüyor, devam et sevgilim, sakın durma diyorum; peki karıları, bu iki-iş-toplantısı-arası sırasında kanları ne yapıyor acaba, çocukların oluşması üzerine yapılan eski kaba şakalarda olduğu gibi muslukçunun ya da postacının üzerine eğilmiş olabilirler mi, ya da annem gibi uyumakla, çok az görülmek, çok az dokunulmak yüzünden örtülerin altında, derisi sarkmış karınları, kahverengi lekelerle kaplı ve birbirini yiyen elleriyle ölmekle mi meşguller, onlar da kızlarının babalarının, sevgili babişkolarının ve onu biraz zıplatmak -akşam duasından önce iyi geceler

koşusu, gelişmesini tamamlamamış ve uçarken yakalanmak istenen tenin yumuşaklığı- için dizlerine oturtunca kamışları kalkan amcalarının kamışlarıyla haşır neşir olmasına göz yumuyorlar mı.

Bu düşüncenin gelişimini sevmiyorum; anlamadığım, anlayamadığım bir şey var, sevmiyorum ama ne olursa olsun sorudan çok önce gelen bir cevap bilmediğimden bu düşünceye sarılmam kuşkusuz daha iyi, hiçbir felaketin kurutamayacağı fareler ve böcekler gerçeği, sonsuza kadar sürecek lağım hayatı, içgüdünün iyi üzerindeki zaferi; ve iyi nedir, bunu da bilmiyorum işte, babam hep birbiri ardınca daha fazla orospu kovalarken, annemin cesedinin üzerinde ağlamayı biliyorum sadece; ve günün birinde bana rastlayacak, unutulmaya adlanmış olduğu için tiksindiğim en sevdiği kişiye; yine de alsın bu bedeni, muh^^ak ki bunu benden **daha çok istiyor, var gücüyle duvarın birine fırlatsın, kamışıyla alsın beni sonunda, bitsin** artık **bu, babalar ve kızlar arasındaki bu ezeli gerilim son bulsun, buna nasıl cesaret edilebilir diye düşünüyorsunuz, burada, orospuluğumun sınırları içinde, eninde sonunda babamın çıkıp geleceği bu odada nasıl cesaret ediliyorsa öyle, evet, belki de kapının arkasında olacağım düşüncesiyle er geç gelecek ve ben de onu karşımda bulabileceğimi düşünerek kapıyı açacağım ve her ikimiz de hayal ettiğimiz yerde birbirimizi görünce, fahişe ve müşteri rolünde karşılaştığımız için sarsılacağız, ama kızların fahişe ve babaların da müşteri olduğu bu toplum nereye gidiyor böyle ve ne zamandır bu böyle sürüp gidiyor, korkarım ezelden beri, babalar bir kamışa ve kızlar da paylaştırarak tüm dünyaya sunacak körpe bir bedene sahip oldukl^mdan beri; ardından baba ve kız bir** dram **oynanmış duygusuyla hayatlarına geri dönerler, oysa ki** uzun **zamandır öngörülen bir şeydir bu, tıpkı bir yüzyıl sonu gibi, biliyordum, biliyordum diye düşünerek karşı karşıya duran kız ve baba.**

Kendi kendinize, neden öyleyse bütün bunlar diye soruyor olmalısınız, açıkladığım ve beni öldüren bu alışverişi neden terk etmiyorum, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, belki de her an soyunmaya ve serilip yatmaya, okşamalara katlanmaya doğal bir eğilimim olduğundan ve bu işi sevdiğimdendir, demek istediğim, evet, bu işi sevdiğimi sanıyorum, kısacası sevmeyi bilseydim, kuşkusuz bunu severdim, ama sanıyorum bir de parayı; hayatımı satın alınacak,

yeniden boyanacak ve yeniden düzenlenecek şeylerle dolduran paradan henüz söz etmedim size, bu parayla her an istediğim gibi kendimle ilgilenebildiğimi söylemedim, saçl^^ yeni bir şampuanla sonsuza kadar köpürtebilir, cerrah cerrah dolaşabilir, onsuz bir hiç olduğum bu gençliği ve bakışlarıma cinsellik katan bu sarışınlığı koruyabilirim; gençliğimi korumak için önce para, ardından da burada tekrarlanıp duran şey için çekicilik gerek, müşteri üstüne müşteri, kabul etmediğim ve her gün sınamadan geçirdiğim bu durum, olmaları gereken yerde olmayan ve haklan olmayan yere giden bu erkekler; bilmelisiniz ki ilk müşteriyle fahişe olmadım ben, hayır, çok önceden de öyleydim, çocukluğumun artistik patinajında, danslarında, en güzel olunması ve sürekli uyunması gereken peri masallarında da öyleydim; kim olduğunu hatırlatmak üzere ara sıra onu ziyarete gelen yüz şirinin ortasında, aynada yitip gitmiş bir şirineyim ben; şirinler iki serüven arasında gelirler, hayatlarını yaratmaktan ve yeni topraklar keşfetmekten usandıkl^mda, onları zarara uğratmak için dolaplar çevirirken bıyık altından gülen Gargamel'i düşünerek ormanlarının tepesinde oturmaktan bıktıklarında, bu kaçamak anlarında, kendisine bir o kadar bakan şirineye bakar ve kendisini güzel bulduğu için nasıl da güzel, güzelliğinin mutlak belirtisini aynada aradığı için nasıl da arzu uyandırıcı diye düşünürler.

* * *

Bütün erkeklerin eşit olduğunu, aynı paralel hareketle hiç sekmeden hep kamışlarının kalktığını düşünmemek gerek, çünkü aralarında bana direnen iki üç kişi var yine de, demek istiyorum ki kasten yapıyorlar bunu, giderek zayıflık göstermekten umutsuzluğa kapılarak çok güçlü bir şekilde konsantre olmaları gerekirmiş gibi; ve bu erkeklerin arasında benim psikanalistim de var, insanların zihninde bu sözcüğün etkisini iyi biliyorum, miyop gözlerinden notlarını kfilı uzaklaştırıp kah yaklaştıran, gözlüğünü işaretpamağıyla b^unun üzerinde iten, annesi için biricik olmama yakıntılarmı fazlaca duyduğu için hastaları konuşurken uyuyup kalan bastonlu bir ihtiyar, umutsuzluklarını anlatmaya gelen insanların deliliği sinmiş karanlık bir oda, nemli kitaplar ve taştan oluklar, kısacası sağlıksız insanlar için hastalıklı bir ilim ve höyle düşünmekte de haksız sayılmazdınız, çünkü gerçek de aşağı yukarı böyle; hem sonra hazırlıklı olmak gerekirdi, yataktan divana ve müşteriden psikanaliste, neredeyse aynı

şey, her an yapmamaları gereken şeyi düşünen, birbirlerine bakmayan ya da sadece geliş ve gidiş sırasında kısacık bir an bakışan bir erkek ve bir kadın, durmadan emmekten söz eden benimle, kendisine rağmen gören röntgencinin arasında bir alışveriş, dile getirilen şey ve yapılmayan şey arasında dengeyi tutturarak birbirine dokunma anının eşiğiyle, affedilebilir olanın sınırlarıyla yetinen iki sapkın; ve böylece bizi birleştirecek tek şeyle, mutsuzluğumla, s^anki beni kurtarac^akmış gibi bana katıldığı larvalık kaderimle ilgilenebiliyoruz, ama aslında elinden bir şey gelmiyor, çünkü ölüme öylesine yakınım **ki,** adıml^arımın altında yerin nasıl yarıldığını anlamak zaman alırdı, çok fazla zaman, düşüşümü durdurmak için fazla sözcük gerekirdi, bu kadar kendim, öylesine annem olmamam gerekirdi, annemin intihar etmesi, kendinden kurtulması gerekirdi ki ben ona olan tiksintimi açıkça dile getirebileyim ve bu kinle ayakta kalabileyim, onu hep daha fazla suçlayarak karanlıkların derinliklerinden çıkarabileyim, ölüler arasından çıkıp gelsin diye ve böylece birbirimize öfke duymak ya da birbirimizi sevmek için hiçbir nedenimiz kalmayıncaya dek, birbirimizin varlığını bundan böyle hiç tasavvur edemememiz için yabancı, şekilsiz, hafızası boşalmış hale gelene dek birbirimizi öldürelim diye isyanı teşvik edebileyim; gerekli olan şey görülmemiş aşırılıkta, istediğim yeni bir başlangıç ve bu konuda kimsenin elinden bir şey gelmiyor, hiçbir şey yapamadan gerekli olanı anlayabiliyorlar sadece, işte biz de bunun için durmadan buraya, mutsuzluk öykümdeki baştan çıkıma çalışmasına, tam çiftleşmenin ortasındaymışım gibi öykümü soluma tarzıma dönüyoruz, acı çekme ve acı çekilmesine izin verme, aramızda para söz konusu değilmişçesine başka taraflara bakarak ödeme yapma, böyle dile getirilmemiş olmakla odayı dolduran, yapmamak zorunda olduğuma -ne de olsa analizin esenliği açısından yapılmamak zorunda; eğer insan yapmamak zorundaysa, nedeni istemesidir daha çok ve ne kadar az istenirse o kadar mecbur olunur, tıpkı ardında kimin olduğunu bildiğimiz ölçüde kapıyı birbirimizin yüzüne daha sert çarpan babam ve ben gibi, çünkü yanaşılmaz ama yine de çok bildik olan cinsel organl^^zın buluşmasını bin türlü hayal etmiştik- lanet okuyarak alabildiğine dilediğim şeyi açığa vuran sözcükleri dile getirmeme tarzıma.

Peki buncası arasında bu olaydan korkmalı mıyım, hayır, korkmuyorum; olmasını istediğim şey olma alışkanlığına sahip değil, asla olmayacak ama keşke olsaydı, bu sayede ayılır ya da intihar ederdim, nihayet bir şey

başlamış olurdu bu sayede; ebediyen geleceğe ertelenen bu olasılıktan bıktım, bunu istemem normal değil, tüm kadın dostlarım söylüyorlar bana bunu, daha doğrusu eğer dostlarım olsaydı hepsi de söylerdi; normal değilim ama kimsenin bunu da elimden dalmasına izin vermeyeceğim, beni yok edecek bir dileğin anormalliğini, kimsenin ölümü dilememe engel olmasına izin vermeyeceğim çünkü tüm sahip olduğum bu, ya da tüm istediğim diyelim, gerçekten istemek tekbir şey istemektir, altematifsizce, uyku ve şekil alma beklentisi arasında bir larva olan anneme çok uyan bir orta yol olmaksızın.

resim, ayak parmaklarının kıpırtısı ya da açık saçık sözcükler söyleme eylemi karşısında böyle olunabileceğini, canlılar dünyasına ait olmayan ^artıklarla, naylon bir çorapla, bir gömleğin beyaz yakasında izini bırakan kırmızı dudaklarla doyuma ulaşılabileceğini nasıl bilebilirdim ki zaten, nasıl bilebilirdim olmuş ola-^ izinin olayın kendisinden daha fazla çağrışım yaptırabileceğini; yine de bu yüzden sarsılmış olduğumu düşünmemelisiniz, hiç sarsılmış değilim, şimdi küçük kusurlarım, tuhaflıklara var; doyuma ulaştığımda zihnimde beliren şeyin münasebetsizliği ile tamamen keyfim yerinde bugün, bir bluzdan taşan kadın memeleri, düşen giysi askıları, bir amca ve yeğenini sergileyen aralık kalmış bir kapı, kamışları kalktığında bu işin benimle ilgili olduğunu hissetmek için müşterilerimin kafalarından geçenler konusunda fazlaca şey biliyorum artık ve sonrasını hiç bilmiyorum, öyle sanıyorum ki bir hiç uğruna orada bulunduğ^u, gereken yerde olmadığımı ama kapanın üzerime kapandığını bilmekten, anlamaktan gına geldi, hangi kapan olduğunu söyleyemeyeceğim, para belki de, örtülerin altında ya da köpüklü banyo suyunda sere serpe yayılmak, kendime yeni ayakkabılar alma kaygısı dışında kaygı taşımadan aylarca aylak aylak gezmek, bir sonraki müşteriyi beklerken bütün mastürbasyon yapmak, restoranda akşam yemeği yemek ve gerçek dostum olmayan, olsa olsa iş arkadaşı denebilecek diğer fahişelerle içip sarhoş olmak; ben ve onlar karanlık bir arkadaşlıkla, müşterilerin kamışlarıyla dalga geçme, gülmemizi bastıramıyormuşuz gibi birbirimize göz kırpma kardeşliğiyle bağlıyız, sanki suç ortaklarıymışız gibi, sanki suç ortaklığı buymuş, müşterinin birinin b^unun dibinde diğer bir fa-hişeye yöneltilen alaycı bir fahişe gülüşüymüş gibi.

Önceki yaşamımı hiç hatırlamıyorum artık, kendimi başka türlü hayal edemiyorum, artık bir unvanım, bir görevim ve bir ünüm var, çok aranılan, yüksek nitelikli bir fahişeyim ben; banknotlar karşılığında cinsel arzularım tatmin eden beyaz ırktan erkeklerle, beyaz olma üstünlüklerini iyice vurgulamak için, her şeyin, kadınların ve başkalarının sefaletinin satın alınabileceğini göstermek için yaptıklarının hiç önemli olmadığı izlenimini vermeye çalışarak her şeyi satın alan müşterilerle Güney ülkelerine yolculuk edebilirim ve benim yaşımın iki katına sahip olmaları kimseyi etkilemez, bizi plajda görenler neyin söz konusu olduğunu hemen fark ederler, bize ilgi göstermeme tavırlarından anlarım bunu, aynca annem plajda beni kendi yaşında bir adamla görse ne düşünürdü diye sık sık sorarım kendime, hiçbir şey düşünmezdi, çünkü bu tür şeyleri, aykırılıkları ve ihtimalsizlikleri göremez o; hem sonra plaja kadar gelemezdi ki, plaj çok uzak, hava çok sıcak ve uçağa binmek gerek, cilt kanseri de var işin ucunda ve aklınıza daha ne gelirse, alışılmamış bir saatte alışılmamış bir yiyecek yeme tehlikesi; onun larva hayatının çok çok uzağında olsam, düşünmez bile, aslında ben de düşünmemeliyim ama elimde değil, orada bulunması gereken oydu, ben değil, bir kez daha genç ve güzel olmalıydı ki o anla birlikte yatağına dönebilsin, uzun uzun o anı düşünebilsin, cildinin makyaj gerektirmeyeceği, ağzının bir çizgi değil ama yukarıya doğru gerçek bir gülümsemeyle gülümseyen gerçek bir ağız olacağı, bedeninin gömülmeyi gerektirmeyeceği ve kendisiyle diğerleri, kendi hayatıyla babamın hayatı arasında bir köprü oluşturacağı bu tek güneş ve plaj anına in-dirgenene kadar hayatı, o anı tekrar ve tekrar kafasında allayıp pullasın.

Plajda fahişe olarak tanınmak beni hiç mi hiç üzmüyor, bedenimi sattığımın belli olmasından hiç rahatsız olmuyorum ama müşteriler belki de oluyordur, kısacası çekiciliğin yerini parayla doldurmak zorunda kalmaktan utanmayı becerebilselerdi rahatsız olabilirlerdi, ama belki de satın alma güçlerini bir kez daha sergilemek hoşlarına gidiyor olabilir, belki de pahalıya mal olduğu için yan-

larında bu gençlikle caka satmaya can atıyor olabilirler ya da rasgele birine sevgi göstermeye hazır köpek yavruları, çirkinlik ve aptallık

konusunda hiçbir fikri olmayan zavallı hayvanlar gibi, kadınların da karşılarına her çıkanı sevebileceğini sanıyorlar belki de ve böyle düşünüyorlarsa da yerden göğe kadar haklılar, çünkü gerçek aşağı yukarı bu; bir kez daha haksızlık ediyo^m,

benim ileri sürdüğüm kadar acınacak bir d^^da değiller, kadınlar demek istiyorum, fahişeler ve şirineler, cansızlık ve güçsüzlük, mide bulandırıcı tüm bu uysallık; herkesin onaylayacağı gibi güçlü ve etkin kadınlar da var, herkes bu tür kadınlar tanıyor, onlara ve onları tanıyan sizlere ne mutlu, aslında hasta olan, olmayı beceremediğim şeyi alkışlayamayan benim, yani güçlü ve etkin olmayı; tabii ben dünyaya ^memin yatağından, onun hiç gelmeyecek olanı bekleyen zavallı kadın uykusundan bakıyorsam sizin sorununuz değil bu, hiç gelmeyecek olan da ona kavuşmak için dikenli ağaç o^rmanlarını katedecek, hayatını ona uzanan bir yola dönüştürecek bir padişah oğlunun öpücüğü; ama o prens asla gelmeyecek çünkü öyle biri yok ya da onu istemedi; öyle biri yok ama annemin onun yolda, doymak bilmez bitkilerin arasında bir yerde öldüğünü sanması daha iyi; çılgınca arzul^anmış olduğunu, yaşama konusundaki başarısızlığının kendisiyle hiçbir ilgisi olmayıp bir başkasının kaderiyle, onun uğruna, fazla uyumaktan ölen Uyuyan GuZel uğruna yitip gidenin kaderiyle ilgisi olduğunu düşünerek ölebilmesi için, o prensin krallığın dört bir yanında h^^m süren tüm zamanlardan bu yana, bundan böyle sazlıkların tutsağı olduğunu söylemek daha iyi anneme.

Ama ben uyumuyorum, uyuyamıyorum, o başımda bir belayken nasıl uyuyabilirim ki, be^^ini ve öncelikle onunkini olmak üzere iki hayat yaşamak zorunda kalarak, tüm dünya adına yolculuk yapan cinsel organımla, tüm ulusların çocuğunu taşıyabilecek bedenimle onun yapmayı beceremediği her şeyi iki kez yapmak

zorunda kalarak onu düşünmekten ve böyle uyuduğu için öfkeden kudurmaktan başka bir şey gelmiyor elimden ve bu ne işe yarayacak sanıyorsunuz, yaşmamın amacı buymuşçasına çiftleşip damayı tarz

edinmek; hayatımı onun için, yaşamamdan memnun olacak mı annem, kendisine ait olmayan bir aşırılık için, bunun için, benim için, ayağımı sürüyerek yataktan yatağa gitmem, gidiş anını. bin kez tekrar oynamam için, yatıp hemen kalkmam -birkaç okşama süresi sonunda diyelim-, uykusu beni ele geçirmeden yatağı hemen terk etmem için yaşamış olması sevindirecek mi onu, orda kalmam artık imkansız hale gelinceye dek yatağı terk etmem için; ç^ıkü yıllar geçtikte, sürüp giden aşkın hatırasını yitirecek yatak, benim gidişimin biçimini alacak ve o gün, başardım diyebileceğim, bu büyük başarıyı, binlerce erkeği terk etme, yataktan çıktığım an isimlerini unutma başarısını gerçekleştirmek uğruna tüm bir hayatı feda etmiş olacağım.

* 3 *

Müşterileri teker teker düşünmek zor, çünkü çok fazlalar, birbirlerine fazlasıyla benziyorlar; tıpkı intemetteki yorumları gibi, aynı salyalı haykırışların duyulduğu havlamalarıyla ayırt edilmeleri imkansız, *she has such a nice ass but she has fake boobs,** zaten hepsinin isimleri de neredeyse aynı, Fransızca konuşanlarda Pier-re, Jean ve Jacques, İngilizce konuşanlardaysa Jack, John ve Pe-ter; üstelik bu biçimde düşünmek istemiyorum, yani teker teker demek istiyorum, onları doyuma ulaştırmakla fazlaca vakit kaybediyorum zaten ve bu, onları biraz daha karıştırmaktan, midemi bulandırmaktan başka bir işe yaramıyor; söz konusu olanın aynı erkek, ne geçmişe ne geleceğe sahip, kapının arkasında beliriver-miş ve hiçbir yerden gelmeyen aynı erkek figürü olduğuna inanmayı tercih ediyorum, her seferinde aynı biçimde sıvazladığım **hep aynı kamışın söz konusu olduğuna inanmak istiyorum; ve akşam eve döndüğümde tek hatırladığım para oluyor, duymak isteyen herkese, bugün bu kadar para kazandım diyorum ve b^anknot-ları teker teker saymaya koyuluyorum, aniden belirivermiş ve hiçbir yerden gelmeyen bu parayı içime iyice sindirmek için arka arkaya defalarca sayıyorum üstelik, yüz yetmiş beş artı üç yüz yirmi beş dolar, sonunda tek bir tutar kalana dek tekrar tekrar hesap etmek gerekiyor, bu tek tutan** da **satın alınacak bir sürü şeye pay ediyorum, yazlık yeni bir elbiseyle ona uyan bir el çantası, Eaton alışveriş merkezinde satılan Chanel'in yeni göz farı seti, takma tırnaklar ve onları cilalamak için oje, balkonu süslemek için çiçekler ve bu çiçeklere koymak için gübre; gördüğünüz gibi Pierre'i,**

Jean'i ve Jacques'ı hiç getirmeyeceğim iki günüm var, Jack, John ve Peter düşüncesini kafamdan atacağım, sanki alışveriş için yanıp tutuşuyormuşum gibi, elbise, far ve çiçekler unutmam gereken her şeyin yerini alacakmış gibi sırf parayı ve satın alacaklarımı düşüneceğim iki günüm...

Ama bazen bu elimde olmuyor, unutmak, müşterileri tek bir erkeğe ve o erkeği de kamışına indirgemek yani; kimi zaman onlar ve tuhaf merakları fazlaca meşgul ediyor beni, onları böyle hasta görmek bir cinsellikleri olduğunu unutturuyor, insanın onlarla oturup ağlayası geliyor, çünkü yapılması uygun olacak tek şey bu; ve böylesi anlarda düşündüğüm para olmuyor artık, insan parayı düşünemez böyle anlarda, bunu asla unutamayacağını düşünebilir yalnızca, erkeklerin kadınları sevme konusundaki zavallılıklarını ve bu zavallılıkta üstlenilen rolü, bize gösterilen umutsuzluk sevgisini ve üzerimize yeniden kapanan odayı; ve bence başka bir şey yapmamak üzere gözlerimizi sıkıca yumsak, gözlerimizi her şeye kapatsak bile, tüm bir hayat boyunca çok uzaklara kaçsak bile, fahişeyi müşterisine bağlayan şeyin yıkımını bize hiçbir şey unutturamayacak; hemen değil, ancak yalnız kalınıp da tekrar düşünmemek elden gelmeyince farkına varılan çok yakından şahit olunmuş bu çılgınlığı hiçbir şey unutturamayacak; tıpkı kapının Köpek Michael'ın, gözlerine başparmaklarla bastırılmasını isteyen o altı ay^h ad^amın üzerine kapandığı günü tekrar düşünmemenin mü^^in olmadığı gibi; onun hakında hiçbir şey bilmiyorum çünkü hiç anlatmadı bana, zaten düşünürsek, onu aşağılandığında doyuma ulaşmaya, kendisine tekmeler savuran öteki insanların z^lmliğini düşünerek mastürbasyon yapmaya iten olaylar örgüsünü bana anlatması çok zaman alırdı; ona köpek demeleri sebepsiz değil, bir hayvan gibi ürüyen ve inleyen, kendisine boşalmaması için bağırılarak -bana b^^^ söylemedim, köpek, indir gözlerini ve yala şunu, tut şunu, sonunda öğreneceksin- suratına tokatlar indirilmesini isteyen bu adam nasıl unutulur ki; giderek daha sertleşen darbelere rağmen, bana, bir fahişeye en hüzünlü gösteri olan kölenin efendisine tapınmasını sergileme acısı ve utancıyla kamışının böyle kalkmasının akıl almazlığına rağmen kamışı kalkan bu zavallı köpek nasıl bir şeydir; peki sonra bu tabloya bakarak insan hayata lanet okumaz da ne yapar, dışardan bakılınca, ellerinde sall^anan ve yürüyüşlerine ciddi bir hava katan çantalarıyla işlerine gitmek üzere caddeyi kateden tüm bu erkeklerin eksiksiz görüntüsü

ardında saklananı nasıl ar^amaz, şirketler ve işhanl^mdan, kısacası işadamı rolü oynayan köpeklerin âsteminden bütünüyle nasıl olur da tiksinmez; eğer günün birinde gerçek hayatta, dışarda, bu odanın dışında onunla karşılaşsaydım, onda anormal hiçbir şey görememe korkusuyla, deliliğinin belirtisini fark edememe ve az çok kafayı üşütenin asıl ben olduğumu düşünme korkusuyla yolumu değiştirirdim; evet, sadece öyle istiyorlar diye insanlara vurmak için deli olmak gerekmez **mi,** hiçbir şeyi reddedemediğimi unutana dek, diğer bütün durumlarda dişi köpeğin, kendisinden öyle istendiği için inleyen ve kendisine para verildiğinde başım eğen sofu larvanın ben olduğumu unutana dek köpeklerle böyle düzüşmek için bir larva olmak gerekmez mi.

Peki neden başımı yukarda tutup küstahlığımla müşteriye meydan okuyamıyor, varlığını sıkıcı kılmak için ve bakışlarında gördüğüm beni algılayış tarzına, eğilmek ve gözlerini kapatmak dışında başka bir şeye gücü yetmeyen bu aşağılık ve sürüngen hayvana asla boyun eğmeyeceğimi hissettirmek için neden paraları önünde tekrar tekrar sayamıyorum, bu konuda hiçbir fikrim yok, başımı eğiyorsam indirgenmiş olduğum şeyle yüz yüze gelmemek için mi gerçekten, işte bunu da bilmiyorum, ç^ünkü her şey yeniden başlamak zorunda belki de, ç^ünkü her gün üç bin erkeğe meydan ok^umak beni boş yere tüketmekten başka bir işe yaramaz, ç^ünkü bir an önce vazgeçip, aslında pek de istekli olmadığım bu mücadelenin sonsuzluğundan kurtulmak için eğilmek daha iyi; peki bunun için, sırf bunun için, s^anki fahişeler yataktan aynaya, aynadan yatağa uzanan yollarında kim olursa olsun önünde diz çökmek u^una yaşıyorl^mış gibi, sanki kendini emdirmenin zorunlu olarak parayla gerçekleşmesi gerekiyormuş gibi, kendilerini emdirmek için para ödemekle bizzat onlar zavallı durumuna düşmüş olmuyorlar mı; işte bunu da bilmiyorum, çünkü sorulan sorular gerçek sorular olmadıkça, tek bir kişiye yöneltilmedikçe ya da aynı zamanda birçok kişiye birden yöneltildikçe, konu ne olursa olsun, bilmek mümkün değildir; belki de zavallıdırlar kim bilir, ama öyle olmuş ya da olmamışlar hiç önemi yok bunun. Bedelini ödeyenler başını eğerek bedeli kabul edenlerden her z^^ daha üstün olacaklardır, böyle olmasını isteyen ben değilim, doğanın bir yasası bu, kurtların kendi aralarındaki çatışmayı, görüş açılarına göre farklılık gösteren yargı h^akıda hiçbir fikirleri olmayan

kurtların ve aslanların çatışmasını gözlemlemek bile yeterli bu fikre v^^ak için; içgüdülerinin zorunlu kıldığı şey dışında bir şey bilmez onlar, zafer kazandıklarında göğüslerini şişirir, kaybettiklerindeyse bir köşeye sinerler, kuyrukları ya dikilir ya da bacakları arasında kaybolur; onurlu kalmayı becerebilen sadece hayvanlardır, işte gerçek olan bu, geriye kalan ne varsa maskaralık ve ^^mtu, gerçek yüzünden mahvolmamak için insanların sarıldığı bir teselli.

Bir kapının ardında gözden yiten bu üç bin erkek onların varlıklarından kurtulmak, onlara ait anılardan sadece parayı korumak için ne yöntemler geliştirdiğimden habersizler, içimdeki nefret konusunda hiçbir fikirleri yok, çünkü akıllarına bile gelmiyor böyle bir olasılık, çünkü ^arzu duyuyorlar ve önemli olan da sadece bu, çünkü hayat öyle basit, öyle umutsuzca basit ki aslında, kavranması gereken sadece kendi arzuları, zaten bir an önce gitmek, ortaklıklarını yönetmek için görevlerinin başına dö^ek, babalık taslamaya devam etmek zorundalar; bu odada yalnız olduğum ve hiçbir işimin olmadığı bazı zamanlar yatakta hareketsizce otıyor ve binadan gelen hayata dair seslere kulak kabartıyorum, komşunun mutfağında birbirine çarpan tencerelerin, belirsiz bir yerden, altta sol taraftan gelen su kaçağının seslerine; Doctor Penfield Caddesi'ndeki trafik ve klakson seslerini dinliyor ve insanların beni işitmiyor olmalarının imkansız olduğunu düşünüyorum, doyuma ulaşan bir kadının sesi tüm duvarları delip geçebilir, lobiye kadar gidebilir, sesim sokağa ulaşıp şehrin curcunalı gürültüsü içinde kayboluyor ve iki klakson arasında eriyip gidiyor olmalı; ve çevremdeki civcivli hayat tarafından işitiliyor olmanın güveniyle, deli insanların yaptığı gibi, yüksek sesle konuşmaya veriyorum kendimi, kelimeler arasında boşluk kalmasın diye, dile getirdiklerim bir duaya benzesin diye hiç ara vermeden her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyorum; hem sonra bana ait olmayan düşüncelere fırsat tanımamak için kelimelerin birbiri ardınca akıp gitmesi gerek, yazdığım gibi konuşuyorum tıpkı, yatağa oturmuş vaziyette, pencerenin kapalı perdelerinin kar-şısmda, kendime dönerek, gözlerimi duvarlara, çarşaflara, koltuğa, komodine, döşemedeki yosuna dikerek, durmadan konuşmak dışında bir işe yaramadı**ğı**m bile bile bu odada duran eşyalara hitap ediyorum; evet, bir işe yaramıyor ama fazla gelen sessizlik yüzünden bir anda ölmemek için inat etmek, her şeyi arka arkaya birçok kez dile getirmek ve özellikle de kendini tekrarlamaktan korkmamak gerekir,

tek bir zihni doldurmak için, tüm bir hayatı yönlendirmek için iki üç fikir yeterlidir.

Ben küçükken, kozmos ve Antarktika’ya, toprak rengi yüzeyi küremde kabarık duran Grönland'a büyük ilgi duyardım; bu küreyi bana babam hediye etmişti, verirken de, bakmak zorunda olacağı bir ailesi olmaksızın, rüzgfuın sürüklediği yere gitmek ve açık denizlerde yaşamak için hep bir denizci olmayı arzulamış olduğunu söyledi; ve ben, ilkokulumdaki kütüphanede iki kitap sırasının arasında yere ot^muş dergileri karıştırırken, bu soğuk, ip-liksi, amansız manzaralara bakıp üzülürdüm, kafamı fazlasıyla meşgul ederlerdi; güzellik neden insanlardan uzağa kaçmak zorunda, neden sadece bir teleskop merceğinin gerisinde ya da ora-

larda yaşayabilmek için bir hayat boyu çalışmanın gerektiği yerküre bölgelerinde karşımıza çıkıyor; kendimi oralarda kâh kozmik bir tozun pembeliğinde bir yerde, kâh iki yüz milyon yıl önce mikroorganizmal^m yerleşmiş olduğu bir yarığın turkuvazlı-ğında salınırken görüyordum, benim adımı taşıyan ve bir dakikada çevresini dolaşabileceğim bir gezegen, Ay’dakiler gibi küçücük kraterlerle kaplı ve bu kraterlerin arasında güller yetiştirebileceğim gri bir gezegen hayal ediyordum, kurt postlarına sarınmış, kutup bölgelerinin sonsuz beyazlığını, bazen yaz aylarında eriyen koca buz dağlarım aşarken düşünüyordum kendimi; bu kadar olağanüstü olan neydi bu bölgelerde peki, niye buralara takılıp kaldım da başka yerlere değil, kuşkusuz renkleri hayatla uyuşmadığı için, bu topraklar verimsiz olduğu için; beni her şeyden çok çeken işte bu, orada üremenin, birbirini seven bir kadınla bir erkeği görmenin, bir aile, bir köy, bir millet kurmanın imkânsızlığı, işte güç bu, hem de gerçek güç, insanların yerleşme, yer edinme saplantılarının hakkından gelen şey; kozmosun ve kutup bölgelerinin hep böyle kalacağına inanmak istiyorum, kısırlığın her şeye üstün geleceğine inanmak istiyorum, kalabalıklardan, insanların kaynaşmasından ve anfiteatrlardaki gürültülü insan seslerinden nefret ediyorsam eğer, eğer kitlesel olayları görmek istemiyorsam, belki de bu, evrenin sonsuzluğunda bir zerreden, yaşamasını umut etmenin sadece gülünç olacağı bir yığın molekülden, Büyük Patlama’nın serpintileri üzerinde hiçbir değişiklik yapamayacak bir kıvılcımdan ibaret olduğum bana sık sık tekrarlan-dığı içindir; otların arasına yatıp

komşu çocuklarla yıldızları sayar, Büyük Ayı'nm yerini saptamaya çalışırken, eğer bir toz zerresi olmam gerekiyorsa, en azından inzivada, birbirine yapışmış diğer zerrelerden uzakta, onların çalkantılarından ve kendilerinin birer toz zerresi olduğunu keşfetmeleri yüzünden hissettikleri umutsuzluktan uzakta bir zerre ol^m dedim belki de kendi kendime; ve sırtımda boş bir çantayla beni okula yolladıkları günden beri, daha önce yüzlerce çocuk balmumu kalemleri atılacak değersiz şeyler haline getirdiği için yeryüzünde benim gibi kolayca üzülen milyonlarca çocuk olduğunu anladığımdan beri, ya ben ya onlar demem gerektiğini, çok fazla oldukları ve bu fazlalıktan sıynlmam gerektiği için kitapları ve insanları sevmemek zorunda olduğumu gördüm, bu fazlalığı bir hiçe indirgemeliydim çünkü tüm alanı kapsayabilir ve benim birisi tarafından, artık bilmediğim birisi tarafından unutulmama neden olabilirdi, gördüğünüz gibi bunları ilk yapacak olan hep ben olmalıyım, gitmeyi ve unutmayı yani; kimsenin beni yatağa çivilemesine izin vermeyeceğim, asla, size gene annemden söz etmeyeceğim, rahat olun, bunu hiç istemiyorum, şimdiden onun uyku ve yataklar aleminden uzaktayım, şimdi işiyle evi arasında mekik dokuyan babamın izini s^meliyim, ç^ıkü tamamen kendi ^rtne ait olduğuna, bir masanın etrafında kendilerine yöneltmediğim bir göz kırpışıyla gülünç d^ma düşürerek eğlendiğim diğer erkeklerle aynı hamurdan olduğuna emin olmalıyım.

Babam dindar biri, kiliseye gider ve T^nyı her işe karıştırır, insanlım kötülüğü onu doğrudan ilgilendirir, zaten bundan asla bıkmaz ve her seferinde de bu kötülük onu şaşırtır, sanki şaşırmış gibi davranır, ama ben biliyorum ki hep beklenti içindedir, kulakları televizyondaki ve gazetelerdeki' kötü haberleri duyar sadece, dünyadaki mutsuzluk diline vuvurur, bu da benim gözümde babamı sıkıcı kılar, ç^ünkü kendini tekrar eder az çok, saçma sapan konuşup durur; hem zaten savaş hakındaki konuşma beni ilgilendirmez, aklımın ermediği bir konu bu, Lejaby iç ^^^ın koleksiyonumdan fazlasıyla uzak, savaşla tek ilgim Ruanda üzerine yapılan bir röportajda gördüğüm Afrika göğü altında tüten ölü çukurları, kırk derece sıcakta kılıçlarla doğr^anmış binlerce beden, bunu unutmak m^ümkün değil, her şeyi unutan ben bile unutamam; bu ülkede cesetlere ceset denemez, ç^ünkü öyle çabuk çürüyorlar, doğanın gücü bu bölgede her şeyin üstünü öyle bir örtüyor ki, göz **göre göre mantarlar bitiyor ve bok çiçeğe dönüşüyor, cangılın kanunu bu, yeniden başlayan hayat ve tabii koku,**

siyah derilerde kanın kırmızılığı, çiğ renkli resimlerin bu renk vahşeti, bir kolera ve kılıç ülkesinde bu tuhaf insanların katli, sadece şirine görüntünle, kahvaltı öncesi makyaj yapan fahişelere özgü narinliğimle meşgul olan ben, anlayamıyorum bunları; hem sonra politika ve bu tür şeyler benimki gibi bir baba için yanına yanaşılır konular değil, çok karmaşık ve çaba ister, dünyaya çekinmeden bakmak için Tanrıyı unutabilmek gerekir ve özellikle de babam insanlım, beyazlar gibi siyahların da iktidar düşkünü, egoist ve acımasız olduklarına inanmak istiyor, kötülüğün saltanatında yaşadığımızı, dahası bu ölümlü dünya^dak hayatın asla bir hayat değil ama bir sınav, kınanması gereken bin bir kötülüğe karşı çetin bir mücadele olduğunu düşünmeyi tercih ediyor; evet, çok acı çekmek gerek, yoksa cennet fıkrii pek cazip olmaz, daha fazla acı çektikçe diğer insanların budalalığı ve kirli arzuları daha iyi kanıtlanmış olur ve budalalık yüzünden daha çok acı çektikçe, cennet yakınlaşır; peki niye bu şekilde kullanmak üzere bir cinselliğe sahibiz ki biz, sonsuza dek diri diri yanmakla, benim sonsuz düşüşüm gibi- yanmakla yetinen bir cinselliğe; beden açıkça ateşi canlandırıyor ki yanmaya devam edebilsin, işte gerçek işkence, önceki güne ait yanık izini taşımadığı için el değmemiş kalan ten, bu odun yığını sonsuzluğuna düşmek ve artık başka bir yerde olamamak, asla son noktaya ulaşılamasa da **ölüp durmak.**

Ama bab^n işkencenin sonsuzluğuna ve ahiret mutluluğuna gerçekten inandığına emin değilim, zaten inansa da inanmasa da bunun hiçbir önemi yok çünkü ben uykuya dalmadan önce bana anlattığı hikâyelerdi bunlar; bu hikâyelerden en çok aklımda kalanı Altın Buzağı ve Kızıldeni.z -denizin kı^^ renkte olduğunu hayal ediyordum-, Sodome ve ayaklarının dibindeki heykel, alevler içindeki şehre geri döndüğü için ölen bir kadın; cezanın aşırılığı içinde imge öyle güzeldi ki, anında heykele dönüşen, tümüyle mineralleşip beyaza kesen bir kadın; şehirden geriye bir şey kalmayınca bu kadının başına ne gelmiş olabileceğini sık sık sordum kendime, ertesi gün, olup bitenin ışığında bir sanat eseri gibi götürülüp korundu mu, yoksa kendi haline bır^^p, yararsız bir toz ' yığınına dönüşene dek rüzg^m oyuncağı mı oldu, kim bilir, hikâye bunu anlatmıyor, hikâye bu tür şeylerle, kader sonrası kaderle ilgilenmiyor; babam da bununla ilgilenmiyor olsa da **beni itaatsizliğe karşı uyardı, kadınların yasak meyveyi yeme**

konusundaki gözüpekliğini bana öğretti, aynca bu kadının şehre neden geri dönmemesi gerektiğinin bilinmediğini ama kadının döndüğünü de anlattı; kavr^^^ı gereken işte buydu, bunun sadece kadının hayata ne kadar bağlı olduğunu, analık doğasının ne ölçüde Tanrıdan yüz çevirmesine yol açtığını görmek için bir sınav olduğuydu; ama baba, diye sordum, ben de tuzdan heykele dönüşecek miyim, Tanrı beni de sınayacak mı, bunu bilmiyorum kızım, ama hep uslu olmalı ve af dilemelisin, kendilerine karşı günah işlediğin kişilerden af dilemelisin, yalan söylediğin, çaldığın, öldürdüğün için af dilemelisin, silinmez bir lekeye sahip olduğun, yılan tarafından sokulduğun i_çin af dilemelisin; söylemem gerekir ki babam bana yılanlardan ve Meryem'den, küçük bir yerküre üzerinde, sağ ayağını kara bir yılanın başına dayamış ayakta duran bu Tanrının annesinden söz etmeyi severdi, ama neden ayakları çıplak diye tekrar sordum babama, yılan onu sokmaz mı, korunmak için deri çizmeler giymiş olmalıydı; ve her akşam ellerim ağzımın önünde dua ederdim, T^rnm ne olur iyi bir kız olayım, babam beni sevsin ve iyi bir kız olayım, ailemi koru ve daha neler neler; şimdi bunlar çok gerilerde kaldı ve zaten bir daha da asla dua etmeyeceğim, düşündüğüm zaman gülmek geliyor içimden, Tanın ne olur iyi bir kız olayım, bana cesaret ver, günahlarımı bağışla, babam beni iyi bir kız sansın; bu cümleyi iki yıl boyunca tekrarlamak zorunda kaldım, çünkü bacaklarımın arasında bir noktayı araştıran bir oğlanla beni çıplak bir halde yakalamıştı, ca-nm acıdığı için gözlerimi y^^uştum ve tam **artık** istemediğim anda bab sesini duydum, adımı söyleyen kıyamete ait bir ses; ve o zamandan itibaren, benim suratını buruşt^muş görüntüm aramıza girdiğinden itibaren, hayat aynı olmadı bir daha; bu olay olduğunda on yaşında ya da biraz daha küçüktüm, demek ki ilk günahımı işlediğimde ve ^artık babamın kızı olmadığımda on yaşındaydım, ve o gün anneler günüydü, dışardaki sıcağı hatırlıyorum, utanç ve mayıs güneşi benim için bir araya geldi o gün, annem olduğu için mutluluk duyduğumu göstermek amacıyla onunla olmalıydım, onunla olmalıydım ve ben oğlanı seçtim çünkü daha o yaşta bile, erkekleri çirkinliğe tercih ediyordum, üstelik o sıralarda çok güzeldim, ergenlik henüz olumsuz etkisini göstermemişti üzerimde ve zayıflamayı düşünmüyordum, mendillerle doldurduğum bir sutyenim bile vardı, her bir t^afına ikişer mendil koyuyordum, çünkü kadın olma sabırsızlığım içinde, memelerimin aynı büyüklükte olamayabilecekleri

aklıma bile gelmiyordu, büyümenin eşitçe dağıtılamayacak bir ağırlığa sahip olduğunu bilmiyordum.

Küçük bir kızken en güzel bendim ve beni mavi gözler diye çağırırlardı, bakın mavi gözler geliyor, bakın mavi gözler ağlıyor, ertesi geceye kadar ^m günü nostaljik kılan güzel bir rüyaydım ben; ve orada kalmak daha iyi olurdu, mevsimlerin akışı orada, arzu edilene daha yakındı, hayat başka bir şeyden çok, benden ya da elime geçen herhangi bir şeyden çok ona benzemeliydi diye tüm gün boyunca rüyayı düşünüp durur insan; elime geçen deyince müşterilerimin kamışı geldi aklıma; e tabii, iyi biliyorum, el ve kamış arasındaki bağ çok basit, bir el ya da bir ağız varsa bir kamış da vardır, buna karar veren ben değilim, erkeklerin ve kadınların hayatı; rüyadaki hayat değil, ve özellikle de benim rüyamdaki hayat hiç değil, bu hayatta ben öyle güzelim ki bana bakmaktan vazgeçmeleri mümkün değil, öyle ki bir kere gördüler mi

beni unutmaları imkânsız; bu ulaşılmaz güzelliğim sayesinde, neredeyse simsiyah koyu renkli saçl^arımın altında parıldayan yeşil gözlerimle, geniş alnım ve küçücük: burnumla, çıkık elmacıkke-miklerimle, yüzümün yansını kaplayan pembe ve dolgun dudaklarımla, anında öpme isteği uyandıran, karşısındakini mahveden bir gülümseme yeteneğine sahip bu dudaklarla insanların aklından çıkmıyorum hiç; uğruna tüm erkeklerin hemen karılarını terk edeceği' bir kadınım, dünyanın bütün erkekleri arasından kendine bir erkek seçebilecek ve bir kadere, sadece kendisi olabilme gibi gerçek bir kadere, tüm krallıklardaki kadınların en güzeli ve en arzu edileni olma kaderine sahip bir kadın; ve erkeklerin her biri adımı günde defalarca tekrarlayacaktı, tercih edeceğim erkekler onları esir etmemi, gözlerini başka tarafa çevirme ve başka bir kadını sevme arzularını yok etmemi isteyenler olacaktı; ve bu rüyada kendisine benzeyeceğim bir kız kardeşe sahip olacaktım, ayrılmaz ikizler olacaktık ikimiz, benim tökezlediğim yerde o başaracaktı ve onun tökezlediği yerde ben başaracaktım, rüyalarda bile olsa insan kalmayı becermek gerektiğinden' her de

kendi güçlü ve zayıf yanlarımız olacaktı, çok güzel ve ac^ımasız olacaktık, birbirimize asla ihanet etmeyecektik, ihanet edecek olursak da gözyaşları ve pişmanlık içinde, kimsenin hatta bir erkeğin bile koparamayacağı -çünkü erkekler uğruna asla kavga etmeyecektik- bir bağla

yeniden birleşmenin sevinci içinde hemen barışacaktık; her ikimiz de karşılıklı birbirimizi göreceğimiz, diğerine sunulmuş ayna olacaktık, aynı anda hem birimiz hem diğerimiz, sonünda dünyaya boyun eğdirene kadar ikiye bölünüp duran aynı kadın olacaktık.

Ara sıra psikanaliste tıpatıp benzerimden, bana kalırsa ta başından beri düşüncelerimde büyüyen wonder woman'ımdan[4] söz ediyorum, üniversiteye gitmek ya da müşterilerimi kabul ettiğim bu odaya gelmek zo^da olduğumda canı sıkılmasın diye kendisi için bir başka kız kardeş yarattığım sihirli kız kardeşimden söz ediyorum; kafesinin darlığına katlanabilsin, bey^nimin ıssızlığında sosyal bir yaşamı olsun diye, tıpkı muhabbetkuşlarına ayna verilmesi gibi, ben de ona bir kız kardeş verdim; düşünüyorum da, benim yerimde bir başkasının, söylendiği gibi yetenekli olmadığımı ve çalışma hırsımın piyano klavyesi üzerinde gezinen parmaklarımdaki beceriksizliğin üstesinden gelemeyeceğini bana hatırlatmak için gelmiş yok edilemez bir başkasının olması gerektiğini hayat bana gösterdiğinden bu yana bir tıpatıp benzerim var; bazen, bir müşteri beklerken ya da sabah dersi beni sıktığında tek bir erkek tarafından tatmin edilen büyük bir kadın ailesinin hikayesini kuruyorum kafamda, bir anneyi ve iki kızını, bir erkeğin kızı olan ve kızlarını da bu erkekten peydahlamış olan bir anneyi düşünüyorum, iki kızın da hem babaları hem de annelerinin babası olan bu erkeğin çocuğunu taşıdıkl^mı hayal ediyorum; bu iki kız mantığa uygun olarak küçük kız çocukları dünyaya getirecektir, her biri ikişer tane, bu kız çocukları da gelecekte babalarının karıları olacaktır; böylece bu yedi kadın birbirleri için aynı anda hem anne, hem kız kardeş, hem kız olma özelliğini üç kuşak üzerinden aktararak bölünmez bir klan oluşturacaklar ve kimse onları birbirinden ayırt edemeyeceği için de benzerlikleri korkunç olacaktır, dünyanın her yerinde bir aşk kültünün konusu haline gelecekler, bu mucizenin bir parçası olmak, bir sonraki baba, bir kız-karı, anne-kız kardeş soyunun babası olmak uğruna birbirlerine girecek erkekler tarafından yüceltileceklerdir; ve onlar tarafından seçilmiş olan bu baba onları tanıyamayacaktır çünkü her bir kadın en derininde, karnında taşıdığının kimlik sırrım barındıracaktır; niçin buna kafa yorduğumu bilmiyorum, orada olmayı, kardeşliğin bir kız kardeşler meselesi olduğu bu ailede yer almayı dilemek uğruna hayatımın yarısını feda ederdim; bu konuda ne düşünüyorsunuz psikanalist bey, bu

işin burada bitmesi mi gerekecek; diğerlerinin arasındaki yerimi almam ve diğerlerinin yeri-

ni almamam mı gerekecek, ama beni anlayın, onların çoğalmasından ben sorudu değilim, onlar bana öyle derinden nüfuz ettiler ki yokoluşları organlarına indirge^niş bede^mi bir anda tüketirdi; ve günün birinde bir kızım olursa adını Morgane koyacağım, morg ve organı onda bir araya getirecek ve böylece ona hayatın ve ölümün soğukluğunu içinde barındıran bir isim

ve^riş olacağım, ama sakın: endişeleneyim demeyin ç^ıkü asla kızım olmayacak, çok ^uzun iş bu, çok tensel, şişmek ve büzülmek çok zaman alır, bedeninin genişlemesini hayalinde canlandırmak, sihirli bir formülle, bir değnek darbesiyle çoğalan kadınlar düşlemek daha iyi; üstelik hayalle^rimi sustunnak için kellemi kesmem, erkeklerin so^ıkta kadınlara dönüp bakmaması ve kadınl^arınsa aynalarından kurtulması gerekirdi, mesela tek bir cinsiyet olması ya da bir anlık bezginlikle tüm kadınlım intihar etmesi gerekirdi; gördüğünüz gibi fazlaca ^ıkansız şey gerektiğinden ben hayal ^^aya devam ediyorum, çünkü eninde sonunda gerçeğe uyum sağlamak gerekiyor zaten.

mak, çok dar ya da yeterli darlıkta olmayan çamaşırları yeniden elden geçirmek, t^min ediyorum pamuklarının ucuyla askıları sıkıştırmak ve işlemelerin üzerinden geçmek, düzeltmek uğruna dikişleri çekiştirmek ve sonuç karşısında d^p düşünmek için terzi kızlara iç çamaşırlarıyla resmi geçit yapt^^&taydı önünde; babam iç ç^amaşırların kalite kontrolünden sorumluydu, bunu bana annem söyledi, satış temsilcisiydi, küçük bavulu örneklerle dolu olarak birçok kez yurtdışına çıkmasının nedeni buydu; hepsi bu kadar da değil, çünkü prova için para ödüyordu, bazı kızlar bu işe diğerlerinden daha uygun olmalıydılar, kuşkusuz daha güzel ve daha genç olanları, kısacası diğerlerinden daha t^ahrik edici olanlarıydı bu kızlar, kendileri için destekleyici parçalar ve danteller kullanarak iç çamaşırı, memeleri gösteren saydam bir kumaş üretilmek istenenlerdi.

Doğumumdan çok önce babam annemi terk etmişti bile, ^em daha o zamandan ölümü beklemeye koyulmuştu; üstelik o da diğerleri gibi bu tür faaliyetlerde bulunabilir, erkekleri tahrik etmek için kendisini sergileyebilir, herhangi bir yerde soyunmaya razı olabilir ve bakışların üzerinden eksilmeyeceğine emin olmak için herkese p^maklarını göğsünde ve başka yerlerinde gezdirme fırsatı tanıyabilirdi; evet, öyle yapsa, bir orospu olsa daha iyi olurdu, ama ben onun henüz güzel olma fırsatını kaçırmamış olduğu şu gençlik çağında dünyaya geldim, eteklerine yapışan ben onu hantallaştırdım ve anne yaptım, artık ane olduğuna göre kimsenin orospusu olamazdı, dünyaya bir canlı getirdiği için saygıyı hak ediyordu; sanıyorum bu ona yetti, çünkü ben tek çocuk olarak kaldım, daha doğrusu böyle kabul etmek mümkün; baba iş yolculuklarına çıktığında, elleri başkal^rnrn üzerinde ve onların memelerinde gezinirken, yatırılması gereken bir çocuk düşüncesi olmaksızın orospuluk yapabilme özgürlüklerini onlara tanırken, evde kalma ve kundak bezlerini değiştirme zamanı geldiğinde ölü kız kardeşlerin önemi kalmaz, çünkü; hem zaten babam ona bir çocuk verme görevini yerine getirdiğinden beri, kadın memurlarıyla ilgilenir olduğundan beri anneme elini bile sürmedi, kadın memurlarına giydirip çıkarttığı ve daha sonra mağaza reyonlarında yerini alan binlerce saten çamaşır kocalarını t^ahrik etmeye uğraşan annelere satıldı; ama boşuna, çünkü saten çocuğu olmayan genç kızlarda çok daha tahrik edici durur, bütün erkekler bunu söyleyecektir, işte bu yüzden asla çocuk doğurmamak gerekir, erkeklere tüketecekleri bir gençlik sunmamak için; kırmızı şapkalı kızı ele geçirmek isteyen koca kötü kurtlardan sakınmakla yetinmemek gerek, onlara iyi bir ders vermek, kendilerinin de yaşlanıp çirkinleştiklerini, hadlerini bilmeleri ve ellerine sahip olmaları gerektiğini onlara öğretmek gerek, ama bu bir işe yaramayacak çünkü bu konuda benden başka yakınan yok, yaşl^anmayı ve bir hamileliğin yükü altında pörsümeyi kabul etmeyen, bir çocuğun ardında silinip gitmeyi istemeyen benim, işte bu yüzden asla çocuğum olmayacak, artık yirmi yaşında olmadığımı her an bana hatırlatacak bir kıza sahip olma tehlikesine atılmamak için, kızımı iç çamaşırlarıyla bedenini sergilerken ve Pierre, Jean ve Jac-ques'la, gözü ondan başkasını görmeyen bir babayla düşüp kalkarken görmemek için asla çocuk doğdurmayacağım.

Size manzaranın ve günbatımlarınınmuhteşemliğinden, leylakların kokusundan, insanı mutlu kılan diğer her şeyden, tıpkı yıldızlı bir gece gibi, cinsiyetsiz olanın zararsızlığından ya da bir halkın tarihinden, İsa’nın doğuşundan ve Antarktika'nın keşfinden söz etmeyi isterdim, eğer görebilseydim dünyanın güzelliğini dile getirebilir, inanç ve cesaretin en büyük felaketlerin üstesinden nasıl gelebildiklerini anlatabilirdim, ama ölmekle o kadar meşgulüm ki, doğrudan işin özüne, beni öldüren şeye gelmem gerek, özellikle de neden böyle olduğunu öğrenmeliyim, zaten biliyo-ama iyice emin olmalı, yapmam gereken şeyi tüm kuşkulardan arınmış bir halde beklemeli, annemin ölümünü kendi hayatımla ödemeliyim; evet, annemi öldürdüm, gençliğini ve erkeklerin ilgisini aldım onun elinden; böyle, bu anneden ve bu ailede doğmayı ben seçmediğim için bunun benim hatam olmadığını ^ söyleyeceksiniz, ben de size diyorum ki herhangi bir şey yapmadan ya da seçmeden de suçlu olunabilir, gerekmediği yerde olmaktan, bizi ilgilendirmeyen şeyleri görmek ve duymaktan, İsa’rnn ölümünden ve Yahudi soykırımından, geciken yağmur mevsiminden ve bir uçağın denize düşmesinden suçlu olunabilir; ben de annemin ve kendimin çirkinliğinden suçluyum, bunu insanlara bulaştırmamak ve sırası geldiğinde bu yüzden ölüp gidecek bir başka kadına geçirmemeliyim; beni öldüren şey benden çok önce, annemin yapmadığı hareketlerin bir yerinde tohum halinde vardı zaten; boşluğun bir ağırlığı vardır ve e^in olun ki insana miras olarak kalır bu, olaysız üç yüzyılın, unutulmuş on kuşağın hikâyesini kendisinde barındırabilir insan çünkü bununla ilgili söylenecek hiçbir şey yoktur ya da olmamış olanı dile getirmek dışında söylenecek bir şey yoktur; ve benim ne anlatılmayan bu hikâyede ne başka bir hikâyede gözüm var, şu ihtişam ve harem, büyülenmiş kalabalıklar ve tekerlekli sandalyedeki atletler hikâyelerine k^rnm tok, gündoğumuyla günbatımı arasında tekrarlanıp duran hareketlerin, iş toplantılarının yapıldığı, saatlere bölünmüş bu hayatı istemiyorum, herkesin lekesizce ya da neredeyse lekesiz yaşadığı bu hayatı istemiyo^m, ergenlikte ve ardından da kırklı yaşlarda yaşanan birer kriz, bir boşanma ve bir ipotek, günlük hayatı oluşturan ufak tefek engeller, bunların benimle, gözlerime çekilmiş olan mille, düşüncelerimin annemin yatağına kaymasıyla hiçbir ilgisi olamaz.

İyice düşününce, kimseyi tanımadığımı anlıyorum, kafamı bunca kurcalamasına rağmen annemi bile; hep uyuyan ve susan biri,

buradabulunmadığı, güzelliği uçup gittiği, kendisini çoktanunut-**muş bir tanrının hafızasında tuzdan bir heykel olarak kaldığı için gerçek anlamda bir insan olmayan biri nasıl tanınabilir ki; hem zaten belki de benden başka herkes onu unuttu bile, bense, onu düşünmeyen herkes adına düşünmeliyim, işte bu yüzden, beni onu düşünmek zorunda olan insana, kin dolu ve yatağa bağlı bir hayat da yaşasa, onu günbegün zihninde yaşatmak zorunda olan tek insana dönüştürdüğü için nefret ediyorum ondan; ve bu nedenlerden benim de zihnim ölüyor, herhangi birinin değil anne-yükü yüzünden, zorlukla yerinden oynatılan ve kaskatı oluşu merdivenlerden iniş çıkışlarda sorun yaratan bir cesedin yükü yüzünden ölüyor, artık hayat ne kadar da doğallığını yitirmiş onun için anlayın; onu sonsuza dek gömmeli, üzerini en sert metallerle örtmeliydim, böylece bir daha gün ışığına çıkamaz ve ahtapot kollarıyla, uğursuz kuş tehditkârlığıyla kovalayamazdı beni; ayağa kalksa, son kez kendi ağırlığını taşısa, bir yalıyarın tepesinden atlasa ve kayalara çarpıp parçalansa ne iyi olurdu, intihar edebilmesi için cesaret gerekirdi ona, var olmadığı halde bir ağırlığının olduğunu fark edebilmesi için, dünyayı bu ağırlıktan kurtarıp larvalıktan çıkabilmesi için fazlasıyla cesur olması gerekir**di.

*** * ***

Çok konuştuğum, fazlaca konuştuğum doğru, ama psikanalistin karşısında asla bu kadar konuşmuyorum, varlığı düşüncemi engelliyor, zaten söylediklerimle pek ilgilendiği de yok, sözlerimin ardında yatan şeye, bilmeden bildiğim şeye öyle odakl^anmış, bu işi öyle uzmanlık edinmiş ki; bir şeyin söylenmesi uygun olmadığı önceden biliniyorsa, üstelik psikanalistin dikkati başka yerlerde, hiç gereksiz, kendisini hiç ilgilendirmeyen başka yerlerdeyse o şey ne olursa olsun dile getirmek bir işe yaramaz; ve zaman zaman, divanda öyle uzanmış yatarken içime bir bıkkınlık geliyor; onun, günlük sıkıntılarına, yapacağı alışverişlere ve yazacağı bir

sonraki kitaba sığınmasına katlanamaz oluyorum; onun rahatını bozma sessizliğimden daha güçlü olursa, ■ benim yerime

konuşabilsinler diye gece gördüğüm rüyaları anlatmaya başlıyorum, şunu dinleyin psikanalist bey ve kendiniz de görün, geceleri çok daha ilginç biri

oluyorum ben, uyku beni neredeyse güzelleştiriyor, fırtına ve kasırgayla, ölümcül tehlikeler ve gizli kodlarla ilgili kapsamlı rüyalar görüyorum; yeraltının bininci katında parçalanan, kendilerini engelleyecek hiçbir şey olmadan nem ve hamamböcekleri dünyasına dalan asansörleri görüyorum rüyamda, ve bu dünyadan geri çıkmak da imkânsız çünkü inişle birlikte delik de kapanıyor; kaçan insanların, gelip geçen arabalara dikkat etmeksizin oraya buraya kaçışan kör karıncalar sürüsünün kafalarına göçen bin katlı binalar görüyorum, uçu^rumsu deniz dipleri ve kesilen telefon konuşmaları. görüyorum, alo' anne seni duyamıyorum artık, ağlama anne, nerdesin, telefon numaranı kaybettim, unuttum onu, ama cevap ver, seni iyi işitemiyorum, neden parmaklarım uyuşuyor, neden konuşamaz oluyorum; ve bu böylece bin türlü sürüp gidiyor, cevap veren yok, telefon boşlukta, elektrik kablolarının sonsuz alanında çalıp duruyor, cevap veren yok, çünkü arayanın ben olduğumu biliyorlar, çünkü bu yanlış bir numara, ç^ünkü hat meşgul ve hiç param yok, dünyanın bir ucunda, çökmek üzere olan bir binanın en tepesinde ya da çakıl dolu bir kuyunun dibindeyim, alo anne, nerdesin, senden nasıl bu kadar uzaklaşabildim, hayatından bin fersah öteye, artık sesimi duyamaz olduğun bu yere nasıl geldim, can çekiştiğin şu yatakta seni nasıl tek başına bırakabildim; ama şimdi başka bir konuya geçmek lazım, babam ona telefon etmediği için annemi ağlarken gördüğümden beri, sanki ezelden beri gecelerimi dolduran bu rüyalardan artık söz etmek istemiyorum; babam harcırahıyla iş yolculuğuna çıkmıştı, varlığımı hesaba "kattıysa, baban beni unuttu demiş olabilir annem, ne beni ne seni düşünüyor zaten, belki de başka bir kadınla birlikte olduğunu anlatmaya çalışıyordu, neyse bunu bir tarafa bırakalım, çünkü bana söylemediği şeylerin sonu **gelmez; geçen hafta ya da geçtiğimiz ay, emin değilim, rüyamda kendimi on yaşındayken gördüm, babasına kendini beğendirmek isteyen, babkızıydım, babam okulda yaptığım çocukça resimlerimi inceliyordu, beyaz bir gökyüzü ve mavi bulutlar, kırmızı ışınları olan sarı. bir güneş ve yeşil bir çayır; bacaların evlerin damlarına eğik olarak çizildiği bir resimden daha çocukça ne olabilir, ama babam öyle düşünmüyordu, bak dedi bana, kötülük gökyüzünde, tohum halinde ve kızıla kesmek için, sayfayı tutuşturmak için doğmayı bekliyor; resmimdeki gökyüzüne baktığımda, yılan gibi mavi kıvrımlarla kaplıydı, samanyolunun alçalan sularında, burgaçların yıldızları sürüklediği fırtınalı bir gökyü-züydü bu; çok geçmeden gökyüzü hareketlenmeye, giderek maviliğini kaybeden, maviden**

karaya dönüşen yılanlarla kaynamaya başladı, yılan kanının karası bu, diye cevap verdi babam sanki ona soru sormuşum, sanki zaten bilmiyormuşum gibi, milyonlarca kara yılanın iğrenç göğü bu, hayır baba, yanılıyorsun, tıpkı Meryem'in elbisesi gibi bembeyaz ve masmavi bir gökyüzü bu sadece, evet doğru, bugün için mavi bir gökyüzü ama içinde kötülük gizleniyor yine de, bulutların arasına sinmiş, daha yakından bak, kestirmek zor değil, o her yerde, özellikle de çocukların resimlerinde, senin çocuk kafanın içinde özellikle, çünkü daha ilerde sen de bir yılan olacaksın, öyle gibi görünmeyeceksin ama olacaksın, mavi bir gökyüzü görüntüsünün ardında kımıl kımıl olacaksın, ama bu doğru değil baba, doğru olamaz; bu rüyada ben üzgündüm çünkü artık yapacak bir şey kalmamıştı, kötülük gerçekleşmişti, kaçınılmazdı; elimdeki diğer resimleri ona gösterip, içlerinde kötülük olmadığını kanıtlamak istediğimde, resimlerden öfke saçılmıştı, çayırlar korsan gemilerine dönüşmüş, bu gemilerin güvertelerinde adamlar birbirlerini öld^meye ve kaptan köprüsünün tepesinden aşağı fırlatmaya başlamışlardı, ölüm bayrağı çekilmişti ve deniz kıpkırmızıydı, fonda hepsinin cehennemlik olduğunu ilan eden güçlü çığlıklar duyulmaktaydı, ne acıklı bir rüya psikanalist bey, on yaşımdayken kötü bir insan haline gel-^m, işte bundan çıkarılacak sonuç, sonun başlangıcı, orospuluğa doğru çöküşümdü bu, ve bunun üzerine sustum, çünkü her şey söylenmişti, gerçeklikler anlatılamaz, sorulardan kurtulmak isteniyorsa, hep söylenilegeldiği üzere, kendilerini dayatırlar yeniden sessizlik ve yapılacak alışverişlerin tedirginliği; eğer daha fazla konuşmaya can abmyorsam, daha fazlasını bilmek istemiyorsam bunun nedeni rüyalarımın çok kolay anlaşılır olması; tutarlılığım ve bana fazla sayıda cevap veren hayat yüzünden acı çekiyorum, hem sonra öykülerimi etkili kılmak amacıyla, daha önce bin kere dile getirdiğim için dinlemez olduğum bu sözleri dinlemek amacıyla neden bir psikanaliste ihtiyaç duyayım ki, hiç bilmiyorum, çünkü annemle babam paçayı bu kadar kolay kurtar-mamalı, ç^ünkü ben bir bedel ödemeliyim ve biri bana karşı şahitlik yapmalı, çünkü psikanalistler tam da bunun için varlar, affetmek ve af dilemek için, affedersin kızım, **affedersin anne; ama ben affetmeyi bilmiyorum, bildiğim tek şey ağzımdaki kamışların ısrarlı hali karşısında, fahişelerle pazarlık eden babamın kamışı karşısında dişlerimi hep daha fazla sıkmak; ve t^min ediyorum ki söz konusu olan tek bir fahişe de**

değil, çünkü fahişe, kendiliğinden başka bir fahişeye işaret ediyor bedeniyle ve o da doğal olarak bir diğerinin simgesi oluyor, böylece müşterilerinin kamışım, kendi karısının dışında her kadına kalkan babamın kamışını birbirlerine havale ediyorlar.

İnanın bana, suçluluk ve çirkinlik dışında bir şey görmek isterim, bir delilik mesela; annemin durmadan sahnelenen hayattan azli karşısında ve erkeklerin daha fazla tükenmeyen, ben orada mıyım diye çok geçmeden başka tarafları araştıracak arzuları karşısında ölmeme güçsüzlüğümü, her şeyi açıklayacak bir dengesizlik mesela; ama görüyorsunuz, gevezeliğime, ölüm yatağından bakış açıma zincirlenmişim ben, hafızamı kaybetsem, onu duymamak, artık bir gevezeliğe fırsat tanımayacak bir sesle onu bastırmak için bas bas bağırabilsem daha iyi olurdu; deliliğin hayatımı yeniden yaratılmış, ne erkek ne de kadının olduğu bir dünyayla, bir dualar ve sofu davranışlar, koyverilen makaralar ve çan kuleleri dünyasıyla dold^^ması gerekirdi; bin bir örtüye bürünüp kendini ibadete vermek hiç de fena olmazdı, boynumun etrafında tahta bir tespihle, Tanrıma sunulmuş bir sırttan başka bir şey olmayana kadar secdeye vanrdım, ama artık çok geç, insan her şeyden tiksinir olduğunda bu tür bir hayat sürdürmek bakansız, Tanrının çağrısı ve delilik, bu ada- gerçekleşmeyecek, yarın yine aynı şey olacak, vitrinlerine dergiler dizilmiş m^^le d^^anla-nnın önünden geçeceğim ve gözüme soktukları şeye b^m^^-lık edemeyeceğim, mayoyla ya da daha beteri, tüm alam kaplayan çıplak memeleriyle olgun kadını oynayan yüz yeniyetmenin eğik bakışlarına; ve etrafımda beni böyle kılacak, tüm alam kaplamamı sağlayacak, beni herkesin görebileceği bir yere çıkaracak bir bakış aramadan edemeyeceğim; neden beni görmeliler sizce, mayomla, ıslak kumaştan baş veren memelerimle, kamışlarını kaldırabileyim diye, diğerleri silinsin diye, ben tek olayım diye beni görmeliler, ve oradan, siz bunu duymak istemeseniz bile, çirkinliğimi gösterebileceğim nihayet; sırası değilse de, yatağın altına atılan oyuncak bebeğe diktiklerimi sergileyeceğim, karşınızda bir ipin ucunda can' vereceğim, ölümümü duvarları kaplayan bir afişe dönüştürecek ve tıpkı tiyatroda ölündüğü gibi yuhalamalar arasında öleceğim.

İntihar etmeden önce ölürsem, biri tarafından öld^^müş olacağım, ölümüm bir delinin elinden olacak, fazladan bir kelime söylediğim ya da konuşmayı, evet doğru, fahişeler yalancıdır, diğer kadınları kocalarından uzaklara, kalabalık ve ailelerin olmadığı bir dünyaya sürükleyerek onların gözünü boyayan rezil karılardır demeyi reddettiğim için bir müşteri tarafından boğazlanacağım; ben tutkuyla düşündüğüm şeyi, hayattaki en kötü şeye olan katkımı dile getirmemiş

olmak yüzünden öleceğim; hayatımı dış dünyayla, var olduğu halde harikalar diyarıyla, bu odanın öte tarafıyla ilgili hiçbir şey bilmeden geçirmiş olacağım, halbuki bakma zahmetine katlanılacak olsa, yukarıya ve yanlara doğru göz alabildiğine yayılan bir dünya bu, bir anda fazlaca güzellikle dolmasını engellemek için gözleri kısarak gerçek anlamda, adamakıllı bakmaktan söz ediyorum; yıldızların insanların kaderi üzerindeki etkisini, yeme alışkanlıklarının kemiklerin gelişimi üzerindeki, ağaç kesiminin çöllerin şehirlere doğru yayılması üzerindeki etkisini hiç sorgulamamış olacağım; b^ankizlerin ilkbaharda gümbürtülerle kırıldığı, üç milyar yıllık yaşlı bir tundr^anın, kürklere b^^müş çevrebilimcilerin bakışları altında kızaran kızıl yosunların alabildiğine uzayıp gittiğinin görülebildiği Kuzey Kut-bu'ndaki vahşi hayatı tanımamış olacağım; okyanus diplerini süpüren, geleneklerdeki değişimi, ölüm cezasının kaldırılmasını ve ilkbahardaki kırlangıç göçünü hiç dert etmeden kendine bir yol açan deniz akıntılarına sırtımı dönmüş olacağım; ve tamamen özel olan sessiz kalma to^vrım en güvenli konuşmaların canına okuduğu için öfkeye kapılıp beni boğarsa biri, benim dişi domuz hırıltılarımı işitip, yukarıdan ve yanlardan kaçacak yer arayan kıpkırmızı yüzümü, sonunda yırtılacak kadar gerilen yanakl^arımı ve alnımı görüp kamışı kalksın diye yapacaktır bunu; ve inanın bana bunu istiyor ve her an düşünüyorum, beni yatakta ölü bulmalılar, katilimin üstümü örtmeye, bana uyuyan bir kadın görüntüsü vermeye gerek duymadan kaçtığı belli olmalı yerdeki buruşuk çarşaflardan; kurbanlarının başının altına bir yastık koyan katillere rastlanmıştır sıkça, tecavüze uğramış kadınlara, sanki hiçbir şey olmamış gibi, yersiz, fazla gecikmiş bir edep duygusuyla külotlarının giydirildiği de görülmemiş şey değildir; ben herkesin soğumuş ve çıplak halimle görmesini isterdim beni, öyle ki sonsuza dek sabitlenmiş gözlerimle kimliği belirlenecek bir ceset olduğumu kimse inkar edemesin; bedenimi örtme sırası geldiğinde, zavallı kız derlerdi benim için, katilin son müşterim olduğuna dair yüksek sesJe saptama yapılırdı, bu kişinin belki de benim fahişe olduğumu öğrenen öfkeli âşığım, babam ya da kim bilir, erkeklerin beni kendisine tercih etmeleri yüzünden bana öfke duyan kız kardeşim olabileceğini ileri sürerlerdi; ve anne babamla ilgili, hangi koşullarda öldüğümü öğrendiklerinde yaşadıkları şokla ilgili, bunca tanık tarafından utanç içinde görülmüş olmalarının

sıkıntısıyla ilgili bir soruşturma açılırdı; kapalı bir tabut istemez miydiniz, bu şekilde kasılmış bir yüz dedikodulara yol açabilir, size en içten başsağlığı dileklerimi sunuyorum, tüm ailemin başsağlığı-dileklerini sunuyorum, ardından bir dua ve canlı renkleri kış mevsiminin grisiyle hiç uyuşmayan birkaç çiçek ve sonra hiçbir şey; baştan başa bir yanılgı olmuş olacak hayatım, hakkında hiçbir şey bilinmeyen bir varlığın kapladığı sonsuz alan ve bir şey uğruna orda bulunulduğu sezgisi; ne yaptık ve ne dedik, sonu buraya varabilmiş olanın ters yöndeki güzergahı, larva hayatı süren anne, baba ve onun günahı, modem toplumun bireyciliği, kapı komşularının yükümlülük taşımaması, insanın kendisine vermek zorunda olduğu cevabın despotluğu.

Günün birinde, hayat ve insanlarla ilgili düşüncemi değiştiremeyecek hale geleceğimi bilmiyordum; onun hakkından gelmeksizin, onu çok yakından izlenen şu sihirbazlık numaraları gibi geçersiz kılmaksızın ölümümü yüz kere ilan edebileceğime in^anmı-yordum; ona her geçen gün daha fazla inanacağımı ve bu inanç yüzünden ödümün kopacağını düşünmüyordum, hayır, ölmeyi istediğim ilk zamanlarda, ne ölçüde doğru söylediğimi, ölümün ^m davranışlarımın arkasında ne ölçüde gizli olduğunu bilmiyordum; zaten bana hep tehlikeli bir mesleğim olduğu ve delinin birinin gelip bir şaşkınlık anında kemiklerimi kırabileceği, tek eliyle boğazımı sıkabileceği ve beni duvara çarpabileceği söylenir sık sık; delilere her yerde rastlamak mümkün, özellikle de bu yozlaşmış alışverişte; her seferinde, tıpkı kapının ardına gizlenmiş olabilecek babamı düşündüğüm gibi bu olayı düşünüyor olsam da şimdiye kadar hiç başıma gelmedi, hiç başıma gelmedi bugün gelebilir, yarın gelebilir, hayat tarafından aldatılmış olmanın öcünü almak için bir fahişeden iyisi bulunur mu aslında, harabeye dönmüş olanları y^^klamaktan daha iyi ne olabilir, -çünkü o kişi hiçliğe öylesine yakındır ki; hem sonra ne olursa olsun, fahişeler bu işe yararlar, genç kızların okul yolunda tecavüze uğramamasına, müstakbel gelinlerin masumiyetinin ko^^a-sına yani, herkesin söylediği bu; ama herkesin bu dediğini ciddiye almamak gerek, çü^ti burada dile gelen budalalık, çakalsı iştahlarına haklılık statüsü kazandınnak isteyenler; etraflarını çevreleyen her şeyi cinsellikleriyle damgalamaktan hiçbir şey alıkoyamaz erkekleri ve genç kızlarıysa, nerede olursa olsun, özellikle okul yolunda, hiç

beklemezmiş gibi görünürlerken ırzlarına geçilmesini istemekten hiçbir şey vazgeçiremez, tüm bunların sonsuza dek tekrar tekrar yaşanmasına hiçbir şey engel olamayi:lÇak, güneşin doğuşu ve yıldızların patlaması gibi, dünyanın en%ski mesleğinin ilk zamanlan ve ışıklarının ucunda geceye turıınan şehrin görülebildiği bir binanın bir ucundaki bu odada müşterilerin yıkımı gibi kaçınılmaz bir şey bu.

Beklediğim, arzuladığım halde okul yolunda tecavüze uğrama-hiç, başkalarının uğramasına bundan katlanamıyorum kuşkusuz, erkekleri kendilerine hakim olamayacak d^^a hiç getiremedim yani, işten eve uzanan doğru yollarından çıkaramadım onları, kısacası yeniyetmelik dönemimde bile yeterince becerikli değildim, olmam gerekenden aşağıdaydım, saçl^^ biraz daha fazla sa^^am, okul eteğimin altından küçük beyaz külotumun görünmesine izin vermem gerekirdi, karanlık köşelere gitmem, tüm varlığımı kudurganlığımla, karşımdakini çıldırtma arzumla allayıp pullamam gerekirdi; ve daha o zamandan annem gibiydim, yerime başkasını bırakmayı, başkalarının o yeri sahiplenmesini görmeyi, uyumak, yaşlanmak, mevsimlerin akışı, kıtaların sapması ve yıldızların hareketi içinde, uzayın fethi ve pudralana-cak, giyilecek, atılacak milyarlarca şeyin pazara sunulması sırasında yok olup gitmek dışında elimden bir şey gelmediğini kabullenmiştim; hayat ve dönemlerinin, hiç değişmeyen sevişme ve güzelliğe tapınmanın sonsuz tekrarının kesintiye uğramaması için doğacak tüm şu çocuklar vardı bir de; yaşlılık boyunca gençliği sürdürmek için can atılmalıydı, çizgi film kahramanları gibi, Ma-donna gibi, düzüşmeyi beceren her orospu gibi ellisindeyken on yedi yaşında gösterebilmeliydi insan; yine de otuz yaşına gelindiğinde orospu olmak zorlaşır, çünkü memeler şimdiden okşanmaz olur, kimsenin uğramak istemediği bir yerlerde inzivaya çekilirler, tabii vücut hatlarının bozulmasını ve hücrelerin ölümünü unutmamak gerek; peki dünyadan elini eteğini çekip bir oksijen çadırına kapanmaz da ne yapar insan, gözlerini yumar ve hiç gülümsemez, yeni bir tekniği, yeni bir tedavi yöntemini, bir mucizeyi bekler, beklenecek bir şey kalmamasını, beyazlara b^^müş şirinenin bozulmaz güzelliğini sergilemek için gün ışığına çıkmayı bekler; ve sonrası Allah kerim, mutlu yaşarlar ve bir sürü çocukları olur; ama genellikle oraya kadar gitmiyorum, bir kere yola çıktı mı güzelliğin başına ne geleceğini

düşünmüyorum, nereye gider, kime hitap eder, bunu bilmiyorum, belki de kendi keyfini sürer, ziyaretçiler kabul eder ve gündelik yaşamını bir abideye dönüştürür; kahve fincanına yapışan dudakların ve tabağa eğilen yüzün güzelliği, kaşığı okşayan p^makların güzelliği, her seferinde kendisine bir varoluş nedeni, ve nihayet damadan mükemmel güzellikte binlerce harekete bölünen bu varoluş nedeninin doldurduğu bir hayat sunan her bir hareketin güzelliği.

Küçükken en güzel bendim, ip atlarken etekleri uçuşan tüm küçük kızlar gibi ben de öyleydim, kuşkusuz; beni bekleyen şeyin cehaleti içinde mükemmeldim, evet, her şey yeniyetmelikte çirkinleşti, yani bana öyle geliyor, ve ortaokulda kız arkadaşlarım benden daha güzeldi, içlerinden hiçbiri onların daha güzel olduğunu gördüğüm zaman duyduğum kin h^ında bir şey bilmiyor, çünkü ben hep suskunlukta, düşlerimin rahatlığında, aynı anda hem ölü hem canlı olmanın, sevilen kişileri binlerce kez öldürmenin ve ailenin acısını gözünde canlandırarak intihar etmenin mümkün olduğu -ama neden kendini öldürdü, elimizden gelen her şeyi yapmadık mı, her şeyi hatta fazlasını ona vermedik mi-zihnimin en gizli köşesinde başkaldırdım hep; ve binlerce kez kız arkadaşlarımın biçimsizleştiğini hayal ettim, onları . tamamen mahvolmuş gördüm, gri saçları tutam tu^m dökülüyordu ve kanser kemirdiği için memelerinin- kesilip alınması gerekiyordu, o çürümüş memelerini, memelerinden ^artakalanları kavuşturdukları kollarının altında saklamak zorunda kalıyorlardı daha sonra; kinim etrafımda serpilip gelişmeye çalışanın hakkından geliyordu, zaten okulun anoreksiğiydim ben, çünkü kendimi farklı kılmalıyım, bakın nasıl da yok oluyorum ve hayatı ne şekilde sevdiğimi görün, ve daha o z^^rndan beri artık bir çocuk olmamayı, annem her geçen gün erirken, yatağından çıkmak istemezken ben yuvarlaklaşarak serpilmeyi reddediyor, bununla hava atıyordum; eğer kız arkadaşlarım bana sadık olsalardı onların zarar görmesini asla istemezdim, geri kalan her şeyi tek kalemde silecek kadar sev-selerdi beni, havarilerinin İsa'nın peşinden gidişi gibi, tıpkı akıntıya kapılmış balık ağları misali, yürekleri seçilmiş olmalarından dolayı duydukları minnetle dolu bir halde peşimden gelselerdi, belki de onlar gibi kıvır kıvır saçlı ve şehvetli olmak için bir çaba gösterebilir, onların tarafında yer alabilirdim, sıskalığım sayesinde kolayca gülümseyebiliyor, göğüslerini

sergilemek için başlarını geriye atabiliyorlardı; ama çoğu, benim toplama kamplarına gönderilmiş kadınlara özgü güzelliğimle hiç ilgilenmiyordu, ama bazıları ister istemez etkimde kalacak ve kilo vermek isteyecekti, çünkü küçük kalçalar daha güzel, daha kadınsı değil midir, iki üç gün çikolatadan uzak duramazlar mı yani; ve bu bazıları zayıflamaya başladığında, kaybettiğimi, ayağımı kaydıracaklarını, şehre gitmem gerektiğini anladım, çünkü yalnız kalmak istediğim her yere onlar da gelecekti; unutmamak gerekir ki tüm bu süre boyunca aç gezdim ve bunun aç kalmaktan başka bir işe yaramamış olduğwıu böylece öğreniyordu, herkes zorla hastaneye götürülüp besiye çekilene kadar, kalpleri durana kadar aç kalabiliyorsa neden acıkılsın ki, ve o zaman terk ettim onları, şehre yerleşmek için köyümü terk ettim, çalışmak istedim ve fahişe oldum, ne budalalık, olayların dizilişi nasıl da güzel bir mantık izliyor, anoreksiden fahişeliğe, arada tek bir adım var, ve işleyen yine ağzım olmalıydı, alabildiğim her şeyi ağzıma almalı, kaybedilen zamanı kazanmalı, çevremi kilolu insanlar ve kamışlarla dold^malıydım; bugün iyileşmiş olduğumu s^^myın sakın, hâlâ açım, her gün yediklerimi ölçüp biçiyorum, acaba bu şwıunla iyi gider mi, bu lapanın üçte birini tabağımda bırak^^ mıyım, mümkün olan en uzun süre yeniyetme vücudumu, dudaklarım silikonla şişirtmeyi -dudaklarım ve memelerini- ve annemin asla sahip olamadığı şeylere, dudaklara ve memelere sahip olmayı isteyen şirine inceliğimi korumak için bu son üçte birlik kısmı yemesem olmaz mı, ve üçte bir tabak üç yüz altmış beş günle çarpılınca sin^^tmesi gerekli yüz yirmi ddaha az tabak çıkar ortaya, ve hepsi bu da değil, çünkü fiziksel egzersiz de var, ji^astik, idman merkezi var, burada ^^, kalçaları ve baldırları sıkılaştıra-cak özel aletler bulunuyor, şişman kitlesinin yüzde sekseninden fazlası burada topl^anmış d^^mda, ben haftada üç gün, pazartesi, çarşamba ve cumaları oraya gitmek zorundayım, bir gün karın için, diğer gün kalçalar için ve son gün de baldırlar için; ve aşın çalıştığım zamanlar vestiyerde kusuyorum bazen, başkal^^m önünde hastal^^^ hoşuma gidiyor, neden bilmiyorum, çünkü merhamet genellikle kıskançlıktan iyidir, çünkü kadınların önünde, küçülmekten, af dilemek için onların ayakl^arına kapanmaktan başka bir şey gelmez elimden, özür dilerim, hakaretlerimi affedin, sevilmiş, öld^müş, yalan söylemiş, yemiş olduğum için özür dilerim; suskunluğumla müşterilerime ve

psikanalistime meydan okuyabiliyorsam, erkeklere karşı cesur ve küstah olabiliyorsam bile kadınların karşısında bir larvayım, işte bu yüzden kadın arkadaşım yok, gerçek anlamda demek istiyorum, işte bu yüzden onlardan uzak durup etrafıma erkekleri toplamalı ve kendime siper oluş^^^ıyım, evet, kadınlardan nefret ediyorum, onlardan, sahip olduğum imkânlarla, onları katledebildiğim zihnimin en gizli köşesiyle, karşılarında eğilen bedenim ve onlardan af dileyen ağzımla nefret ediyorum.

* * *

Sık sık psikanalistimin benim vakamla, fahişeliğimle, çirkinliğimle, annem olma saplantımla ilgili ne düşündüğünü sorarım kendime, zaten bununla ilgili bir şey düşündüğünden de emin değilim ya; en değerli hazineler söz konusuymuşçasına ağırlıklarına asılan bir kültür fizikçinin karşısında ya da aceleyle da^vranıla-rak yanlış seçilmiş bir damardan fışkıran kanlarla yol yol olmuş duvarlara sahip genel tuvaletlerde yığılıp kalmış bir uyuşturucu müptelasının karşısında genellikle düşünülen şey dışında ne düşünülebilir ki, diğerlerinin bayağılığı, durmadan aynı duvara toslayan ve aynı noktada parçalanan, tek bir harekete indirgenmiş hayat, aynı marazi d^^da tekrar tekrar başlanan ve her seferinde aynı sonuca -erkekler budur ve kadınlar şudur, müşteriler ve şirineler- varılan hayat karşısında hissedilen acıma dışında ne düşünülebilir; bunun üzerine beni başka yerlere yöneltmeye çalışıyor psikanalistim, sanki gidecek gücüm v^mış, sanki kafamı bunca kurcalayan konuda gitmeyen şeyin gerisinde ne olduğunu görebilirmişim gibi; konuşmam bir siper belli ki, susulan şey üzerine konuşabilmek gerekir asıl, bir yatakta yapayalnız ölme korkusundan, oysa herkesin dediğine göre insan bu korku yüzünden ölüyormuş; peki öyleyse psikanalist bey, söyleyin bana, bu hikâyede benim sözlerim neyi değiştirebilir ki, kesinlikle hiçbir şeyi, çünkü kafamda olaylan birbirine bağlayan şey tüm psikanaliz tarihindeki en parlak şifadan daha sağlam; hem sonra bu bir güven meselesi, ^yüzünü göremediğim bu adamlayken kendimi koyvere-miyorum bir türlü, bana söylediklerini aklımda tutamıyorum, ç^ünkü bunların kitaplarda yazanla bir ilgisi yok, yazılı olan dile getirilebilecek her şeyden çok daha rahat anlaşılır daima, daha so-^ğukanlıdır, ve üstelik her seferinde aynı kelimeler tekrar tekrar

okunabilir, öyleyse neden not almıyor, koyverdiğim yığınla ve gelişigüzel dişi köpek sızlanmal^anmla yetinmek niye, belki o adam babam gibi güçsüz ve zevkine düşkün biridir, belki de ona karşı duyduğum güvensizliğin ve yan yatarken divandan görebildiğim sarfmış ayak tırnaklımın bende uyandırdığı tiksintinin farkındadır, incecik pembe dilinin ağzından habersizce çıkmasıyla girmesi bir olan hareketsiz bir kertenkelenin pulları sanki, etrafı siyah halkalı, sabit gözleri olan soğuk bir kertenkele; yazın deri sandaletlerinin kayışları arasından görülen ayak pa^rmaklarının tedavisine burun so^^^ı konusunda ne düşünür acaba, benimle onun arasına, benim cinselliğimle onunkinin arasına aptalca giren ayak parmakları; mevsim ne olursa olsun, psikanalistlerin sandalet giymesine izin verilmemeli, onları organsız, kılsız ve kokusuz düşünebilmeliydi insan, düşüncenin yönünü değiştiren ayaklarının ve koltukaltlarında ter halkalarının oluşturduğu şekillerin despotluğuna katl^^^ zorunda kalmamalıydı; özellikle de benim hikâyem onun elinden yazılmalıydı, bir fahişelik vakası hikâyesi, yayıml^aıalı ve benim kem kinlerimden ve onun çalışma odasının darlığından uzakta birçok insan tarafından okunmalıydı.

Konuşurken sözcüklerle oynamak için konuşmasını bilmek gerek, benim cümlelerimi başka kelimelerle değiştirerek psikanalistim söylediklerimle eğleniyor böylece; eğer kendimi asmak istiyorsam, bu, beni taşısınlar, bir daha ayağımı yere basmak zorunda kalmayayım ve tasmasının ucundaki dişi köpek uyuşukluğuma kendimi bırakayım, annesinin ensesinden tutmasına ses çıkamayan, duyduğu güvenle gevşemiş küçük bir köpek yavrusuna döneyim diyeymiş; ya evet ne keşif ama psikanalist bey, bunu hiç düş^ünmemiştim, ama şimdi aradaki ilişkiyi kavradım, artık kendimi asmak istemiyorum, ve belki de siz beni biraz taşıma isteği duyuyor olabilirsiniz, ağzım cinsel organınıza kapanana dek ayaklımızın dibinde süründ^mek için bu tasmayı tutmayı bekliyor olabilirsiniz, evet papağan bey, zihnimdeki her şeyin kişiliksizleşmeye uğramasının gerekçesini çok iyi belirlediniz, babam tıpkı müşterilerim gibi ve müşterilerimse tıpkı babam gibi, annem benim gibi ve ben de annem gibiyim, ama evet, sonunda bu ayna oyunlarında kendimi kaybettiğim, başka birisi gibi olmaya çalıştıkça kim olduğumu bilemez hale geldiğim, aynı şekilde sizi başka birinin yerine koymaya çalıştıkça sizin kim olduğunuzu da bilemez hale geldiğim doğru; dolayısıyla beni korkutan yapayalnız kalmak değil,

ama yalnız kalmayı başar^^mak; başkalarını çağrıştıran çok fazla insan var etrafımda, sizden hiçbir şey saklaya-mam sevgili bayım, sizinle yatmayı isterdim ama bunu size söylemeyi de istemezdim, elbette babam gibi olduğunuz için bunu istediğimi biliyorum, aslında benim için bir babasınız siz, karınızsa umurumda değil, kendi yaşındaki her kadın gibi, annem gibi yaşlı ve pörsüktür kuşkusuz; zaten artık onu arzulamadığınıza, dergilerdeki bir parmağı yarığında çırılçıplak genç kız resimlerine bakarak mastürbasyon yaptığınıza eminim, ayrıca şundan da eminim ki daha önce de karşılaştığınız için bu itiraflar sizi kesinlikle rahatsız etmiyor, her gün gencecik hastalar psikanalistlerine vuruluyorlar; bu, tedavinin normal akışının bir parçası; üzgünüm ama fahişelik yapan intihara eğilimli kadınları tanımlamak için, analiz edilen kişi terimini kullanmayı sevmiyorum, ben bu kadınları hasta olarak adlandırmayı tercih ediyorum, böylesi daha dürüst, üstelik de daha kışkırtıcı, hasta olmak insanın hastalığıyla

hiçbir ilgisi olmaması, böyle hasta olduğu için rahatça inleyebilmesi, larva hayatı sürdürmeye tanı bir haklılık kazanması demek, evet, annem gibi düşünüyorum, ama size bunu daha önce belki bin kere söyledim, ben annemim, ve eğer o bir larva gibi yaşıyorsa ben de öyle yaşıyorum; hem sonra, bir larvanın k^rnndan çıkıldığı için bir larva olunduğunu tespit etmek içinse sırf, anlamak neye yarar ki, her seansta tekrarlanan bu tespitten kurtulmak için diri diri yansaydım daha iyi olurdu, ya evet burada fark ediyorum ki ben annem gibi uyuyor, yiyor, düşünüyorum, ayrıca tıpkı onun gibi acı çekiyorum; şunu unutmamak gerekir ki bir insanın annesi gibi olması hepten onun gibi olması demek, ta düşüncenin yerinde sayıyor olmasına, kahve fincanını dudaklarına götürürken yapılan harekete, gün ışığında genişleyen gözbebeğinin duyarlılığına ve kafayı duvarlara vuruş şekline, gerekmeyen yerde bulunmaktan ve sevilmiş olmaktan ötürü suçlu olmaya varıncaya dek, evet, ta çirkinliğe ve dile getirilemeyen şeye, kendisi olmaya kat-lanamamaya ve uyumaya varıncaya dek.

İşte böyle her şeyden ve hiçbir şeyden söz ediyorum, çünkü kural aklıma gelenleri serbestçe bir araya get^memi gerektiriyor, peki serbestçe bir araya getirmek ne demek, bunu bilmiyorum, kimse de bilmiyor, çünkü bu tür tedavilerde kimse hiçbir konuda bir şey bilmez, böyle öngörülmüş, hiçbir şey bilmemeyi başarabilmek için uzun yıllar gerektiren bir eğitimden geçmeli insan; böylece her şeye ben karar veriyorum, konuşan ve yorum yapan benim, teşhisi ve ilacı ben seçiyorum, isterik ya da takıntılı, melankolik ya da herhangi başka bir şey olmak sadece benim elimde, zaten uzman raporu olmadığından bu belirsiz şeylerin hepsin-denim fazlasıyla, isim koymamak için uğraşılan bir hastalık nasıl teşhis edilir; bana böylesinin daha iyi olduğunu, ne olduğunun belirsizliği içinde yaşamayı öğrenmek gerektiği söylenecektir, hüküm belki de son için, tedavi bitişinin gong sesi için sakl^aniş-

tır, ve nihayet psika^nalistim ta baştan beri bildiklerini dile getirmeyip bunca ^uzun zamandır sessizliğini koruduğu için kendisini alkışlayacaktır; hem sonra doğru dürüst ne biliyor ki, benim henüz bilmediğim benimle ilgili ne bilebilir ki; bu konuda bir fikrim yok, ve insan bir psikanaliste giderse bunun asıl nedeni onsuz yapabilmeyi öğrenmek içindir, işte son amaç bu, ama ben elimin tutulmasından vazgeçemem, çünkü günün birinde bundan vazgeçersem, bir yandan göbeğimi ovuştururken tek bir şeye ikna olmayı başardığımı açıklamak kalır bana olsa olsa, bir an önce ölmeye; çünkü babalar her şeye rağmen sadece babadır, kendi kızlan olabilecek yıldızcıklar için akanlarım terk etmezler, psikanalistim de diğerleri arasında son randevuya kadar yerini korumayı başarmış olacaktır; ^esi tarafından bırakılıp da masada

çocukluk düşlerine dalmış, destek bulamadığı için kafası tabağın içine gömülmüş küçük kız mutsuzluğwnu tekrar canlandırmış olacaktır benim yanımda; bunca büyük bir hayal kırıklığının sonsuz kere tekrar tekrar yaşanabileceğini, erkekler ve kadınların değeri hakında yanılanın insanlık olmayıp benimki gibi hasta beyinler, geberecekleri korkusuyla kendilerini görmek için göz sahibi olmayı reddeden, köle ruhlu sofu beyinler olduğunu ve nihayet hayatın kötü

tarafında anıemin yatağının, onun nemli büyücü mağarasının tarafında olanın onlar olmayıp ben olduğumu kanıtlamış olacaktır.

Gözünüze sokup durduğwn her şeyden bir kez daha söz etmeliyim, ama divanda uzanmış yatarken çoğunlukla susuyorum, uyuyor ya da uyuyormuş gibi yapıyorum, çünkü kendimi sözle ifade etmekten, kapana kısılmış fare sesimle konuşmaktan, karanlık köşesine kavuşmak için ışığında dört dönen haşarata özgü o

gevezelikten nefret ediyo^m; ışık saçmak isterken inlemekten nefret ediyorum, evet ya, hfilâ aynı yerdeyim, aklım fikrim söylediklerimle beğenilmekte, düşündüğüm şeyin çılgınlığım bir çırpıda dile getirmekte; kırmızı başlıklı kızın izini süren kötü yürekli koca kurt ve izini süren bir kurdun eksikliğini çeken kırmızı şapkalı kız, hakkım olmayan şey mi bana verildi ya da çılgınca arzuladığını şeye hakım mı olmadı, fazladan ya da çok yetersiz sahip olmuş olabileceğim bu şey nedir; bu da belli değil, gördüğünüz gibi bir şeyler bulabilmek için hayatı yeni baştan keşfetmek gerekiyor, ardından keşfedilen şeye inanmak için kafayı şiddetle ^^^ıklamak gerek sanının, çünkü ben ona in^anmıyorum, sahip olduğumu ya da olmadığımı düşündüğüm şeye in^anmıyorum, üstelik sonuç aynı kaldığı sürece bunun önemi de yok, bir anlık fırsat bulur bulmaz spermlerini saçan, bir marifetmiş gibi pisliğini boşaltan erkeklerin rezilliği dışında bir şey düşünmemenin sonucu; düşünmeye koyulup koyulmayacağınızı görmek için birkaç gün sabredemeyeceğinize bahse girerim, ama bu gerçekleşmeyecek, asla; küçük kız çocuklarına makyaj yapıldığı ve ^m yaşamı boyunca on sekiz yaşında olması gerektiği, peri masallarına varıncaya dek yarıkların kıpırtısının ufacık bir bakışa bağlı olduğu günümüzde asla gerçekleşmeyecek; köpeklerin yaptığı gibi çeşmelerin kenarında, patinin kaldırabileceği her türlü döküntünün üzerinde doğal ihtiyacını gidermeye devam etmek en iyisi, şu Amerikan budalalıklarını izlemek ve tekrar tekrar talep etmek, değişen şeyin yalnızca şirine, erkeğini evde tutmak isteyen süs bebeği olduğu aynı filmin karşısında her sefer büyülenmeye devam etmek en iyisi; neden ama hiç y^anımda değilsin, işin ailenden daha önemli, öyle yalnızım ki, üstelik sana ihtiyacım var, senin için güzelleşmekten başka işim olmadığı için canım sıkılıyor, dünyayı fethetmeye ya da insanlığı kurt^maya gitme, burada kal ve

yeni sabahlığım üstümdeyken bana sahip ol, bak ekranda nasıl da istek uyandırıcıyım, salondaki erkeklerin nasıl kamışını kaldırıyorum gör, alabildiğine kamış kaldıran, alabildiğine soyunan bir kadından başka bir şey olmadığımı gör, ve sen adalet yerini bulsun diye mücadele ederken ben mağazaları ve cerrahları dolaşıyorum, çünkü yaşlıysan cesur olman bir işe yar^^, hem sonra genç kalabilmek için çok zaman harcamak gerekir, cildi nemlendirmek ve makyaj yapmak, memeleri ve dudakları büyütmek, yeterli büyüklüğe ulaşamadıklarında memeleri bir kez daha büyütmek, bel kalınlığını denetlemek ve beyaz saçları sarıya boyamak, kırışıkları kapatmak için yüzü yakmak, varisler kaybolsun diye bacakları yakmak, nihayet hayatın izlerinin görünmemesi için, zamanın ve dünyanın dışında yaşamak için baştan ayağa yanmak, dergide mayosuyla poz veren gerçek bir süs bebeği gibi, beyaz derisinin yalnızlığındaki Michael Jackson gibi ölü yaşamak ve en sonunda tam anl^rnyla beyaz, tam anlamıyla sarışın olamamak yüzünden ölüp gitmek tüm bir hayatı alır.

Şurası doğru, Amerikan sinemasının en güzel kadınları sıralamasında dereceye girmediğim ve kahramanları kahramanlıkl^mdan koparamadığım için kuduruyorum, ideallerimi çirkinliğimle bağdaştırmak uğruna bir psikanalistin kanatları altına sığınmak zo-^da kaldığım için de kuduruyo^m, rüyalarda başka herhangi bir yerde olduğumdan daha güzel olmak ve televizyonda her gün vazgeçmem gereken şeyi görmek bana acı veriyor, erkekler benimle yatmak için para ödemeyi kabul ettiklerine göre o kadar da çirkin olamayacağımı söyleyeceksiniz b^, bu da doğru, tüm bunlar doğru, ben kendime başkalarına olduğundan çok daha fazla çirkin geliyorum, bazıları için çok güzelim hatta, sizi sevindirecekse bunu kabul edebilirim, ama benim sözünü ettiğim bu değil, hiç de bu olmadı, sözünü ettiğim şeyi söylemek bana düşmez, onun ne olduğunu keşfedemeden tekrarlayıp duruyorum, işte bu yüzden de dönüp dolaşıp yine anneme varıyorum, çünkü o neden terk edildiğini benden iyi biliyor, aynı zamanda benim olan çirkinliğini tanımlamayı benden iyi becerecektir, ama ağlayacak çok şeyi var yine, bah^amın yokluğunu dişi köpek inlemeleriyle, kanat açamamaktan kıvranan larvanın can çekişmesiyle doldurması gerek, hem zaten kanadı da yok, hiç de olmadı, uçabileceği zamandan çok önce çöktü o, yuvanın dibinde

unutulmuş, daha kabuğun-dayken işi bitmiş, küçük kardeşlerinin gücü altında ezilip kalmış minik kuş; peki ama nasıl hayatta kaldı, bunu kimse bilmiyor, zaten birisine canlı denmesi için hayatta kalması yetmez, yalnız başına yürüyebilmesi gerek, gidip başka yerde inlemek için bile olsa ara sıra yataktan çıkabilmesi gerek, kızının gözünden uzakta, gidip ormanda ölmek de olabilir mesela, mutsuzluğundan kaçmak ve yeni bir ülkeye gitmek, uyuyan prenses kalesini terk ederek kendisine artık bir larva olmama şansı tanımak ve kendisine yeniden hayat verecek bir öpücük bulmak istediğinin sanılmasına izin vererek ölmek.

Ama onun şimdi yaşlı ve çirkin olduğunu unutuyordum nerdey-se, kimse onu öpmek istemez ki; hatta körler bile, çü^& onlar koku almayı bilirler, özellikle de bu tür şeylerin, yaşlılığın ve çirkinliğin kokusunu; eli ağzın önünde tutan sezginin gücüyle, tıpkı haşarata sırt çevirir gibi ona sırt çevirirlerdi, kollarıyla başlarım sararlardı, çünkü iğrençlikten ko^^ak için onu bilmiyor olmak yetmez, onu yakınlarında tutmamak, sirklere ve gettolara, hastanelere ve kamplara yollamak da gerekir, onu sınırlı bir alana hapsetmek ve ondan söz etmemek ya da yalnızca mazide kalan bir şey gibi söz etmek gerekir; ve bu erkekler körlere özgü kafalarında kokusuna uygun bir kadın canlandırarak anneme sırt çevirirlerdi; sahip oldukları koku alma ve işitme duyularıyla onu görürler, büyücü yürüyüşünden, gri saçlarının dökülürken çıkardığı sesten tanırlar, sadece geçip gitsin diye Tanrıya yakararak güvenli bir yere sığınırlardı; ve annem onları kaçarken görünce, önceden var olan hayatı, çiçeklerin kokusunu ve kuşların şakımasını unutacakları ana dek onları kovalayabilirdi, tekrar görme yeteneklerini kazanıncaya ve hiç çıkmamak üzere evlerine kapağı atıncaya dek kovalayabilirdi onları, ve nihayet tıpkı deniz memelilerinin en irisi olmaktan bıkıp karaya oturan balinalar gibi pencerelerinin altında çöker kalırdı; adlarını haykırarak yu^mklarıy-la bir mezar kazabilir, onları diğer tilin seslere duyarsız kılmak ve uyumalarını engellemek için, kendisinden af **dileyerek, onu kendi hayatıyla oul^^ki arasında seçim yapmak zorunda bırakıp ölüme kadar öpücüğünden kaçtıkları için kendisinden af dileyerek pencereden atlamaları için gece boyunca uluyabilirdi; evet, onları mutsuzluğunun sorumlusu kılabilseydi ve onlar da anne-sevgisini istemedikleri için ölüp gitselerdi daha iyi**

olurdu; bence çocukların dillerinin tutulacağı ve bir anda yaşlanacakları korkusuyla, çocuklara hiç görünmemeleri ve yatakta kalmaları, diğerlerinden ve onların mutluluk özlemlerinden uzak damaları söylenerek çirkinliğiyle baş başa bırakılmamalı kadınlar, ya meydan onlara bırakılmalı ya da hiç vakit kaybetmeden yok edilmeliler; sinirli, bir an önce son verilmek istenen bir gülüınsemeyle bile olsa, davetkâr bir gülümsemeyle bakılmalı onlara; hem zaten çirki^nlik neden bir kadın sorunu olsun ki; peri masallarında erkeklerin kambur ya da kurbağa olduğunu fark etmediniz mi; asla kurbağa ya da kambur olmayan ama hep en güzel olan bu kadınları, kambur da olsa kurbağa da olsa binlercesinin arasından prenslerini tanıyabilecek bu uyandırmaları kaçınılmaz olan kadınları, aynada kendilerini seyreden, -ayna, ayna söyle bana kim en güzel-rüzgfu:ın dağıttığı saçlarının gürlüğü ve çizgi filmlerdeki kadın kahramanlara özgü kaslı ve bir zırh gibi kullandıkları memeleri karşısında hayran kalarak kendilerini seyreden bu simetrik kadınları tavlamak için sadece ^arzuları var bu erkeklerin sahip olabildikleri; kusur kadında kabul edilebilir bir şey değildir, herkes bunu söyleyecektir, dolayısıyla onları cerrahların eline teslim etmedikçe, süsleyip püslemedikçe, onlara en güzel ve_ en iri, en küçük ve en sarışın olacaklarını vaat etmedikçe ne işe yararlar, kutu kutu kremleri ve hormonları, sadece yatakta giyilen ayakkabıları, bir yandan alınması gereken el çantası ve yenilenmesi gereken gardırop düşünülürken, mağaza önlerinde satın almak için kuyrukların oluşt^ulduğu ufacık camdan ay^abıları önlerine sürerek onların larva kaygılarından yararlanmadıkça ne işe yararlar.

Annem belki de hep böyle olmadı; kuşkusuz bu şekilde yaşlanmak, yatağa mahkfun bir yaşlılık s^mek için belli bir zamanın geçmesi gerekti; ayağa kalkmak, yıkanmak, yemek ve sevmek gibi alışılmış davranışları unutması için yılların akıp gitmesi gerekti; ve ben çocukken onu güzel bulurdum, ya da bana öyle geliyor, bilmiyorum, kırmızı mayosuyla güneşin altında uzanırken, mayo askılarının sırtında iz bırakabileceğinden endişelenerek genizden gelen bir sesle konuşan teyzele^mden daha güzel bulurdum annemi; hatırladığım kadarıyla incecikti, kız kardeşlerinin yanında ufak tefek duruyordu; kız kardeşler olarak üçü birlikte sakin sakin güneşleniyor, kızararak

y^^ya başlayan beyaz tenlerini bronzlaşt^aya çalışıyorlardı, olmadıkları şeyi, esmer ve sağlıklı olmayışlarını gizlemekle meşguldüler daha o z^^dan; gençlik fotoğraflarında anne^min güzel olduğu görülüyor, en azından hiç de çirkin bir kadın değilmiş; şunu da söylemek gerek ki siyah beyaz fotoğraflarda insan hep daha güzel görünür, cilt duru ve parlak hale gelir, kızarıklar görünmez ve insan hep daha genç, en az on yaş küçük d^r, gün ışığında, sabahın erken saatlerinde aynanın karşısındaki ya da süpermarketlerin neonl^^rn altındaki halinden uzaklaşır ve bu gri tonlar içinde düşlerimize yakınlaşır,

. bazen bir. komodinin üstünde çerçevelenmiş olarak d^r bu türden fotoğraflar; ve böylece bu gençliğini annem de yattığı yerden seyredebilir; kendisini böyle genç ve güzel gördüğünde ne düşünüyor, bu belli değil, belki de yaşlandıkça fotoğraftakinin kendisi olduğunu unutmuştur, genç ve güzel olduğu zamanlarda bile babamın kendisini sevmediğini keşfetme korkusuyla o kişinin kendisi olduğuna inanmak istemiyordur belki de; sevilmeye layık bir kadın olmak için, cazibe ve neşe, umut ve yumuşaklık gibi özelliklerin hangilerinin kendisinde eksik olduğuna kafa yormak zorunda kalmaktan korkuyor olabilir, kısacası fotoğrafın gerisinde gizlenen her şeyin, flaşın ötesinde sürüp giden gülümsemenin, davranışlardaki güvenin ve özellikle de konuşma yeteneğinin kendisinde eksik olduğunu görmekten korkuyor olabilir, çünkü annem konuşmaz ve kuşkusuz hiç konuşmadı, belki de en büyük eksiği bu, uçması için gerekli kanatlar ve konuşması için, ustura darbesiyle susturulması gereken ve tı^rnaklarını söken papaklarının tak tak sesiyle değil de başka türlü kendisini ifade etmesi için gerekli bir ses; işte ağzı bu yüzden bu dilsiz yarıktan ibaret, ve eğer bir mucize olur da konuşursa, z^metmeyin ki bu onu uyandıracak, zannetmeyin ki pencere çerçeveleri parçalar halinde- sağa sola uçacak ve o, yatağın ortasında dimdik duracak; hayır, sözleri işitilmeyi kaldıramayacak, ancak gençlik fotoğraflarına erişebileceklerinden yatağa yapışıp kalacaklar, hatta gençlik fotoğrafına bile erişemeyecekler, çü^M fotoğraflar cevap vermez, insanlar gibi yaşlanırlar yalnızca, beyaz saçların sarardığı gibi sararırlar, ve çok geçmeden annemin çerçevelemiş gençliği de sararacak; annem de bu odanın, bu yatağın dışında, artık dışına çıkılması mümkün olmayan fotoğrafının,

kendisiyle birlikte yaşlanması dışında bir hayatının olmuş olduğu düşüncesi silinene kadar yaşlanacak.

Peki müşterilerim tüm bunlarla ilgili, annemle ve karılarıyla, benimle ve kızlarıyla, karılarının ölmesi ve kızlarım becermeleriyle ilgili ne düşünüyorlar acaba, ne düşündüklerini sanıyorsunuz ki, korkarım hiçbir şey; çünkü yönetecek çok fazla toplantıları var ve bunun dışında da akılları fikirleri sadece kamış kald^akta; hüzünlü bir tavırla kızlarının böyle bir mesleği sürdürmesini istemeyeceklerini, asla bir fahişe olmasını istemeyeceklerini söylediklerinde -bu anlarda hep susup kalmasalardı, bunun gurur duyulacak bir tarafı yok çünkü diyebilirlerdi- gözlerini oymak, her an **benimkilerin kınlabileceği gibi kemiklerini ^rmak gerekirdi; peki amabenim kim olduğumu sanıyorsunuz, ben de herhangi bir baba gibi bir babanın kızıyım, kızınızın aynı şeyi yaşamasını istemezken, onun yanında rezil işadamı söylevlerinizi çekip, Küba'daki Noel tatilinden, en yeni bilgiişlem programlarından söz ederken, spermlerinizi yüzüme fışkırttığınız bu odada ne işiniz var; kendi kızınızın sırayla tüm ülkelerdeki tüm babaların kamışlarını emmesindenkorkarken burada ne işiniz var; her şeyden önce, gittikçe daha genç ve daha ucuz bunca fahişe türerken sizin kızınızın da bir fahişe olmadığını nereden biliyorsunuz; babanızla ve erkek kardeşlerinizle düşüp kalkmadığını, her meslekten insana bacak açmadığını ve kızlarının fahişe olmasını istemeyen bu babalardan her seferinde aynı itirafı duymadıklarını nereden biliyorsunuz; kamunun bilgisi dışında bu fahişe kitlesi nasıl oluşabildi böyle, kızlarınız ilk önlerine çıkana nasıl ağızlarını açabildi, eh tabii, okul yolunda bu hale geldiler, hatırlıyorsunuz değil mi, rüz-gann havalandırıp küçük beyaz külotun görünmesini sağladığı kısa okul eteği; üzerlerine çevrilen bakışlarda bu hale geldiler ve sonuna kadar da böyle kalacaklar, ta ki yaşlılık onları ele geçirene ve onları rüzgarın havalandırdığı etekleriyle yürüyüşlerini, kı-ntmakla geçen hayatlarını uzun uzun düşünebilecekleri örtülerin altına gönderene kadar; şunu da iyi bilin ki bir anda ya da neredeyse bir anda yaşlanacaklar, yarıklarının değerli darlığının kaybolması ve bir kamışın önünde diz çökmüşken şaşkınlığın yerini uyuşukluğun alması için birkaç müşteri yeterli olacak, ve masum ya da kurban olduklarını sanmayın sakın; bunu aranmış, zaten bundan başka da bir şey yapmamış olacaklar,**

kendilerine bakılıyor olmasından onlara bakan erkekler kadar zevk alacaklar, ve çok geçmeden bankların üstünde öpüşen çiftleri gördüklerinde kızarmayacaklar, çünkü kendileri zaten defalarca öpülmüş olacaklar, yolda kaybolacakları için büyük^melerini ziyaret etmeye gitmeyecekler bir daha, çağrılacakları yerde, odanın birinde ya da **bir dergi sayfasında çırılçıplak olacaklar, ve bir gün kızlarınızla karşı karşıya gelecek ve Tanrım, doğru olamaz, bana rüya gördüğümü söyle diye geçireceksiniz içinizden, neden o ve neden ben diye soracaksınız kendinize ve anlamayacaksınız; bu oyun için iki kişi gerektiğini, kapıyı çalmak için birinin ve açmak için de diğerinin gerektiğini anlamayacaksınız.**

*** 1 ***

Müşteri gurubunun içinde ikinci bir Michael var, eskiden adı Jack'ti ve isim değiştirerek kendisiyle ilgili ipuçlarını yok etmek istiyordu kuşkusuz, sanki bir isimle insan kendini unutturabilir-miş, sanki isimler fahişeleri ilgilendirirmiş gibi; hem belki kendine taktığı bu adı kendisi bile unutmuş olabilir, tek bir heceye sıkışıp kalmaktan bıktığı için, beni hep karşısında buz gibi gördüğünden soğukluğumu sınmamak istediği için gtmün birinde kapıma gelmeden önce bir hevese kapılmış olabilir belki de; işte bu Michael Yahudi olduğunu gösteren siyah giysileri, şapkası ve paltosuyla çıkagelir hep, ben de ona içimden Şabbat Kargası ismini taktım, iç karartıcı aurası, kartal gagasına benzer b^u ve özellikle de insanı terk etmeyen ufacık ateşli gözleri yüzünden böyle bir isim verdim ona; Michael Yahudiliğini özellikle Yahudi olmayan fahişelerin bacakları arasında sürdürüyor, Yehova yasalarının ötesinde kamış kaldırılabileceğini, genç goy' kadınların kasıklarına varıncaya kadar her yerde macera aranabileceğini camiasının öğrenmemesi için dikkatli olması gerek; inanın bana neredeyse her gün kulağının arkasına attığı kırlaşmış kıvırcık saçlarıyla, dininin bilmem hangi uygulamasına hizmet eden sararmış uzun bağcıkların, küçük ip örgülerin sarktığı gömleğiyle gelen hahamım beni büyülüyor, onun diniyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, daha doğrusu kelliği örten yuvarlak başlıklar ve kaşer mutfağı, taş bir duvarın önünde ağlayarak edilen dualar ve sünnet dışında bir şey bilmiyorum diyelim, beni büyülüyor, çünkü bana Musa'yı, din

derslerimdeki ve babamın Kutsal Kitabındaki adamı hatırlatıyor, yaşlı bilgelere özgü uzun beyaz sakalıyla, çölün kumlarını arşınlayan deri sandaletleri içinde dimdik duruşuyla, her şeyi bilen havasıyla, kendine bir yol açmak için gökyüzünü ve denizi araşt^masıyla, Tanrı p^mağının işaret ettiği peygamber vakurluğu içinde dimdik duruşuyla Musa'yı; insanlığı vaat edilmiş topraklara, müşterileri beklediğim bu odaya, tüm halkların, Japonların ve Hintlilerin buluştuğu, beni kamışlarıyla işaret eden erkek kalabalığının diz çöktüğü yatağıma ulaştırma görevini üstleniş tüm erdemlere sahip adamı hatırlatıyor; ben de Tanrının seçilmiş kuluyum, hatta daha da fazlası, gelecekteki bu vaadim ben, kısacası onları ağzıma aldığım ve onları Tanlarına gönderdiğim sırada, kendilerine geldikleri ve tek ve çok sevilen olduklarını, gerçeğe sahip olanların doğru yolunda ilerlediklerini düşünmekle geçen hayatlarına geri döndükleri sırada, gecenin ve tufanın ortasında cesurca direnen, yeni doğan bir bebeği kurban olarak sunar gibi Yasa levhalarını büyük bir gayretle taşıyan Musa'yı düşünürüm; evet, Michael, sanki cehennem gökten inebilirmiş gibi, sanki cehennem azabı çatlayarak insanların başının üzerinde dolaşıyormuş gibi çevresinde yıldırımların düştüğü bu Musa işte, büyük beyaz şimşekler zamanların ve putların başlangıcının, şenliğin tepesinde duran Altın Buzağı'nın halkını görünür kılmakta ara sıra; tüm babaların babası Musa'nın, k^ı kısır olduğundan odalığıyla yatmak zorunda kaldığı söyleniyordu, Musa'nın odalığıyla ilişkide bulunduğu çok da kesin değil, belki de söz konusu olan İbrahim ya da Nuh'tur, pek önemi yok, beyaz sakallı, yaşlı bilge havasındaki erkekler arasında bir erkek söz konusu olan, uzaktan uzağa orospuları karılarına tercih eden, Tanrıya saygılarını orospular aracılığıyla sunan erkeklerden bir erkek; ama bu odalığın bir ismi vardı elbette, Hacer'di ismi, bir ismi vardı ama onun yerinde bulunmak için bir isme sahip olmak yetmez, bir orospu olmamak için Kutsal Kitap'ta anılmak yetmez; eğer ben diğer kadın, Sara olmuş olsaydım, size yemin ediyorum ki her ikisini de ellerimle öldürürdüm, Kızıldeniz'in ve alev alev yanan çalılığın[2] öfkesiyle öldürürdüm onları, birbirlerine temas etmeden çok önce, yaşlı karganın cinsel organı genç orospununkine yaklaşmadan çok önce yapardım bu işi, ve sonra gökyüzüne doğru döner, ihanete uğradığım için asılmış, çannıha gerilmiş olmayı, ölmeyi dilerdim haykırarak; sen nasıl bir Tanrısın ki erkekleri odalıkların kollarına itiyor,

odalıkların orospuluk yapmasına izin veriyorsun; ve tam tersine bu odalık olsaydım eğer kendimi öldürürdüm; insanlığı bu suçun dışında tutmak için, başka yerlerde, ele ele yürüyen ve odalığın arkadan geldiğine emin olan babaların ve annelerin hayatında, anne babalarının kim olduğunu ve odalığın ne işe yaradığını bilen çocukların hayatında Tarihin başka türlü gelişmesi için bana yıldırımlar yağdırması, beni tuzdan heykele dönüştürmesi gereken Tı^anrının bunları yapamayacağına bahse girerdim.

Ve kargayla her gün aynı şey, her seferinde aynı senaryo yaşanıyor, zaten müşterilerin çoğuyla da d^m böyle ya; hepsinin kendilerine göre kamış kaldırma, kendilerini orgazma kadar götürecek hareketler ve iç çekişler silsilesini tasarlama tarzı var; önce benim ağzımı arayarak paltosunu çıkarır ve düzülmek istiyor muyum, beni yalamasını istiyor muyum, yalamasını isteyeceğim yerler neresi diye sorar; bacakl^^ ne kadar açabileceğimi ve böyle bacaklarım açık bir vaziyette ne kadar süreyle kalabileceğimi kendisine göstermemi ister, ve ben de ona gösteririm; işte elimden gelen bu, tatmin oldunuz mu, hayır, biraz daha açmak gerekir ve sırtı geriye doğru b^ükmek, kafayı arkaya atmak ve küçük külotu yan tarafa koymak gerekir; belki yüzükoyun dönebilir ve kıçım iyice yukarıya kalkacak şekilde domalabilirim, önce yumuşak ve daha sonra sert darbelerle süren her bel hareketinde inlemeye özen gösteririm, benden istediklerini elimden geldiğince en iyi şekilde yerine getiririm, uzaktan sevişmeye bayılırım, o koltukta ve ben yataktayken, her ikimiz de diğerinin çıldırdığını görüp çıldırarak; bana sorular sorarken bir yandan da önce pantolonunun kwnaşı üstünden sonra içerden, elinin kısa aralıklı hareketleriyle mastürbasyon yapması hoşwna gider; bana dokunmak-sızın elinin ulaşabileceği mesafeden beni arzulaması, bir hareketin, bir çığlığın tekrarlanmasını istemesi, memelerle yarık arasında gidip gelen, kalın beyaz kaşların altındaki gözleriyle ekrandaki bir filme dalıp gitmiş gibi beni seyretmesi hoşwna gider; eğer burada bıraksaydı, varlığımı ezen yetmiş yaşıyla her seferinde içime girmek için yanaşma budalalığında bulunmasaydı her şey mükemmel olurdu, ama bacaklarını biraz daha aç canım, değersiz minik goy’wn benim; ve ben, ağzımı arayan büyükbaba nefesi karşısında gözlerimi yumarım, ama olmaz efendim, biliyorsunuz ki ben öpüşmem ve sizi de asla öpmeyeceğim, yo yapacaksın, bugün bu işi benim için yapacaksın, çünkü ben buraya her gün geliyorum, çünkü

ben iyi bir müşteriyim, ama sayın karga, sizi öpmek istemiyorsam, bu her gün buraya geldiğiniz içindir asıl; bugün sizi öpersem yarın gelmeyeceğinize söz vermeniz gerekecek, bir daha hiç gelmeyeceğinize söz vermeniz gerekecek; bunun üzerine, gidişine karşılık öpücüğümün pazarlığı üzerine doyuma ulaşsaydı ne iyi olurdu, bu kadar inatçı, bu kadar şişko, bu kadar yaşlı olmasaydı ne iyi olurdu;' ve bu gereksiz uzatmalar içinde Musa tekrar görünüyor dağının tepesinde, beyaz saçları rüzgârda havalanmış, kolları On Emir'i, puta tapan halkı ve vaat edilmiş toprakları kucaklamak üzere açık; evet, dudaklarını yüzüme bastırdığı sırada Tanrıya ve günün birinde fahişe olacağımı, hikâyelerinin kafamı doldurabileceğini ve Musa'nın hayaletinin yakamı bır^mayacağını aklından bile geçirmeyen babama öfke duyuyorum; günün birinde mastürbasyon yapan bir hahama bakarak mastürbasyon yapacağım aklından bile geçmiyordu babamın, bunu bilseydi ne yapardı, hiç bilmiyorum, bu fikre daha kolay alışmak için, yeryüzündeki hayatının acıklı kehanetini, orospularla düşüp kalkan Musa'nın, sevgili kızını, biricik kızını beceren Musa'nın vahyini daha kolay kabul etmek için gözlerini kapatırdı belki de; ve sonra babam, bana hediye etmiş olduğu ve taş levhaları, ötesinde şimşeklerin yarıldığı gökyüzünden gelen kutsal kelamı bin bir zahmetle taşıyan Musa'nın görüldüğü küçük, resimli Kutsal Kitap'ta onun görüntüsüne takılıp kalırdı, onun beyaz sakalına ve kıyamet alameti bakışına takılıp kalırdı babam; ve Tanrının tüm bunlara, kızının bir hahamla düşüp kalkmasına karışmasının verdiği hayal kırıklığı içinde kitabı, On Emir'ini var gücüyle bir duvara fırlatır, odamda yere çöküp acıyla kıvranırdı.

Gençlik dünyasında her geçen gün bir fazlalık; bunu anlamak için, gösterilen çabaya rağmen yaşlandığımızı ve yaşlılığımızın tek örnek olmadığını, artık ne genç ne yaşlı olduğumuzu, çünkü bundan böyle hayatın içinde değil de başka yerde, bizimle birlikte yaşl^anmış ve bizim gibi yaşamayı unutmuş kalabalıkları mutlu etmek adına, her birimiz diğerleri için elbette ki fahişelik yapmak ve dans etmek üzere bir aynanın önünde olduğumuzu kabul etmek için zaman gerekli; peki daha ne kadar dans edip, fahişelik yapmalıyım böyle, bilmiyorum, aynaların bana sadece sefil fahişeliğimi ve büyüyen göbeğimle ilgili takıntımı yansıttığı ana

kadar, yerimin seyirciler tarafında, başkalarının gençliğini talep edenler tarafında belirleneceği ana kadar, ve belki de o zaman gülümsemenin-belirginleştirdiği kırışıklıkları, gençlik yıllarım

dan, yüzündeki yapmacık ifadeyle doyuma ulaşmaya hazır şu orospu maskaralığından daha çok hayat barındıracak bu kırışıklıkları düşünmeden gülümseyeceğim; cinselliğimden sıyrıldığım zaman mutlu yaşayacağım, birkaç dakika için rahata kavuşacağım ama sonra annem aklıma gelecek, çünkü en güzel anlara onun cesedinin görüntüsü damgasını ^^malı mutlaka, bunun üzerine aşağı doğru kıvrılan dudaklarımla gülümseyeceğim ve kı-nşıklıklarım o kadar aşağılara sarkacaklar ki bir daha gözlerimi gökyüzüne kaldırmam m^ümkün olmayacak, ve o zaman benim için yerden ve yataklardan başka bir şey kalmayacak, annem gibi ben de, unutmayı isteyerek yüzüme bir örtü çekecek, yaşamayı bilmediğim bir gençlik dışında hiç hatıram olmayacağı için konuşmaktan da vazgeçeceğim.

Beni bekleyen şeyi bu kadar iyi bilmemin nedeni kuşkusuz şimdiden orda, beni bekleyen şeyde, uykuda ve suskunlukta bulunuyor olmam; şimdiden annemin olduğu yerdeyim, çünkü bir kadınsan, bir fahişeysen yirmi yaş bile fazla; kırışıklıkların, beyaz saçların ve özellikle de eskiden kırışıksız ve beyaz saçsız olunduğu hatırasının başlangıcı bu, değişen ve bir şeye takılıp kalmayan bakışların başlangıcı; bu şekilde konuştuğum zaman hayatımın erkeğini düşünüyorum daha çok, asla bir müşteri olmayacak. ve aynı z^^da psikanalistim olan tek erkeği, bıktırıcı bir biçimde tekrarlayıp durduğum şeyleri işitsin diye para ödediğim erkeği; midesini bulandıran ve dinlemekten bıktığı, giderek azalan konularını tüketmek için boşa çaba sarf eden bu ölüm söylevini sessizliğe dönüşt^mek için beni gerçekten dövse, ^^^a-sa belki de daha iyi olurdu; ve bu erkeğin kendisine ait bir kadını var, bu kadın olarak neler hissediyor, erkeğini genç fahişe-lerin mutsuzluğuna eğilmiş görmek ona acı veriyor mu, fırsat çıkarsa birileri de onun üstüne eğiliyor mu, psikanalistim beni dinlerken onu düşünüyor mu, onunla sevişirken beni düşünüyor mu, işte cevaplandınlmamasım tercih ettiğim sorular, asla cevap verilmeyeceğinden emin olmak için bağırıp çağıran deli kadınlara özgü sorular; ve neden böyle olması gerekiyor diye soruyorum kendime, çünkü cevaplar söylevi haksız

çıkarabilirdi, tam olarak gereken de bu diyeceksiniz bana, delileri söyledikleri şeylerin yanlışlığıyla yüz yüze getirmek, evet, eğer bu söylev sahip oldukları tek şey olmasaydı bu yüzleşmenin gerçekleşmesi arzulanabi-lirdi belki de, öyleyse onları kapatmadan önce biraz daha bağırıp çağırmaları daha iyi, onları tamamen sust^madan önce kırabilecekleri ne varsa kırmaları daha iyi; kıyamet görüntüleri sergilemelerine izin vermek onları nereye götürecek peki, kuşkusuz hiçbir yere, hiçbir yere v^mayacak ama işitilmiş olacaklar, ve onları işitenler onların deliliğinin çağrıştıracağı şeyi, kimse tek olmadığı ve hiçbir şey yerinde olmadığı zaman, anneler kızlarının bakımını babalarına bıraktıkları zaman, dünyanın düzeninde hiçbir şey değişmeksizin insanlar ve nesneler büyük sayılarla çoğalıp yok oldukları z^^ hayatın sunduğu manzarayı görmemezlikten gelemeyecekler bir daha.

Her şeye rağmen, beni öldüren şeyi göremiyor psikanalistim, ben çok iyi bildiğim yöntemle bunu ona tekrarlasam bile, sözlerim bir vızıltıya, aramızda geçmekte geciken şeyden ^^^mak amacıyla ona yöneltilen bir duaya dönüşene kadar durmadan ve aynen tekrarlasam bile görmüyor; aramızda tam olarak ne geçebilirdi peki, hiç bilmiyorum, tüm bir gece boyunca sürüp gidecek bir tokalaşma, sunacak fazlaca ağıza sahip bir öpücük, hem sonra, kendisinin yanına uzanma ve yakarı ile vazgeçiş arasında d^ma biçimimde yardımcı olabilir bana en fazla; dayanamamış olanların, bana önem vermemiş olanların yerine dayanabilir ancak, dayanır dayanmasına ama ağzımdan çıkan sözlerin ne derece hastalıklı olduğunu fark etmek dışında elinden pek fazla bir şey gelmez; gerçekte bıkıp usanmadan neden söz ediyorwn ben, her gün söz konusu olan ne, eh, ondan söz ediyorum belki de, sevmek istediğim tek erkekten, aynı zamanda da sevemediğim tek erkekten; eğer onu sevemiyorsam bu kuşkusuz, onu sevilmeye layık bir erkek, karısı ve çocukları olan, işinde gücünde bir erkek, kendisi için herhangi bir kız olduğum ver herkesin göstermek isteyeceği davranışları asla bana karşı göstermeyecek bir erkek, day^^^ için para alan bir psikanalistten başka bir şey asla olmayacak. sağlıklı ve dengeli bir erkek kılan aynı gerekçelerden ötürüdür; ve eminim ki günün birinde bir erkeğin bana ve benim de o erkeğe âşık olacağımıza inanıyor, sanki bunun olması çok doğalmış, aşk bir kadermiş gibi, demek ki istesem de istemesem de, erkeğin biri yoluma çıkacak, beni atına atacak ve kolları

bana dolanmış, benimse ayaklarım boşlukta, o ve ben bilmem hangi sonsuz beraberliğe koşacağız birlikte, ve bu onun gibi bir erkek olacak kuşkusuz, sağlıklı ve dengeli; peki neden böyle olması gerekiyor psikanalist bey, iyi biliyorsunuz ki bu erkeği istemezdim çünkü ben sahip olamadığım şeyleri isterim yalnızca, sizin gibi mesela, sizi istiyorum, çünkü size asla sahip olamayacağım, basit ve sonuçsuz bir şey bu, umutsuzca mantıklı, kendisinden başka gerçek tanımayan arzu; ve bu geri dönmeyi bilmeyen fare inadı yüzünden, fazla ileri gittiği için sonunda belasını bulacak bu kör hayvancık hırsı yüzünden ölmeyi hak ettiğimin pekfilâ farkındasınız, görürsünüz, bulmak istemediğim bu orta yol beni öldürecek, ve beni sevecek olan sağlıklı ve dengeli tüm erkeklere yazık, o erkekler arasında başkalarını sevecek olan bana daha da yazık, hepimiz uyuşmayan aşkl^^z yüzünden ölüp gidiyoruz.

Sakın sadece dengesizleri ve sapkınları sevdiğimi düşünmeyesiniz, öyle olmayan babalarla her gün karşılaşıyorum ben, hayatımdan binlercesi geçiyor, isimlerini bile hatırlayamıyorum, zaten onlar da bana Pierre, Jean ve Jacques’tan başka isim söylemiyor, düşüp kalktıkları fahişeler gibi alabildiğine birbirinin yerini tutabilen, önemsiz, bayağı erkek isimleri sadece; yüzlerinin değil de cinsel organl^mın özgünlüğü sayesinde onları tanımanın daha kolay olduğunu belirtmeliyim, zaten bu alışverişte bir yüze sahip olmmanın önemi yok, hayır, isimlendiremedikten sonra bir yüz olmuş olm^amı, hiç anlam taşımıyor; iyi düşünülürse söz konusu olan hep aynı şey, müşteri üzerine müşteri, kim olduğunu çıkaramadığınız birini hatırlatan hep aynı yüz, bir büyük amcayı ya da bir dostun adres bırakmadan çekip giden erkek arkadaşını; ama tabii, bir ismim olduğunu biliyorum, isim değiş^mek için bedel ödenebilen bu dünyada isimsiz nasıl yaşanabilir, ismim Cynthia, bunu zaten biliyorsunuz, bu gerçek bir isim değil benim is-^tm, benim fahişelik ismim, yerini doldurmak zorunluluğu duyduğum ölmüş bir kız kardeşin, kendisine asla yetişemediğim bir kız kardeşin ismi, daha önce ismim Jamie’ydi ve siyah saçlarım vardı, ama dediklerine göre bu isim bana yakışmıyordu, fazla Amerikanvariydi, fazla sıradandı, oysa benim Fr ansızlara özgü, sofistike bir tipim var belli ki; peki bu Cynthia adı neden bana daha fazla yakışacakmış ki, hiç bilmiyorum, çü^& onlara kaçınılmaz olarak bir başkasını hatırlatıyor, çü^& bu meslekte damadan başka birini

hatırlatmak gerek onlara, çünkü şimdi sarışınım ve bunun önemi yok, çünkü bana Murielle ya da Beatrice, Uonie ya da Françoise gibi Fransız ve sofistike bir isim kazandıracak şu Fransız ve sofistike havam zamanla yok oldu; hem sonra hiçbir isim artık sahip olmadığım ismin yerini tutamaz, annem seçtiği için reddettiğim ve öğrenemeyeceğiniz vaftiz ismimin yerini; benim için, milyonlarca kadının taşıdığı, alışılmış bir isim, ağzıma istemediğim bir isim seçti annem, bir ceset tarafından düşünülen şey dışında var olmak için, nihayet onun larva zihninden çıkmak için ağzıma almak istemiyorum bu ismi; hem öyle çok fahişe ismi var ki, her gün isim değiştirmek mümkün, haftanın her günü ve her müşteri için bir isim,_hatta müşteri başına iki üç isim de edinebilinir, hatta daha da fazla, her hareket için bir tane, geliş için bir isim ve gidiş için bir başka isim.

Soma, bu takma isimler dünyası kendi alanı dışında anlaşılmaz; müşteri ve fahişe birbirlerine hoşça kal deyip, dürüst insan hayatlarına, işadamı, aile babası ve öğrenci k^^klerine geri döndüklerinde bunu düşünmek zordur, zaten üstünde durmak istediğim bir konu değil bu, bir eş ve çocuklarla, kız ve erkek çocuklarla hayal ettiğim psikanalistime dönmek daha iyi olacak; böyle karısı ve çocuklarıyla ne de mutlu bir erkek görüntüsü çiziyor değil mi, nasıl da birbirine bağlı ve huzurlu bir aile tablosu, sakın benim utanmazın teki olduğumu sanmayın, tekrar tekrar söylüyorum, bir karım ve çocuklarım olsun diye, kızım yaşındaki fahişelerle düşüp kalkayım diye bir erkek olmak isterdim, aynanın önünde bir larva gibi çakılıp kalmamak için, oğlumun yaşındaki -tabii eğer bir oğlum olabilseydi- delikanlılara beni yöneltmeyen bu süs bebeği mizacına sahip olmamak için bir kadın olmamayı tercih ederdim, erkeğe özgü bir aşkla sevmeyi, gençliği ve güzelliği sevmeyi, olabildiğince kamış kaldırmayı tercih ederdim, aslında o kadar çok şey isterdim ki, istemeyen, beceremeyen, annemin eteklerine ve tüm duvarlara, karyola somyasına ve sarfmış fotoğraflara asılı kalmayı sürdüren benim cinselliğim, uyanmak için bir kurtarıcının okşayışını bekleyen ya da fazlasıyla okşanmaktan ölmüş, uyanmayan bir cinsellik, nasıl emin olunabilir ki; gördüğünüz gibi aşırılık ve hiçlik arasında seçim yap^rnyorum, orta yolu bulmak hiç bana göre değil, ve bedelini ödeyen herkese kendisini sunan bu cinsellik tüm erkekleri tatmin edemiyorsa,

hiçbirini tatmin etmeyecek öyleyse, hiç olmazsa beni tatmin edebileceğini düşüneceksiniz, ^*ama* hayır, etmediği ve sadece kendisine uygun olmayanı -zaten kraliçesini bulmuş ve yine de kamışı kalkmayan bir kralı, tek arzusu torunlarının doğduğunu görmek ve ateşin dibinde önceden okumuş olduğu şeyleri tekrar okumak olan bir kralı- arzu eden bir cinsellik insanın kendisini tatmin edemez, öyleyse neden birbirlerini öylesine tükenmiş görüp üzülmek dışında ellerinden bir şey gelmeyecek iki cinsiyetin karşılaşması umudu içinde yaşamalıyım ki; burada karanlık bir nokta var, çünkü ben hiçbir şeyden, hatta en acınacak olandan bile vazgeçemem, çünkü her şey başarısızlığa uğramalı ve hatta her şeyi yok etme pahasına bu böyle olmalı, öyleyse bir an önce ölmek en iyisi, çünkü söz konusu olan da bu, imkansızı yaşamak ya da ölmek; ve imkânsız gerçek anlamıyla kabul edildiğinde, insanın önünde kaçırılmış buluşmalardan örülü bir yol, çırılçıplak ve hiç sürprizsiz, ne Mesih'in ne Noel Baba'nın yer aldığı bir hayat kalıyor sadece, kala kala tekrar boyanması gereken ev cepheleriyle ve çatırdayan borularla geçen yaşlılık günleri kalıyor . geriye.

*** * ***

Annemin cesediyle babam arasındaki tek bağ benim, Montreal'in göbeğinde bir ap^artman dairesinde banyoda boğularak bin kere intihar eden sevgili kızlan, perdeleri McGill Üniversitesi kampusunun, İngilizce konuşan beyin t^^^ın üzerine çekilen pencereye doğru dönmüş olan ben, onca kereler aynı somyasız karyolada gözden çıkarılan ve herhangi bir gerekçeyle herhangi birine teslim olan ben; birlikte olduklarında annemle babamı görmeliydiniz, birbirlerine bakmamalarını, birbirleriyle konuşmamalarını ve daha da önemlisi birbirlerine dokunmamalarını, diğerini ancak üçüncü kişiye hatırlatmalarını görmeliydiniz; akşambaban yemeğe gelmiyor, annenin keyfi yerinde değil, baban her akşam çalışıyor ve annen bütün gün uyuyor, baban benimle hiç konuşmuyor ve annen bana cevap vermiyor; ve ben var olduğum sürece böyle sürdürebilirlerdi, ben ölünce, ikisi arasında gidip gelmek ve özel olarak kimseye yöneltilmeyen, belirsiz sözleri birinden diğerine taşımak uğruna yaşamış olan sevgili süs bebeklerini kaybetmiş olacaklar; peki beni nasıl peydahladılar, işte bu bir sır, belki de cinsel ilişki sırasında

birbirlerine âşıktılar, bundan da kuşkuluyum ya, kamış kal^^^: ya da bacakları açmak için ille de aşık **olmanın gerekmediğini unutuyordum az daha, hatta bunu düşünmek bile gerekmez; zaman zaman böyle bir d^^ başınıza gelebilir ama bunu size tavsiye etmem; hem sevip hem düzüşmek, sanki aşk bir davranış biçimiymiş, zifaf gecesinde ve takvimde belirtilen yerlerde, bir şarap şişesinin çevresinde parıldayan gözler ve sperm kokan iyi geceler öpücükleriyle, öncenin ve sonranın ağır yükümlülüğünü taşıyan, g^ürültülü bir git-geller kurnazlığıymış gibi aşk yapmak tehlikelidir.**

Eğer erkeklerin böyle olduğu doğruysa, yani hem yağmacı hem de keyfini sürdükleri şeye karşı ilgisizlerse, bu konuda ben de bir erkek gibiyim, kısacası erkekler öyle olduklarını ve kadınların da özellikle öyle olmadıklarını söylemekten hoşlanıyorlar, sanki diğerinin adını bin bir zahmetle soran ve rahatlar rahatlamaz kaçmaya bakan bir tek onl^mış gibi; bence kadınlar daldan dala atlayıp sorunların ağırlığını yok edebilseler, bir tekini bile hatırlanmamak için -çünkü hiç vakit bulamayacaklar ve yapacak çok işleri olacak- olayları çoğaltabilseler daha iyi olurdu; orda burda zoraki çiftleşmelerle kendini harcamak arzu edilir bir şeyse, bu, bir acı alay merakından değil ama benim bu çiftleşmelerden fazlasıyla görmemden ve insanın gördüğü şeyle ilgili bir fikir **geliştirmesi gereğinden kaynaklanıyor; var olan milyarlarca kadından biri olunduğunda, durmadan bize yöneltilen tehdidi tehdit aracı olarak kullanabilmek gerek, yani her çareye başvurarak doyuma ulaşmaya çalışan arzuyu ve bu doyumun tekrarını, dimdik duran ve sadece acı ve tiksinti, cilve ve gözyaşları üreten -çünkü neyle beslendiğini iyi biliyor- arzuyu; evet, cevap beklemeksizin bunu istiyorum, ç^^ü bir soru yok ortada diyebilmek gerek, doyuma** ulaşmadan yaşamış olma korkusuyla, tüm hayat boyunca bir kadın olmuş olma korkusuyla izinsizce kamış kaldırmayı bilmek gerek.

Şimdi her günkü basit davranışlardan, küçücük gündelik hayatı-^rn eşyalarından söz etmek istiyorum, ve her zamanki gibi, fahi-şelere özgü gardırobumdan, resimlerimden ve aynamdan, makyajdan önce göz çevresine sürülmesi gereken kremden -unutmamak gerekir ki kırışı^akların başladığı yaştayım, büyüyen ve kalçaları görünmez kılan karın, oylukların gerisine düşen kalçalar ve varislerle kaplanan

oyluklar çağında- gayrı fazlaca söylenecek bir şey yok, kremden sonra sıra yüze renk vermek için pudraya, gözkapakları için fara, çevresi bir kalemle çizildikten sonra dudaklara sürülecek ruja, rimele ve saçları parlatmak için jöleye, göğüsleri büyütmek için takviyeli sutyene ve tüm diğerlerine geliyor, bu tüm diğerlerinin listesini yapmayacağım, çü^& neden söz ettiğimi iyi biliyorsunuz; bütün bunlardan bıktınız ve zaten ben de bıktım, her yerde görülen ve h^ıkında konuşulmak istenmeyen şeyin tekrarlanmasından bıktım, çünkü görülmüş olmak için yapılan şeyden söz etmemek gerek, görür görmez hayran kalınan şeydeki emeği, dantelalar altında gizlenen cerrahi dikişleri, morlukların hafiflemesini beklemekle geçen saatleri düşüncelerimizle kirletmemek gerek; konuşmamak, üstüne boşalınıla-cak yeni bir kadın, güzellik salonlarının neonlarının altında onarılacak yeni bir gençlik bulmak için başka taraflara bakı^nmak gerek; memeleri teşhir edilerek, ardından da üzerinde yeni bir ürünün, kilo vermek için yepyeni bir tekniğin uygulanacağı, küvet temizliği içinse başka bir tekniği tanıtacak olan gençlik; size henüz, içine ermeden köpüklü suyla doldurduğum banyodaki küvetten söz etmedim, müşterileri beklerken saatler geçiriyor^ orada, başkalarının hayranlığım kazanmak için ve güçlü bir kalça darbesiyle imparatorlukları çökertebilmek için kim olunması gerektiğiyle ilgili hikâyeler kuruyorum kafamda saatlerce, üstelik suyun dışında kalacak hiçbir yerim olmamalı kafam ve ayak parmaklarım dışında, kendime verdiğim talimat böyle, ardından bu organların aynı kadına ait olmadıklarını, gerçekte suyun altında iki kadın olduğunu, birinin canlı, diğerininse bacakları havada suda boğulmuş olduğunu hayal etmek kolaylaşıyor, ardından gövde ve bacakların bir sihirbazlık numarasıyla ayrılmak üzere oldukla-^ hayal etmek kolaylaşıyor, tıpkı sihirbazın testereyle kestiği kutudaki kadın gibi, bir tarafta ışıltılı bir gülümseme, diğer taraftaysa seyircileri selamlamak için hareket eden ayaklar; yeniden birleşmedeki başarısızlığı, iki parça olmanın dehşetiyle kasılmış güzel yüzü, gözlerini' kaybetmiş bacakların paniğini düşünerek saatler geçiriyorum o küvette; banyoyu çok sık kullanıyorum ve müşterilere benimle banyo yapmalarım önermek içimden gelmiyor, bu çok değerli anlara, onları düşünmediğim bu kayıp zamana erkek cinsini sokmamak gerek, orada ayrıca tepesinde yuvarlak ^ampullerden bir tacın yer aldığı kocaman bir ayna var, ampul sayısı on beş ve bu sayı

çok fazla, çünkü bu sayıda ampulle insan kendinden başka bir şey görmüyor, oysa ben kaçamak bakışlarla, göz ucuyla bakmak isterim kendime yalnızca, kendimi bu derece görmek istemem, zaten makyaj da bu yüzden icat edilmedi mi, gerçeklikten uzaklaşmak için; banyoya her girişimde, ta ki bir ampul kalıncaya kadar, benimle aynadaki yansımam arasına bir gölge alanı girene kadar ampulleri birer birer çıkarmak zorunda kalıyorum, aksi halde, tanımadığını ve büsbütün dikkatimi gerektiren yüzüm karşısında taş kesiliyor, dalıp gidiyorum; hem sonra bir banyoda iş görebilmek için tek bir ampul yetiyor, buna ikna olmak için denemek yeterli, her seferinde patron beni uyarıyor, ampulleri ellememek gerektiğini söylüyor bana, neden böyle yaptığımı soruyor, onların yanmasını istediğini söylüyor, ben de bu işi yapanın ben değil, her tarafı yara izleriyle dolu, kendisini görmek istemeyen deli bir müşteri olduğu karşılığını veriyorum.

Size bir de mutfak bölmesindeki evyenin altında duran çöp sepetlerinden, yapış yapış mendiller ve prezervatiflerle dolu küçük beyaz torbaların doldurduğu yeşil torbalardan söz etmeliyim; kurala göre odadaki ve banyodaki sepetler doldukl^mda bunları büyük yeşil torbalara boşaltma işi bize ait, bir taşma d^umunda müşterilerin gözü korkabilir, diğerlerinin yığılmış spermli mendilleri onların küçük düşmesine yol açabilir; evyenin altına gizlenmiş bu çöp sepetleri o kadar etkileyici ki özel bir unvanı hak ediyor, ben onlara büyük boşalım ismini taktım, çünkü orada o haftanın müşterilerinin spermleri, bu toplu mezar kardeşliği içinde acılığı öylesine evrensel, dölsüzlüğü öylesine tam olan spermler yatıyor; orada onlarca çalışma saatinin, benim ve burada da çalışan diğerlerinin çalışmasının sonucu d^yor, spermin zamanla azalmayan özel bir kokusu var, bunu biliyorum, çünkü mendilleri kokl^Mk için, son günlerde gelen müşterilerin aşkı içime nüfuz etsin diye torbaları açtığım olur, geniş ölçüde benimle ilgili bir aşk bu, çünkü aşağı ^yukarı hep buradayım, ^çünkü tostoparlak bu mendillerin yarısı benim eylemimin, emme, zincirleme fahişelik yapma uzmanlığımın sonucu, zaten ben bunun için yaşıyorum işte, en büyük miktarda arzuyu istif etmek için, çöp sepetlerinin kokusunda, müşterilerin gidişlerinden sonra da kamışlarının kalktığına emin olmak için; torbayı bir fırın tepsisine el uzatır gibi, sıcaklığı hissetmeye hazır bir şekilde yanaşarak açmak, ona

el sürmeden yanaşmak gerek; torbayı, kendine korku vermekten zevk alan, tıpkı bir binanın yirminci katındaki bir balkonun korkuluğundan bedenini sarkıtmış, ayakları ve başı boşlukta, kolları uçak şeklinde açılmış biri gibi açmak gerek, hiç şakasız geriye dönüşü olmayan bir yere gidebileceğine kendini inandırmak, içine dalmak ve nihayet bab^amın çoğalmasında ölmek için torbayı açmak gerek; haftada bir kere torbaları toplayan biri var, yani bana söylenen bu, temizlik yapmak için pazar günü seçilmiş, ç^ünkü ölü bir gün bu, Tanrının ve ailenin günü, müşterilerin karılarını becerdikleri ve ajansın kapılarını kapattığı bir

gün, ve pazartesi sabahı, döşemede gezinen, her hava cereyanında dört bir yana uçuşan küçük gri kıl öbeklerinden bir şey kalmıyor geriye; yazık, yenilerinin ortaya çıkması için günler gerekeceği gibi, bu meslekte geçerli olan pisliği tekrar sağlamak için de iki üç boyunca müşterilerin art arda gelmesi gerekecek; rahatın fazlası, yanımdaki varlıkl^^m evriminin doğru çizgi

si içinde- doğal olduğuna, kendilerinin olmayan bir yatakta, kendi kızları da **olabilecek bir kızla birlikteliğin no^rma olduğuna inanmalarını sağlayabilir; onlara öğretmek, ^mün akışı içinde bulundukları yerle ilgili onlara bilgi vermek gerekir, sırf onlardan önce bir başkası geldiği ve onlardan sonra** da **bir başkası geleceği için var olan çok değersiz bir yer bu, onların canını sıkmak, yeşil torbalara yığılmış mendillerle bağlantı kurarak onlara kendilerinden söz etmek gerekir, olduklarını, olmadıklarını on**

lara hatırlatmak, yaptıkları şeyden, bu işi bir restorana gidip mönüyü gözden geçirir ve her yemek hakkında fikir ileri sürer gibi yapmaktan sonsuza kadar vazgeçmeleri için, gözlerini bana ve benimle ilgili hiçbir olmayan diğerlerine dikmekten vazgeçmeleri için onları ilk ve son kez evyenin altina yollamak gerekir; normal, toplumsal yönden uyumlu, orospuluklarıyla ve babalarının cinselliği üzerinde ürperen kendi cinsellikleriyle barışık diğer kadınlarsa sözlerimden hiçbir şey anlamazlar, çünkü yapacak daha iyi işleri var, kaybedecek zamanları yok, tahrik edici olmak düşüncesiyle tahrik olmaları, hayal edildiklerini hayal etmeleri gerek, başkalarıyla öyle uyumlular ki.

Tüm bunların, hakkında söylenecek hiçbir şeyin kalmadığı bu apartman dairesinin dışında, üniversitede edebiyat öğrenimi gördüğümü bilmiyordunuz, bir kitabın sayfalarını çevirme derslerinin beni nereye götüreceğini merak ediyorsunuzdur kuşkusuz, tabii ki hiçbir yere, özellikle de iş piyasasına hiç değil, bu kararı veren benim, eğer öğrenim görüyorsam bunun estetik bir amacı var, hoş görünmek için, henüz kadınlaşmamış ve denildiğine göre son derece tahrik edici bu kız öğrencilerden biri olmak için öğrenim görüyorum; bu kız öğrenciler uysallar ve size ürpererek bakıyorlar, evet, fahişelik yapmak için öğrenim görüyorum asıl, çünkü her şeyde, okul sıralarına varıncaya kadar her yerde tutarlı olmak gerek, saf kalabilmek ve bembeyaz küçücük külotlarının görünmesine izin verirken sarsak sarsak sallanan genç acemilerin şu büyülü tavrıyla hocaların kamışını kaldırabilmek gerek; şurası da bir gerçek ki hocaların hepsi öğrencileriyle ilgilenmezler, sadece bazıları, ama kamışı kalkan bu bazıları için her şeyimi verirdim, kendimi sunmak için sallana sallana odalarına gider, bana açıklama yapmalarını isteyip kıntırdım, sayın hocalarım, hayat hakkında ne biliyorsunuz anlatın bana, ne düşündüğünüzü de söyleyin, ve bana bakmalarına fırsat tanır ve onları çıldırtana kadar, ismimi sormadan ve hiç vakit geçirmeden bana sahip olacakları ana kadar karşılarında kıvranıp d^r ve kıntırdım, zaten hareketin ateşliliği yanında bir isim gereksiz kaçardı, onlarla benim arama boşuna girer ve benden önce kendilerini sunmuş tüm diğer kızların isimleri arasında yok olup gitmekten başka bir işe yaramazdı; ve bu erkekler bana sahip olmak için para ödemezlerdi, çünkü bir kereliğine bunu ben istemiş olurdum, hem zaten onlar da bana bunu hatırlatırlardı damadan, bunu sen istemiş olacaksın, bunu sen istemiş olacaksın, sanki istediğim şey yalnız beni ilgilendiri-yormuş, sanki onların da istediği tam olarak bu değilmiş gibi aynı şeyi tekrar edip darlardı; tamamen bir k^azlık sayılmayan, daha çok a^^^ak için tehdit ve özür arasında bir çözüm yolu olan bu sözcüklerde buluşan benim arzum ve onların arzusu dışında her şey silinene kadar aynı şeyi tekrar edip dururlardı.

Sakın ola ki hoca-öğrenci arasındaki bu cinsel ilişkinin herhangi bir çalışma odasında, üniversitenin bir sınıfında, çömelmiş küçük köpek pozisyonunda gerçekleşebileceğini düşünmeyin, gerçi pozisyonun pek

önemi yok, bir kere daha söylüyorum ki istediğim şey asla gerçekleşmiyor, özellikle de çılgınca istiyorsam; ve bu sonuca v^mak için ille de denemede bulunmak gerekmez, ben o^ık bunu anlamak için yeterli, düşüncenin, başlangıçtan ta şu takılıp kalma biçimini almasına kadar aynı sorunda takılıp kalma özelliğine sahip olmak gerek, ilerlemek ve gerilemek, istemek ve korkmak, sevmek ve fahişelik yapmak, şu kendi yerinde olmamak ve sadece beklenmediğimiz yerlere gitmeyi arzu etme alışkanlığına sahip olmak gerek; peki ya bu sahiden de gerçekleşseydi üniversite çevresinin ahlak ilkelerine karşı kazanacağım zafere ne olurdu, sonuç olarak pek bir şey olmazdı, bir suiistimalin yaşandığı fısıldanırdı kulaktan kulağa, hiçbir şeyin yasak olmadığı bu dünya nereye gidiyor böyle derlerdi, tıpkı haber saatinde babamın hep söylediği gibi; ve o anda istemiş olduğum şeyden geriye hiçbir şey, benden ve arzumdan geriye hiçbir şey kalmazdı, insanların aklında yalnızca kendi paylarına, hoşluk olsun diye sınırsızca değişik hoca ve öğrenci yüzlerini o mekanda hayal etmekten zevk aldıkları od^anın rahatsızlığı kalırdı; ve bilmiyorum belki de o aşamada söz konusu olanın ne olduğunu unutmuş, zaten bir hocayla bir öğrenci arasındaki bir bilgi alışverişinin tamamen aptalca bu olaya nasıl vardığım da asla anlam^amı olacağım; kuşkusuz bir hiç yüzündendir, kendimi fahişeliğimin dışında tu-t^^mam ve en belli belirsiz iç çekişlerime, her şeye bir cinsellik kazandırma saplantıma varıncaya dek, müşterilerime beni gerçek hayata -sonunda rüyalar dışında yaş^^^ş olma korkusuyla bir yerlerde sürd^ulmesi gereken hayata- en çok yaklaştıran şey olduğunu söylediğim bu öğrenime varıncaya dek hiçbir şeyi fahişeliğime hizmetten alıkoyamamam yüzündendir; ama siz aldırmayın, çünkü ben uzun zamandır hikâyeler kuruyorum, ezelden beridir, saçlarımın koyulaşmaya başladığı günden beridir, daha o zamandan kendi cinsiyetimle fazlaca s^mal^anmış olduğumdan bab^amın dizlerine otamak istemediğim andan beridir edepsizlikler kuruyorum, hayallerimdeki çocuksuluğu ve hayatın fır-şatlarındaki vasatlığı ayırt etmeyi öğreneli uzun zaman oldu; zaten bunun çocuksu olduğunu, o haylazlıkları istemediğimi bilsem bile bu tür haylazlıklara kafa yoruyorum, ölmeyi düşünmediğim zamanlar hep bunları düşünüyorum; ölümü arzulama gerçeğinin bir hocayla öğrenci arasındaki cinsel ilişki senaryolarına dönüşmüş bir babayla kızı arasındaki cinsel ilişki senaryolarıyla ilgisi var kuşkusuz, bu yerine koymalar kimseyi aldatmıyor,

oysa öyle olması gerekirdi, aldatabilseydi daha iyi olurdu, çünkü gerçeklikten k^urtutmak isteyen biri için kandırmaca hayati bir önem taşır; yine söyleyeb^^m ki içimi kemiren şeyin doğasını kavrayalı çok oldu ve bu d^^da iyice beter bir şey bu, çünkü tiksinti ufacık ayrıntılara takılıp kalarak genele yayılıyor, müşterilere, ana babaya ve psikanaliste, derslere ve hocalara, ayna faaliyetlerine ve şirine özlemlerine kadar uzanıyor; ve o andan itibaren bizi beklemeyen şeyi çok iyi biliyoruz, eksik olanın boşluğunu ve gerçekleşen olaylarda varılan orta yolu biliyoruz.

*** * ***

Macaristanlı Jean, Montreal'e ayak basmamış tek Macar, daha doğrusu bu onun söylediği; omzundan sarkan kısa bir kolu var, kımıldatamadığı kassız bir kol, son derece gereksiz, güzergahının ortasında asılı kalmış güdük bir kol, kışın gelmesine direnen bir sonbahar yaprağı sanki; ancak belli damlarda diğer koluyla hareket ettirebiliyor onu, giyindiği ya da yatakta sırtüstü yattığı durumlarda, ara sıra sanki hiçbir şey yokmuş gibi bana gülümseyerek kafasının arkasına yerleştiriyor kolunu, ve bunu çok doğal bir şekilde yapıyor, işe gitmek için evden çıkmadan önce saça v^-lan tarak darbesi gibi bir reflekse dönüşmüş bu; muhtemelen doğuştan böyle kendisi ama bu konuda bir şey bilmiyorum, işin en garip yanı da bu işte, konuya hiç değinmedik, hayır, tüm bu yıllar boyunca bundan asla söz etmedik, omzundan gereksizce sar-

ııı

kan kolunun hikâyesini hiç öğrenmedim, buluşmalarımızda hiç işi olmadı, aramızda yabancı bir şey olarak kaldı hep; ve her seferinde bu koldan sakınmalıyım, çünkü ona dokunmaktan korkuyorum ve bu .doğal hale, bir reflekse dönüştü, her seferinde elim hep aynı dikey ve titrek hareketle öbür kolunu okşuyor inatla, bedeninin öbür yanına, kısa kol tarafına asla yönelmiyorum, o kola dokunmuyor ama ondan başka da bir şey düşünmüyorum, acaba dokusu nasıldır, bu kol soğuk mudur, her şeye rağmen neden onu koruduğunu sormak isterdim, ondan vazgeçemez miydi, onu kestiremez miydi, zaten hiçbir işe yaramıyor, sadece sarkıyor, insanları rahatsız ediyor ve gereksiz bir yer kaplıyor, ucunda ölü bir elin sallandığı güdük bir koldansa kesilmiş bir

kola sahip olmanın daha şerefli bir şey olduğunu söylemek isterdim ona; eğer bu kolu olmasaydı, onu sefere çıkarabilir, ona bir hikâye, bir ün at-fedebilirdi, kolumu savaşta kaybettim, kaslı ve becerikli bir koldu, birçok düşman öldürdü, onu göğüs göğüse bir çarpışma sırasında kaybettim, az kalsın kan kaybından ölecektim, onu yerden aldım ve iki gün boyunca yürüdüm, ama köye vardığımda doktor hiçbir şey yap^amadı, artık iş işten geçmiş, sinirler zedelenmişti; evet, bana eksik kolunun destanım anlatabilirdi, ama hayır, o bana edebiyattan söz ediyor, be^m öğrenci olduğuma inanmaya yanaşmıyor, günümüzde, bu ülkede hem öğrenim görüp hem fahişelik yapılabilmesi karşısında şaşkına dönüyor; aramıza giren sadece ölü kolun sindirilmezliği olsaydı bunu mesele etmezdim, ama başka bir şey daha var, Jean boynundan göbeğine kadar uzanan kocaman, kırmızı bir y:u-a izine sahip, ayrıca uyluklarımn üstünden ayak bileklerine kadar iki yara izi daha var, siyah kılların arasından bas bas bağıran geniş cerrahi izler bunlar, onu yukarıdan aşağıya bir kurbağa gibi y^mışlar diyorum her seferinde kendi kendime, tıpkı klitoristlerin sünnet edilip, yaranın çamurla sıvanarak doğurgan sinekleri tahrik eden yakıcı güneşe verildiği şu ülkelerdeki gibi ilkel ve körelmiş aletlerle doğramışlar onu; peki bu göğsün, bu bacakların içinde ne buldular acaba, bir kalp

ameliyatı mı yaptılar, oradan sinir, ilik mi çıkardılar, hiç bilmiyo-^m, çünkü bu konudan da hiç bahsetmedik; böyle damgalanmış olup da bununla ilgili tek bir söz etmemek, hiçbir şey olmamış gibi davranmak, böylesini, bu kadar değişime uğramış olan birini hayatında hiç görmemiş bir fahişeyi becermek nasıl olu

yor, bu yamalar bütününden nasıl olur da bir kamış çıkabilir diye hep sormuşumdur kendime, insanın kamışı nasıl kalkar ve insan nasıl do^yuma ulaşabilir, nasıl güler, yer, fikirlere ve bir işe sahip olur, nasıl olur da yuvarlak ampullerin, tepesinde taç gibi durduğu banyodaki aynada kendini görmez; kuşkusuz aşk bu yüzden var işte, evet, bu anlamda aşk her şeyden güçlü, bir annenin çocuğuna duyduğu güçlü, üstün aşk, pespembe ya da akciğersiz doğsa da **canının içi için duyduğu aşk; ama bu doğru değil, çünkü anneler böyle bir aşkla sevmiyor, çocukları normal olsa bile onları sevmeyebiliyorlar, ve belki de sakat**

olduklarında onları sevmek daha kolay, kim bilir; ve tutkuyla bana edebiyattan söz eden Jean, deme yahu, deme yahu diye tekrarlar d^r ben ona yazının bir ölüm ^ırah olduğunu, sözün dile gelmesi için nesnenin varlığının gerekmediğini, sözü edilen bu nesnenin pekâlâ başka bir yerde, üç yüzyıldır gömülü olabileceğini anlatırken; deme yahu, deme yahu, çok etkileyici; bilimin Tanrının yerini doldurmak konusundaki başarısızlığını, bu yüzden de dinin kimyaya, genetiğe nüfuz ettiğini, buruşmuş örtüler arasındaki ikili gülünçlüğü, sarkan koldan asla söz etmeksizin, bas bas bağıran yara izlerini asla anmaksızın sırayla ağzımızdan çıkan k^rnakanşık kav-ramcıklan göz önünde bulund^madan, düşünce t^^rndeki işgal edilmiş konumunu dert etmeden yaşayan ve büyüyen şey karşısında duyulan tiksintiden ve Jean-Paul Sartre'dan söz ediyoruz.

* * *

Çevremdeki erkekler topluluğunda sağlık bilimiyle uğraşan doktorlar da var; başka her yerde, müşterilerle yataktayken, bir diva-

FSÖN/Fahişe nın üzerinde sızlanırken ya da hocaların dizlerinde sallanırken olduğu gibi, yine aynı kolaylıkla kendini bilime ve jinekolojik aletlere adayan, kendiliğinden pek cömert olan cinsel organımın sorumluluğu onların üzerinde; çıplak vaziyette sırtüstü yatmış tavanı seyrediyorum, bacaklarım açık, ayaklarım metal desteklerde; neredeyse çırılçıplak olan ben nihayet benimle, mikrop kapmış deli vakasıyla ilgilenmelerini bekliyorum, ardından, jel, eldivenler ve muayenenin soğukluğu, kazıyıcı alet ve sadece tıp dergilerinde gördüklerimle hayal edebileceğim bu bölgenin durumunu açığa çıkaracak sözü doktorun; ve bana her şeyin düzgün göründüğünü, rahim ağzında bir anormallik olmadığım, belki biraz kırmızılığın fark edildiğini ama hepsinin bu olduğunu söylüyorlar, ardından günde kaç müşteri kabul ettiğimi soruyorlar bana, altı ya da yedi, gününe ve keyif durumuma, içgüdüye aykırılık gösteren şeye olan değerli tahammülüme bağlı, ve bana bir hafta içinde sonuçları alacağımı, testler pozitif çıkarsa beni telefonla arayacaklarını ve üç ay sonra tekrar görünmem gerektiğini söylüyorlar; belki de fahişe yarığımın normal ol^^^n beni rahatlattığını düşünüyorsunuz,

kırmızılıkların gösterdiği gibi hafifçe yorulmuş sadece, ama hayır, çünkü her muayene sonunda bana söylenmiş olanın tekrarl^^^ını isterim, dürüst olun doktor bey, ben ölmekte olduğumu açıklamaya çalışırken olur da normal olabilirim ve cinsel organım kendisini tanımanın artık mümkün olmadığı bir ilişki ağında kaybolup gitmişken nasıl normal olabilir; ve böylece cinsel organımın hastalığından, otistik şaklamaları ve otomatik hareketlerinde cinsel organıma ayak uyd^masından önce birkaç hapla rahatlatılması gereken beynimin hastalığına geçiyoruz, gündüzleri neşelenmem için haplar ve geceleri uyuyabil-mem için de başka haplar gerekiyor bana, bu haplardan fazla miktarda gerekiyor, çünkü beni^kr gibi bir gevezeliğe kapıla ka-pıla ve gerçekleşmeyecek, gerçekleşemeyecek her şeyi önceden dile getire getire biyokimyasal dengesi bozuluyor insanın sonunda; artık yatıştıramaz olduğum sinir hücrelerimin arasında ileti-

şim kalmadı, ve şunu bilin ki bu beyin benim beynim değil, annemin beyni, çünkü yaşlandıkça onun larva modelini aldı, ben farkında olmadan aşağı doğru büyüdü ve annemden daha iyisini yapma korkusuyla yere yapıştı, gördüğünüz gibi insan asla ^rne-sinden daha iyisini yapmamalı, özellikle de annesi zavallılığından ölüyorsa; baba orospuların peşinden koşarken, sadık arkadaşlığını istediği çocuğunun kendini aştığını görmek bir anneyi mahvedebilir, demek ki benden önce annemi iyileştirmek gerek, aksi halde diğerinin etkili olacağından kuşkuluyum, kaf^amın tekrar onunkine dönüşmesi için tek bir kez onu düşünmem yeterli olurdu ç^ünkü; sanıyorum daha önce de söyledim, ^mem sırtımda bir kambur, kollarımda bir yük benim, boynuma asılmış, ayaklarıma dolmanmış biri, her şekilde ve her yerde onun ağırlığını taşıyorum, işte bu yüzden kafamı kesmeleri, derimi soymaları gerekirdi, ben henüz beşikteyken o dişi köpek ısırığıyla damgasını vurduğu ne varsa yok etmeliydiler, kemiklerden başka bir şey kalmayıncaya kadar parçalara ayırmalıydılar beni; ve ona yükünü koyabileceği bir alan sunmaz olduğum anda, artık annem olmayacak

birine dönüşeceğim, ölmüş olacağım kuşkusuz ama annemin elinden oyuncak bebeği nihayet alındığında bir başarı kazanmış olacağım, hiç kimsenin kızı olma başarısını; evet, anneler kafesteki kuşlar gibidir tıpkı, şakımaya koyulmak için birine ihtiyaç duyarlar, ellerini kaplayan kahverengi lekeleri sayarak aynada uzun uzun kendilerine b^maları bu yüzdendir işte, sanki dinleyicileri v^mışçasına, sanki bu dinleyiciler köyün orospuluğu görevinden el çektirilmesine kendisiyle birlikte ağlayabilirlermiş gibi mutsuzluklarıyla ilgili konuşup d^ururlar; kendilerine bakmaları üzerlerinde gözleri hissetmek ve bu gözlerin, sonunda gizlemekten vazgeçtikleri kırışıklıklarının hikâyesine dikilmeye hazır bir halde hep üzerlerinde kalacağına emin olmak içindir; kendilerine bakmaları bir hemcinslerinin arkadaşlığına sahip olmak ve kimse olmadığında bile görülme gerekliliğini kendilerine dayatan hayatın ne kadar acımasız olduğunu düşünmek içindir, bu kafes hayatının sürebilecekleri tek hayat olduğunu düşünürler, çünkü zamanla bu hayattan uzaklaşma gücünü kaybetmişlerdir ve bundan böyle rutubetli duvarların bir yerinde büyüyen hamamböcekleri-nin mikrokozmosunun dışında hayat yoktur.

Benzerliğimizden ötürü o da, ben de lanetler yağdırarak birbirimize bakıyorduk annemle, ona baka baka kendimin simetrisinden gına getirdiğimde, kuşkusuz babama doğru bir adım attım, daha doğrusu yaptığımın bu olduğunu sanıyorum, çünkü hayattan böy-lesine tümüyle tiksinmeye karar vermeden önce ilk başarısızlığımı yaşamalıydım; eğer bab^amın sinirlendiği zaman bana ^e-min adıyla seslenme gibi bir tuhaflığı olmamış olsaydı benim için olaylar farklı gelişirdi kuşkusuz, öfke benim annem olmadığımı unutturuyordu ona, beni onun adıyla çağırıyordu ve hepsi bu kadar da değil, çünkü sinirlendiğinde anneme de benim adımla sesleniyordu; şunu söylemek gerekir ki babam sinirliydi, bir tür dis-leksiden mustaripti ve iş sövmeye gelince annemle beni birbirimizin yerine koyuyordu, yine de bir çaba göstermeli ve bizi ayırt etmesi gerektiğinde s^ükfuıetini korumalıydı, evet, çünkü okul çıkışı yolunu bulamama korkusuyla, koca kötü kurdu büyükanneâ s^anma ve insanlara artık güvenmeme korkusuyla -çü^M insanlar onları ayırt etme yeteneksizliğimiz içinde yok olup giderler- aynı aileye ait üyelerin dünyaya geliş sırasına saygı göstermeyi bilmek gerek; elbetteki annemin kendine ait bir ismi var,

ismi Ad£-le, çok az kadına nasip olan hoş bir isim bu, ama babam için bir şeylerin nadir ya da hoş olmasının hiç önemi yok, ç^ünkü yarım yüzyıldır boynuna sarılsalar bile onları hep birbirine karıştırır, evinde de yatağında da; kuşkusuz Kıyamet Günü'nü, isimlendiri-lebilecek her şeyi kökünden kazıyacak şu z^^ların sonunu bu yüzden bekliyor.

Ama annemin ölmekte olduğunu ve benim fahişelik yaptığımı biliyor olmalı, biliyor ama belki de seviniyor buna, müşteriler benimle oynaşırken ben nasıl onu düşünüyorsam, o da fahişeleriyle oynaşırken beni düşünüyor olmalı, diğerine açılan kapıyı ve karşılıklı yaşanan şaşkınlığı hatırlarsanız, hu hu baba, benim, fahişe olarak karşına çıkan karı-kızın, kendime ait olmayan bir isim kullanıyorum, senin ölü kızının ismini, sizi. bir an önce yatağa sokan onun küçük cesedi olduğu için hayatta oluşumu kendisine borçlu olduğum kızının; ne olursa olsun bilip bilmemesi önemli değil, ç^ünkü önemli olan hep yolunu bulan zevk; her ne pahasına olursa olsun kamışın kalkması ve doyuma ulaşmak ya da kamış kaldırmak ve doyuma ulaştırmak gerek, para ödemek ya da para almak, spermleri boşaltmak ya da spermleri yüzünde hissetmek gerek; şunu unutmamak gerekir ki erkekler fahişelere para ödüyor-larsa karılarıyla yaptıkları şeyi onlarla yapmak için değil bu, ve tek zevk alanın onlar olduğuna inanmak bir hata, bunu biliyorum ç^ünkü Tanrıya şükürler olsun, bana yapılanlar ara sıra hoş olabiliyor, günün başında ilk üç müşteriden zevk almalısın ç^ünkü dördüncüden itibaren iş zorlaşıyor, bu mesleği iğrenç kılan şey tekrar; sonunda doğasını sorgulamaya başladığımız diğerinin gerilimi dışında pek bir şey gidermeyen aynı hareketlerin tekrarı; ağızları bir kamışın üzerinde gezinirken bronzlaşma ve mayo hayalleri kuran, saçı başı dağılmış süs bebeklerinin acılı ve mekanik hareketlerinin tekrarı; ve her seferinde bir saat daha kalmak iyi olurdu diye geçiriyor içinden insan, daha fazla para kazanmak ve yeni ayakkabılar almak için bir saat daha, sonuna kadar, bayılın-caya ve daha da ötesine kadar, hep diz üstünde d^urmak yüzünden bir daha yürüyemez oluncaya ve bacakları fazla açmak yüzünden bacaklar kopmuş bir halde ölünceye kadar fahişelik yapmak için bir saat daha.

Bu dı^urumda antidepresan ilaçları reddetmiyorum, annemin ölmesini beklerken bana ne verilebilirse almak istiyorum, gündüzleri

mavi haplar ve geceleri beyazlarından, dopa^inin etkisiyle hiç gereği yokken ve sahte bir gülüşle gülmek, kendimi öldürecek gücü bulmayı beklerken gülmek istiyorum; zaten bu daha niye gerçekleşmedi onu da bilmiyorum ya, neden hfilâ burada d^muş er ya da geç bu işi yapacağım diyorum kendi kendime, çünkü tekrarlanan okşamaların taşkınlığında bir kurtarıcının ortaya çıkışını görme gibi çılgınca bir umut içinde fazladan tüm saatlere bir saat daha ekleyerek, bu söylediğime ikna olmalıyım para kazandığım gibi tıpkı; gördüğünüz gibi dünyayı kendi kargaşama baş eğ-d^meliyim ki hakkında bir şey öğrenebileyim, kargaşam hakın-da demek istiyorum; ondan bir denklem, iş hanlarının tuğlalarına renk verecek ve çiçeklerin açmasını sağlayacak sihirli bir formül çık^mak için onu geniş çaplı bir incelemeye tabi tutmalıyım, psikanalistin onun çalışma odasında olmadığım zamanlar neredeysem beni orda bulmak için koltuğunu terk etmesi, ailesini ardında bır^akması ve beni müşterilerden zorla kop^ması, yıldırımını annemle babamın tepesine in^rmesi ve beni bir vaka hikâyesine dönüşt^mesi gerekir, annemin cesedinin ve kendisini kurdun ağzına atan cinsiyetimin trajedisem yanı başında hayatta kalışımın hikâyesi olmalı bu; nihayet yakınmamı yankılamak, ve her şeyin iki kere -bir kere benim ve bir diğer kere onun tarafından, bir kere mutsuzluğumu anlatmak için ve bir diğer kere bunun yararsızlığının altını çizmek için, bir kere yönteme saygı göstermek için ve bir diğer kere ona verdiğim parayı haklı için- söylen

mesi gerekirmiş gibi sözlerimi tekrarlamak dışında herhangi bir şey yapması gerekir; ve ben bu nevrastenik yakınmayı çok iyi tanıyorum, ne yazık ki geriye dönüşü olmaksızın belirginleşmiş durumda; belli ki-hiçbir şeyi gizlemeyen bir ekran o, çünkü yıllar geçtikçe hayatımda ekrandan başka, diğer soğan kabuklarına açılan soğan kabuklarından başka bir şey kalmadı; düşüncem çok uzun zamandan beri, saçma ve sürprizsiz güzergahının sefaletinden başka ödeyecek pek kefareti olmayan fahişenin aynı çileli yolunu takip etmekte.

Psikanalistimin tek erkek olmasının, bana ve yalnızca bana ait olmasının, birbirini seven çiftin sakin günlük hayatında onun ve benim birlikteliğimizin yok, ve benim tedaviye cevap ver

mez oluşum onu fazla ilgilendirmiyor; o işini yapmak için para alıyor, bunu unutmamak gerek, yöntemlerine güvenen psikanalist rolünde direnmek için, ç^ünkü benim suskunluklarım ve sözlerimin tekdüzeliği karşısında pes etseydi tedavimden geriye ne kalırdı, hiç bilmiyorum, pes eden iki kişi olurduk ve bozguna uğramış insanların çok iyi becerdikleri gibi bozgunda birleşirdik sonunda; birbirimizin eUerini ve dirseklerini tutar, aynı anda hem sağlıklı hem de âşık olunamadığına yanardık, paçayı ucuz kurtaran insanlar gibi makaraları koyvererek hayata içerdik, tekniklerinin başarısızlığına ve bilinçaltının zaferine içerdik; hem sonra uzmanın baskısı altında baş eğmesi ve mekanizmasındaki sakatlığı açığa vurması gereken bu itki deposuna inanmıyorum ben, işte bu yüzden de iki kelime ya da iki rüya arasındaki belirtileri ya da okunması gereksiz olan şu kitaplarda uzun anlatılan tüın diğer şeyleri ortaya çıkarmaya çalışmak boşuna olacaktır; iyileşmek için gerekenlerin hiçbiri yok bende, ne organ ne hastalık, ne çare ne arzu; hasta olsaydım iyi bir haber olurdu, demek istediğim bir ismi olan ve belirgin bir şekilde teşhis edilebilen bir hastalığım olsaydı; bayanlar ve baylar, ben şundan, ismi olduğu için var olan bir hastalıktan mustaribim; ama şimdi, sahip olduğum hastalığı isimlendirememekten mustaribim ve göreceksiniz ben bu yüzden, bana hiçbir şey ifade etmeyen bu kelimeler yüzünden öleceğim, çünkü dile getirdikleri şey beni uyarmak için fazla kapsamlı, beni annemden koparmak için ise fazlasıyla yetersiz.

Eğer kendimi öldürme konusunda halâ tereddüt ediyorsam bunun bir nedeni de beni bekleyen şeyden korkuyor olmam, yani bana öyle geliyor; bab^amın cehennem ve onun işkencelerine dair anlattığı hikayeler, yüzyıllardır ezilen yüz binlerce bedenden oluşmuş bir kor yığınına doğru yuvarlanan yüz binlerce bedenin üzerine kapanan yedi büyük günahın yedi geçidi, boynuzlu ve kötü niyetli milyonlarca hayvan ve oburların, çılgınların, şehvet düşkünlerinin ve kıskançların doldurduğu toplu mezarlarının ortasında hüküm süren şeytan aklımdan hiç çıkmıyor; bu doğru değil diyeceksiniz, halktan insanların gözünü korkutmak ve onların kaygılarına bir içerik kazandırmak için din uyd^maları

bunlar, şurası doğru ki bu insanların yerli yersiz çıkışlarına izin vermek ihtiyatsızlık olurdu, cezasız bir hayat sürmelerine fırsat tanımak tehlikeli olurdu; siz benim hiçbir şeyim olmadığınıza ve hayatınızı kendinizin ve biraz da annenizin katli üzerine kurmamış olduğunuza göre size nasıl inanacağım peki, ve tüm bunlar sizin için değil de yalnız benim için doğru olsaydı, ve T^rn cehennemi sırf bana daha da acı çektirmek için yaratmış olsaydı kim bilir benim cezam ne olurdu, kim bilir hangi cüzamlı okşayışlarına katlanmak zorunda kalırdım, ve eğer yeniden dirilecek olsaydım bu sefer de, bu hayatta başaramadığım şeyi baş^mak zorunda olduğum bir hayata intihar genlerimi taşımak ne korkunç olurdu; peki neden birçok hayat yaşamak zorunda olayım ki, size soruyorum, kuşkusuz kendimden daha da çok tiksineyim, her çağda ve her ülkede en beter ne varsa onlara katlanma gücümü sınayayım ve sonunda cehennemden hiç farkı olmadığı, süre açısından katlanılmaz olduğu için peşinen midemi bulandıran bilmem hangi mükemmeliyet katını hak edeyim diye.

Zaman zaman birlikte gezdiğim iki üç kız arkadaşım var, bunlar gerçek anlamda dost değil, sadece kız **arkadaş, sanıyorum bunu daha önce de söyledim; birlikte tekno gecelerine katılıyoruz sık sık, çünkü orada eğlenmek için birbirimizi iyi tanımamız gerekli değil, müzik öyle yüksek ki bayağılıklar fark edilmiyor, öyle fazla insan var ki sırtlan bakışları göze çarpmıyor; kafamda ve burada, Montreal'in İngiliz merkezine bakan bu ap^tman dairesinde olup bitenleri kendileriyle uzlaştırmaya çalıştığım iki üç kız arkadaşım var, zaten onlar** da **benim gibi genç fahişeler, şunu belirtmek gerek ki diğer kadınlarla, gerçek olanlarıyla, kibar hanımlarla çene çalmaz oldum, bizi birbirimizden ayıran o kadar fazla şey var ki artık; hareket etme, konuşma biçimi, tam olması gerektiği gibi olmayan, gereksizce fazla yer kaplayan beden; ve biz kibar fahişelik tecrübelerimizden ve müşterilerin en tuhaf olanlarından, köpek Michael ve Yahudi Michael'dan söz ediyoruz, bir de asla tanıma fırsatı bulamayacak olduklarım var, onları tanımayacak olm^amın nedeni ufak tefekleri sevmiyor olmaları, esmerleri sarışınlara tercih etmeleri ve beyaz tene tah^amül edememeleri; ben bir fahişe olduğumdan bu yana tüm kız arkadaşlarım da öyle, daha önceden de öyleydiler ya da sonradan öyle oldular, fahişelik yapmak, istenildiği kadar para sahibi olmak,**

tiksinene kadar harcama yapmak, tek yükümlülük olarak sadece kamışların üstüne eğilmek ve bacakları açmak bulaşıcı bir d^^; üstelik eğitimlerini sürdürmek ve ay sonunu getirmek için her şeye hazır ne kadar da çok kız üniversite öğrencisi olduğunu bilemez, bunu tah-bile edemezsiniz; ve biz bizeyken durumumuzu daha da içler acısı göstermek için söyleyemeyeceğimiz şey yok, zaten bunun dışında, başkalarının karşısında fahişeliğimizi haklı çıkarmak dışında da bir şey konuşmuyoruz, ve konu müşterilere geldiğinde, ortalığa dökülmeyen bir şey kalmıyor, takıntıları ve ara sıra bıraktıkları bahşişler, salya akıtma ve dillerini oyluklarınızın iç

kısmında gezdirme biçimleri, iri ve güçlü olduklarına, kadınların hoşuna gitmek için her şeye sahip olduklarına dair inançları, aldıkları zevk kadar zevk vermeyi isteme konusundaki sabit fikirleri; ve becerdiği kadınlara para ödemek için insanın ahlâksız olmasının gerekip gerekmediğini ya da ahlâksızların, tersine, bu ortamda azınlıkta olup olmadıklarını düşünmemek elde değil; öyle, bir masanın etrafında, ellerimizde birer kadeh kırmızı şarap gevezelik ederken, fahişelik tecrübelerimize dayanarak, gerçek ahlâksızların avlarını baştan çıkarmayı becerdiklerine, başkalarının arzularına düşüncelerini dayatabildiklerine, konuşma yeteneğine ve karizmaya sahip olduklarına, dolayısıyla kadınları elde etmek için para ödemeye ihtiyaçları olmadığına karar veriyoruz; peki kendi kızlarını esirgemek için neden fahişelere giderler acaba, neden yeğenlerini ve sekreterlerini baştan çıkamazlar, ahlâksızlar evde olduğu gibi iş hayatında da hep ahlâksız değiller mi; ve bu bilgece sorunları tartışırken makyaj yapıyor, saçlarımızı ta-nyor, kıyafetlerimizi değiş tokuş ediyoruz, değiş tokuş ederken de onları giymek isteyenlere çok küçük gelmelerini, kalçalarını daha büyük, daha düşük göstermelerini diliyoruz içimizden, Black and Blue ya da Bal en Blanc'a, nihayet şenliğin çevresinde çimento bir koza oluşturan olimpik stadyumda yapılacak özel geceye hazırlanıyoruz; toplantı için, ses ve ışığın serseme çevirdiği yirmi beş bin kişi için güzelleşmek ne mutluluk, geçerken belinize sarılan yabancı eller, boyuna kondurulan ıslak öpücükler ve üzerinize abanan ve sadece sizi isteyen kasıklar; biz oraya grup halinde, tüyler ve payetlerle kaplı bir şekilde gidiyoruz, kalabalıkta kendimizi kaybetmek, dudaklarında kaygı verici bir gülümsemeyle, uyuşturucu yüzünden

büyümüş gözlerle dans eden insanların arasında dolanmak için gidiyoruz; Ecstasy'nin etkisiyle herkes öyle güzel ki, neşe onları güzelleştirmiş, yüzleri amfe-t^aminler ve taşkın aşk yüzünden gerilmiş, gözleri kardeşlik duygusuyla yuvalarından fırlamış, seni öyle seviyorum ki, öyle güzelsin ki, öyle yakışıklısın ki, sonsuza kadar tekrarlanan ritmin basıncı altındaki binlerce insan; kalabalığı uzaktan görmek gerek asıl, bütünün görüntüsüne sahip olabilmek için, üzerine rengârenk ışıkların yansıdığı, devasa bir akciğer gibi kabarıp inen kalabalığı görmek için sıraların tepesinden b^mak gerek, tek bir beden oluşmuştur, sıcak ve kaslı bir organ, birçok oynak noktaya bölünmüş uğultulu ve yoğun bir kütle; ve başka bir d^^da akıl almaz olan bu duyulmamış volümde, müzik sanki içimizden geliyor, bir orgazmın yükselişi gibi karından başlıyor; ve herkes rasgele kucaklaşıp bir bütün oluşturuyor; bir kabile gibi diyorlar, tıpkı eski Bakkhos şenlikleri, zamanlarının başlangıcının yeniden yaşanması, eskilerde, çok gerilerde nasılsa öyle olan insan topluluğu, ayin ve cinlenme, doğaüstü ve taşkınlık zamanlarının insanlığı; kanunlar öncesi, itkiler ve tanrıçalar, henüz sırrı çözülmemiş Ay'a, insanların sadece ezilmeme, ışıkların tepesinden Galyalıla-nn kafasına düşme lütfunu diledikleri gökkubbeye tapma zamanlarının insanlığı, o zamanlar ki tan sökerken güneşin ortaya çıkmama tehlikesi vardı, dünyanın büyüsü her an bizi yutmakla tehdit ederdi.

Gördüğünüz gibi yalnız değilim ve etrafımda bir sürü insan var, zaten bu meslekte kalabalıklardan kaçılmaz, insanlar bizi bu odaya varıncaya kadar her yerde takip ederler, bu odada müşterilerin isteği üzerine zaman zaman bir başka kızla cinsel ilişki kurmam gerekiyor, bunu yaparken de hepimizin birer dişi köpek olmamıza kamışları kalkan müşterilerin önünde kadınların çokluğunu temsil ediyor, kadın kadına birbirimizi tatmin etmek için onların bize arkalarını döneceği am bekliyorum sadece; kurala göre, bir ikili oluşturmak ve kendini göstermek için herkesin bir eş seçmesi gerek, ben de Danielle'i seçtim, çünkü o ajansın en-yaşlısı, yirmi sekiz yaşında olduğu için beni gölgede bırakma tehlikesi yok, ve birlikte. olduğumuz zamanlar işe alışılagelenden biraz daha fazla veriyorum kendimi hep, biraz daha güçlü bağırıyorum, çünkü yanımda bir kadının varlığı bu daha güzel, şu daha hareketli gibi bir karşılaştınnayı kaçınılmaz kılıyor; özenli olmak

gerek, çünkü yetenekli olmadığımı hatırlamam için bir başka kadının varlığı, ben^^^rn kusurlarının açığa çıkması için bir başka kadın teninin varlığı gibisi yok; birimizin başı diğerinin bacakları arasında müşterilerle iki kişi olduğumuzda bile sadece bir tekimiz için yer var, bir tekimiz galip gelebilir, çünkü kaçınılmaz olarak müşterilerin bir tercihi olur, ya birimizle ya da diğerimizle ilgilenirler sadece, işte ben de bu yüzden Danielle'i eş olarak seçtim, ç^ıkü nadiren galip geliyor, çünkü o benim yüceltenim, fazla şişmanım, fazla yaşlım, benim inceliğimi, gençliğimi ortaya çıkaran, galip gelmemi sağlayan ve özellikle de bu d^ma aldı^rın.a yan Danielle; hayır o benim gibi değil, şirine olmaya, lezbiyen İkililerinin prensesi olmaya ihtiyacı yok, daha doğrusu yalnız kaldığımızda bana öyle söylüyor, bu duruma aldırmıyor ama söz konusu o olunca, bunu bilemezsiniz yine de, çok uzun zamandan beri, on yıldan beri aldatmacayı sürdürüyor, bu da benimkinin üç katı bir zaman demek.

Ama hiç önemi yok, ç^ünkü biz hep şundan bundan söz ediyoruz ve bu da beni mutlu kılıyor, birbirimize New York'ta yaşanmış korkunç hikâyeler anlatıyor, istediğimiz kadar paradan, şampanyadan ve limuzinlerden, yıldız sanatçılardan -ve kokainden söz ediyoruz; zengin insanların, bir geceliğine, bir hafta sonu için evcil bir hayvanın arkadaşlığım arayan zengin erkeklerin, her istediklerine sahip olmak yüzünden hastalanmış erkeklerin hayatını konuşuyoruz, ve sorunlardan, polisten, hapishaneden, dünyayı günahından, dişiliğinden ve sorunlardan arındırmak isteyen, bir misyon üstlenmiş deliler tarafından kaçırılıp parçalara ayrılarak lağımlara atılma tehlikesinden söz ediyoruz; başlangıçların coşkusunu, uyum sağlamayı ve uyuşukluğu, hayat değiştirmenin ve parasız yaşamanın zorluğunu, tüm gündelik davranışlarla, kirpiklerin hafifçe kırpıştınlmasıyla, makyaj yapmayla, taranmayla, sallanmayla ve kamış kald^ayla bütünleştiği için ^^^mayı başaramadığımız kötü alışkanlığı konuşuyoruz, ve nihayet ölümden, her şeyi görmüş, her şeyi duymuş olduğumuz, gerekmeyen yerlere, çok uzaklara gitmiş olduğumuz halde yolumuza devam etmemiz gerektiği duygusundan, tüm çareleri tüketmiş olduğumuz izleniminden, sonra, tekrarlanan, aynı tepkilere yol açan hareketlerin çekilmezliğinden, mutlu köpeklerin, salyası akan köpeklerin, Pavlov'un köpeklerinin hep ' aynı olan hırıltılarından, çanla birlikte otomatik bir şekilde kalkan kamıştan, kamış kalktığı için

memnun, uyumlu, eksiksiz erkeğin otomatikliğinden, artık hiç arzu duymadığımız ve artık hiç çan olmadığı için başkalarının arzusuna duyduğumuz tiksintiden söz ediyoruz.

Fazla uzun bir süre konuşmalarına fırsat tanındığında, sonunda her fahişenin söz edeceği şeylerden söz ediyoruz; ve aynı anda konuşmak ve birbirimizin karşısında durup aynı şeyleri söylemek, tıpatıp benzer iki hikâye için, ilk müşterinin, başlangıcın sıfır noktasına kadar olan, hatta daha da ötesine, içinden çıktığımız anne babalarımızın yatağına kadar olan tüm aşamaları gerisin geriye katetmek için Danielle'in burada, y^anımda olması gerekirdi; birbirimize sadık kalacağımıza söz vermemiz, birimizin diğerimiz için var olduğumuzu ilan etmemiz gerekirdi, tıpkı benzerliklerinin esiri olan, birbirini sevmek, diğerinin iyi olması için iyi olmak zorunda olan Siyam ikizleri gibi, çüı^ü aralarından biri iyi olmazsa, diğeri için de hiçbir şey iyi gitmez, diğerinin mutsuzluğuna neden olduğu için her ikisi de giderek daha mutsuzlaşır, bulaşıcı bir şekilde gözler yaşarır, iç çekişler başlar, eller titrer, en ufak iç sıkıntısından ölüme varıncaya kadar, iki kişi olmanın üs-lü etkisi hissedilir; başka seçenekleri olmadığı için her şeye rağmen birbirini seven, düşüşe mahkûm iki kız kardeştirler; isterdim ki Danielle burada, benimle olsun ve yine geciken bir sonraki müşterinin gelişine kadar, bana kalkan olabilmek için bab gelişine kadar kapının önünde nöbet tutsun; işte baba, müşterilerin önünde düzüştüğüm kız bu, belki de daha önce senin düzmüş olduğun kız, odadan çıkmadan ve T^mya yak^madan, cezasını başıma, senin kamışına yağdırmasını sağlamadan önce bize bir bak, gör bak nasıl en mükemmeli senin biricik kızın, ve sonra hemen dizlerinin üstünde Tanrına koşabilir, benim adıma ondan af dileyebilir, onun için kendimi öldüreceğimi, daha da büyümüş olarak çıkması için, güçlü görünmesi ve cennetini hak etmesi için bu dayanıklılık sınavını kendisine kabul ettireceğimi söyleyebilirsin ona; Danielle'le ikimiz neler neler yapmalıydık, yalnız ikimiz tarafından konuşulan, söylenmesi gerekene uyd^lacak kelimelerden, bizi yara almaz kılacak gizli kelimelerden oluşmuş yeni bir dil yaratmalıydık, anne babalarımızla, müşterilerle, eko-sistemimizi bozabilecek her şeyle işimizi bitirmiş olurduk o zaman; bizi aynı aşkla sevmeyecek, biri diğerinden daha küçük, daha çekici de olsa sırayla memelere de yapılması gerektiği gibi, bizim için eşit bir ilgi ve sevgi, pay edilmiş bir kaygı duymayacak her erkeği

reddetmeliydik; ama Danielle yanımda değil, hiç de olmayacak, daha doğrusu olması gerektiği gibi olmayacak; o evli, hatta çocukları da var, pazar öğleden sonralarını seviyor, bana söyledi.

*** * ***

Ara sıra bir romandan birkaç sayfa okumaya, ben ben olmasay-^m, hep burada beklemek zorunda olmasaydım kim olabileceğimi hayal etmeye vakit buluyorum; edebiyat dersim için yazılacak bir sonraki metni, hamile kadınları görünce üzülen, zaten sayılan fazla olan çocukların arasına doğacak şu çocuklara . kafa yora yora kahrolan Antonin Artaud'yu düşünüyorum, başkan Schre-ber'i ve onun sinirlerle yeni bir evren yaratma fi^krini, Tanrıyla kucaklaşmasını düşünüyorum, Schreber, bu pis herif, evreni yeni bir insan ırkıyla var etmek istiyordu; deli olan bu adamları, sıkıştırılacak memelerle ve yapılacak saçlarla ilgili kay^gılarımdan, benim deliliğimden öylesine uzak olan onların deliliğini düşünüyorum, bu adamların kadınlara bakacak vakitleri yoktu, çünkü yapacak daha iyi işleri vardı; inanın bana, onlar gibi sayıklamak, kendine evrenin öbür tarafından gelecek cevaplar vermek, yıldızlarda kendi tanrısal esinini görebilmek çok iyi olurdu, yaprakların en ufak hışırtısının, yerimi, kaderimi belli ederek bana seslenmesi güzel olurdu, böylece delilik her yerde bana eşlik eder ve hayat bir anlam, gerçek bir anlam kazanırdı, p^makla işaret edilen ve unutulması bakansız biri olmanın anlamım; benden bir kadın yaratmak ve beni diğerlerinden ayırt etmek için epeyce bir anlam gerekirdi, önce beni başkalarıyla karıştırmaya bir son vermeliydiler, yolda kimse yanıma yanaşıp, birine, eski bir kız arkadaşına ya da sevilen bir şarkıcıya benzediğimi söylememeliydi, çok teşekkür ederim, koltuklarım kabardı, erkeklerle göz koydukları kadınlar arasında böyle sıkışmış olmaktan mutluyum; eğer burada, unutulduğum bu yatakta bekliyorsam elimden başkası gelmediği için kuşkusuz, ç^ünkü insan deli olmayı, rüzgar her dindiğinde işitilmek için hayk^ayı, başının etrafında döndürmek için evreni harekete geçirmeyi seçemez, ve nihayet bir müşteri geldiğinde kendisine söz edilen kız olduğuma iyice emin olmak için adımı sorar bana, ve benden ayrılırken bir daha sorar, ç^ünkü unutmuştur bile, gelecek sefer için der, belki de beni tekrar görmek isteyecektir, beni, başkabirini değil, beni görmek

isteyecektir, çünkü ben en iyiyimdir, Beverly'den çok daha iyi, daha ufak tefe-ğimdir ama daha şehvetliyimdir, eğer bir kadın bedenini sakınırsa, görkemini paylaşmak istemezse boylu poslu olması neye yarar diye düşünür adam, peki ya benim çalışma saatlerim nasıldır, daha çok gündüz mü gece mi çalışırım, salı ve perşembeleri burada olur muy^^ ben de bu sorulara karşılık adımın Cynthia olduğunu, sadece gündüzleri çalıştığımı, akşam çalış^^rn çok iç karartıcı olduğunu söylerim; evet, gündüz sona erdiğinde içerde ışık yakmak gerekir ve ben ampullerin tenimin beyazlığı üzerindeki etkisinden iğrenirim, hem öğleden sonra saat beşi geçince bu meslek açıkça hastalıklı bir hal alır, itilip kakılan sokak fahişele-rinden farkı kalmaz insanın, ve evimde olmak ve herkes gibi uyumak varken gece yarısına kadar odada kalmam gerekir, evet, gündüzleri burada olmak daha tercih edilir bir d^^, çünkü böylece insan gerçek bir hayatı, dokuzdan beşe kadar olan bir çalışma süresi varmış gibi yapabilir, metrodan, işten, uyuduğu yatağından çıkmış gibi yapar, böylesi daha sağlıklı olduğu gibi gündüz karşılaşılan müşteriler de daha sağlıklıdır, ya da hemen hemen diyelim; gündüz gelen erkekler uyuşturucu almayan, dokuzdan beşe kadar çalışan erkeklerdir ve oyalanmamaları gerekir, çünkü tekrar başına dönmeleri gereken bir işleri, yönetecekleri bir toplantıları vardır, özellikle de sorun istemezler, temiz kalmak isterler, zaten içlerinden bazıları var ki bana p^mağının ucuyla dokunur sadece, çoğu da çoraplarını çıkarmaz, bu yüzden onlara şükran duyuyorum, çü^rü müşterilerimin ayaklarım, onların yılan derilerini andıran kirli ve sarı tırnaklarım görmek istemem, hem çoraplar ayak papaklarının arasında birikintiler, beyaz çarşaflara geçen birikintiler bırakır, gri kıl topaklarıyla karıştıkları döşemeye düşsünler diye elle süpürülmesi gereken topakçıklar.

Müşterilerin bazıları buraya gelmeyi reddediyorlar, bu çok tehlikeli diyorlar, kendilerine gidilmesini, kiraladıkları bir otel odasında kendilerini tanıyabilecek komşulardan uzakta buluşmayı tercih ediyorlar, ve daha nazik bazı müşterilerse eyleme geçmeden önce tanışmayı istiyorlar, böylesi nadir ama olmuyor da değil, o zaman onlarla bir barda ya da restoranda buluşmak, akşamı onlarla gedmek gerekiyor, tıpkı her ayın ilk cumartesisi ayda bir kez gördüğüm şu Lübnanlıyla olduğu gibi; adı Maille ve beni neredeyse aşkla seviyor,

gerçek ismini kullanmasından, randevuyu hiç aksatmamasından, aynı anda hem ısrarlı hem uysal, hem hüzünlü hem heyecanlı oluşundan hissediliyor bu; eğer bu kadar şişman, bu kadar obur olmasaydı, yüz kırk kilo gelmesiydi ben de **onu sevebilirdim; zaten bana üzüntülerini açtı bile, kilosunu söyledi ama ben hatırlamıyorum, kilo da yaş gibi, isimler gibi tıpkı, aşın olduğu d^^larda fark anlaşılmaz oluyor; belli bir kilo sının var ki aşk için tek bir pozisyon bırakıyor,** ^sırtüstü **yatmak ve orgazmı beklemek;' ve Malik kalçalarını zar zor oynatıp, kafasını güçlükle kımıldatabiliyor, ve her ayın ilk cumartesisi Pare Cadde-si'ndeki Japon restoranına, Kotori'nin Yeri'ne gidiyoruz birlikte; yemek yemenin ayaklarla bir ilgisi v^mış gibi ayaklabılar çıkarılmak zorunda burada; yiyebildiğimiz kadar yiyoruz, suşiler, kızlarmış kalamarlar, dana eti ve pilav, bir de tabii sebzeler, erişte ve soslar var, bayılıyorum buna, restorana gitmeye ve kıtlıktan çıkmışçasına yemeye yani; şunu söylemeliyim ki evimde yemek pişirmiyorum, hiçbir şey yemiyor ya da çok az yiyorum, dolayısıyla ayda bir kere bu fırsattan yararlanıyor^; saki ya da onun tiği bir k^ızı şarabı içiyoruz, hiç aynı şarabı istemiyor, ç^üı zevkleri çeşitlen^rmeyi bilmek, her seferinde yeni tatlar keşfetmek gerek; ya da Mont-Royal yaylasındaki Yunan restoranı Uze-ri'nin Yeri'ne gidiyoruz, burada başlangıç olarak, enginarla sunulan bıldırcın ızgarası yiyor, yüzümü** al **al yapan kırmızı şaraptan içiyorum hep, seçenek burada daha fazla ve daha huzurlu bir havası var, yıldönümleri ve evlilik törenleri için toplanılıyor; daha sonra otele gidiyoruz, çünkü Malik odamı sevmiyor, kuşkusuz odam ona göre fazla küçük ve yatak da alçak, söylediğine göre özellikle de hapis tehlikesini göze almak istemiyor, her an polisler gelebilir, kapıyı çalıp hayatım mahvedebilirlermiş, polisler kapıyı çalabilirler, tıpkı babamın da yapabileceği gibi diye haykırmak istiyorum, onu kızını düşünmeye zorlamak için, kızının görüntüsü aramıza girsin diye; ve bana sorun istemediğini tekrarlıyor, ç^ünkü bir ailesi ve yüksek bir toplumsal konumu var, banka müdürü kendisi; kaygıl^anmak gereksiz diyorum ona her seferin**de, tek bir polis bile bizi rahatsız etmez, ç^ünkü ajans İtalyan mafyası tarafından korunuyor, televizyon seyretmiyor musun, gazeteleri okumuyor musun, kanunların üstünde başka kanunlar var, ayaktakı^^rn, para aklayıcıların ve fahişelerin üst-kanuniarı; ama fazla da ısrar etmiyorum, çünkü yine de ajansın bir suç örgütüyle ilişkisi konusunda hiçbir şey bilmiyorum, pezevenklerin çalışanları bilgilendirme gibi bir

huyları yok, hem sonra otel odala-^ seviyorum ben, kapalı küçük bir dünya, yatak örtülerine uyan halılardan, Van Gogh ve Monet tablolarının röprodüksiyonların-dan, beyaz kâğıtlarla kapl^anmış bardaklardan, pomo filmlerden, geniş küvette çeneye kadar köpürtülen banyo köpüğü keseciklerinden bir koza oluşt^yorlar; Malik'i beni beklediği Kotori'nin Yeri'nde, elinde bir sakiyle ilk kez gördüğümde, işte obez bir erkek, para vermedikçe kimseyi beceremeyecek bir erkek, en fazla sırtüstü yatıp orgazmı beklemek gelir elinden diye düşündüm, bir de karısını düşündüm, belki o da obezdi, Malik'le ikisinin birleşmeleri m^ümkün değildi, ben bunları düşünürken, beni gördüğüne nasıl da memnun olduğunu, beni çok güzel, incecik bulduğunu söyleyerek gülümsedi Malik; evet, çok memnundu çünkü benden önce birlikte olduğu kız hiç hoşuna gitmemişti, yeterince güzel, yeterince dişi değildi, esmer ve kısa boyluydu, hiç makyaj yapmamıştı üstelik, ayakabıları dümdüzdü, adı da Monita'ydı; görünüşe bakılırsa benim ajansımdan geldiği için onu tanıyıp tanımadığımı öğrenmek istiyordu Malik, telefonda kendisine kızın İspanyol olduğu, şu boyda, şu yapıda olduğu söylenmiş, ancak kız geldiğinde hiç de öyle olmadığı ortaya çıkmıştı; yalancılar, bize olur olmaz şeyler kakalamaya çalışıyorlar dedi bana, parasını ödemek zorunda kaldım ama hiçbir şey yapamadım, evime dönmem gerektiğini, kızımın hasta, ateşler, terler içinde olduğunu söyleyerek onu geri yolladım; ve bir saat boyunca, kıtlıktan çıkmış gibi yediğimiz süre boyunca, kendisinin hoşuna gitmesi için olması gerekenden uzak olan Monita'dan söz etti; sen bu kadar şişko ve çirkinken bir kadından hangi hakla ve nasıl bu şekilde

söz etme cesareti buluyorsun diye haykırmak istiyordum; sanki düşüncelerimi ta^nin etmiş gibi, evet dedi, belki şişmandı ama nihayetinde parayı ödeyen kendisiydi, müşteri olan kendisiydi; beklentilere, zevklere sahip olmaya hakkı vardı, hakkında sadece iyi şeyler söylenen bir filmi gidip görmekten farklı bir şey değildi bu aslında; bunun üzerine anladım ki **bundan böyle beni güzel bulmaları hiç hoşuma gitmeyecekti, hayır, beni seçseler ve beni bir başkasına tercih etseler bile yerimi vermemezlik edemem, kadınların bana göre**

artıları olması bana acı verse de, eksileri olmasından daha fazla zevk duymam, işte bu yüzden de beni öldüren şeyin sahip olduklarım ya da eksikliğini duyduklarım olmadığına inanmak gerek, hayır, ilkönce gelen, var olanın içinden ya da **eksik olanın yerine konuşan ölüm, var olan her şey sayesinde yolunu bulan babamın Tufan'ı.**

Ne yaşlı, ne şişman, ne sakat olan müşteriler de var, her hafta beni görmeye gelen ve en fazla yirmi üç yaşında olan Mathieu var mesela, atletik yapısıyla, hiç beyazı olmayan kısacık kesilmiş saçlarıyla bir kadının hoşlanacağı her şeye sahip; kapının pervazında onu ilk gördüğümde gençliği beni şaşkına çevirdi, neden bilmiyorum, bana pek zarar verme imkânı olmaması karşısında elim kolum bağlanmış halde kalakaldım; peki ama burada işi ne,

iş için, benim isteksiz okşayışlarım için para ödemeye ne ihtiyacı var, on^ikine öylesine uygun, onuıkiyle eşit bir sıkılığa sahip bedenim onun bedeninin yanında ne anlam ifade edecek, birlikte yatmak için yaratılsak da sırf aynı kuşaktan olduğumuz için yaşlı görünmeyecek miyim, her şey doğal akışı içinde de olsa, her ikimiz de cazip bile olsak yaşlı görünmeyecek miyim; ve tam da böyle oldu, onunla birlikte olmak beni yaşlandırdı, evet, gençliğim ışık saçmak için başkalarının yaşlılığına ihtiyaç duyuyor, onların kırışıklıklarına, beyaz saçlıma, benden otuz yaş büyük ol-

falanna ihtiyacım var, kamış kaldırıcı, güçlü olmam için onların gevşekliği gerek bana, hem sonra, aynı yaşta olsalar bile kadınlar erkeklerden daha yaşlıdır hep; ve Mathieu bana sahip olduğunda gücünün ve kaslı yapısının verdiği rahatsızlık dışında hiçbir şey hissetmiyorum, ama o' benim gücümden ve kaslı yapımdan huzursuz olmuşa benzemiyor, benzerliğimiz onu rahatsız eder gibi görünmüyor, hayır, gençlerin kamışı nasıl nedensiz kalkarsa onunki de öyle kalkıyor, kamışının böyle kalkmasının paylaşılan gençliğimiz sayesinde doğal bir şey olduğunu düşünüyor kuşkusuz, kamışı k^kiyor ve benimkine öylesine uyan cinsel organının işleyişini kafam ^mıyor, s^anki bir tahta parçası, bir protez, bir vibromasör, sanki bir komedi sergiliyor, sanki çaba sarf etmek, başka bir şey üzerine, aklında kalan bir pomo film sahnesi üzerine yoğunlaşmak zorunda; beni heyecanland^aya

çalışırken, sevgili olsaydık hoşuna gideceğini söylüyor, bir çift ya^^^ gibi yatakla restoran arasında, restoranla sinema arasında gidip gelen o ve ben, tıpkı herkes gibi, olması gerektiği gibi ben ve o; ve s^^m olduğunu, buradan yardımcı olabileceğini,

bana evini açabileceğini, öğrenimimi bitirip bir iş bulana kadar bana para verebileceğini belirtmek için elimi tutuyor, benimkilere benzeyen gözlerine, benimkine benzeyen ağzına bakarak, istemiyorum diyorum kendi kendime, aramızda her şey iyi gitse bile sıkıntıdan geberirdim diyorum, sokakta insanlar genç bir çiftin olması gerektiği gibi nasıl da doğru yolda olduğumuzu düşünerek dönüp bize baksalardı bile bu ilişkiye inanmazdım; Mathieu'ye parasını daha ilerisi için saklamasını, olgunluğu burada, benim yammda olma nedenini haklı çıkardığı zaman tekrar gelmesini söylemek gerekirdi, ona benim üzerime düşmemesini, yakınlığının beni korkuttuğunu söylemek gerekirdi; ve her şey sona erdiğinde benim isteğim üzerine uzun uzun ovuyor sırtımı, sırtımı ov sevgilim, çünkü gücün beni tüketti, benim gücümün h^akndan geldi, bırak da sana sırtımı dönüp gözlerimi yumayım, varlığından kurtar beni; duyduğum minneti göstermek için, hareketlerini teşvik etmek için şehvetle inliyo^rum biraz, inlerken de kalçam çıkarıyorum, çünkü başka bir bölgede olmamış olanı sırta kaydırmak, onun dikkatini bedenimin düz bir bölgesine yönlendirmek gerek, hem sonra aynı kuşağa ait erkekler ve kadınlar bunun için vardır, gerçekleşemeyecek olanın h^^ro içinde kardeşçe birbirlerinin s^ırtını ovmak için.

^ma kim olduklarının pek önemi yok, çünkü onlarla benim aramda göze batan ve onların görmedikleri şu mesafe olacak daiına, yarıklarını koruyucu erkeğe gösteren, yiyecek bulmak için sağda solda inleyen genç dişi maymunların evrimiyle, türün evrimiyle ilgili teorilerinde tekrar ele alınıp karara bağlamamış ve aksayan bir şey var; evet, doğa böyle yaratılmış, maymunları gözlemek bunu anlamaya, dişilerin en güçlüleri, en zenginleri sevdiği, sevi-lebilmeleri için genç olmaları gerektiği sonucunu çıkarmaya yetecektir; müşteriler niye bu işi yapmak üzere burada olduğumuzla ilgili teorilerini anlatıyorlar bana, beni dişi maymunların yerine koyuyorlar, bense o sırada başka taraflara bakıyor, dikkatimi odanın herhangi bir ayrıntısına

veriyorum, ya tavandaki bir çatlak oluyor bu, ya da döşemede yer değiştiren bir kıl topağı, kendime çok alçak sesle, aksayan şeyi anlatıyorum, direnen ve beni onlara bağlayan bu şeyi; biri diğerinin üzerinde, biri diğerinin dudaklarım arayarak ve diğeri kaçmaktan başka bir şey düşünmeyerek, biri doyuma ulaşmak için diğerinin doyuma ulaşmasını isteyerek ve diğeri ^^^mak için diğerinin doyuma ulaşmasını isteyerek burada bulunmanın felaketini, yapılmış olanı yapmanın ^akan-sızlığını, hep yaptığım gibi gücümü tüketerek annemin hakkından gelmenin, şişman, yaşlı, çirkin herhangi biriyle yatmanın ve kapıyı çalmasını, nihayet beni neye dönüştürdüğünü, benim onu neye dönüştürdüğümü öğrenmesini beklerken babamla yatmanın imkânsızlığını; müşterilere hadlerini bildirmek, hfilâ kamışları inmemişse bile vazgeçmelerini, bürol^ma, ailelerine dönmelerini,

bir zamanlar papazların kendilerini kamçıladığı gibi gerekirse kendilerini kamçılamal^rnı söylemek için zaman gerek, bu hiç bitmeyecek, hayır, bir sonraki müşteri gelmek üzeredir, belki şimdiden aşağıda, giriştedir bile, kamışı hafifçe vaziyet

te asansör bekliyor, telefonda kendisine tarif ettikleri gibi, sahiden de sarışın, genç, güzel olup olmadığımı düşünüyordur.

Babam istediği kadar insanoğlu için kendisininkinden beter, bu yeryüzündeki hayattan beter, bu aşağılık -bakışında aşağılık kelimesine cinsel bir anlam yükleyen bir ifadeyle tekrar ettiği gibi, kamış kaldırmak gibi aşağılık, boşalmaya çalışan bağırsakların yükü gibi aşağılık- dünyanın gündelik hayatından beter bir hayatı yaşamanın nasıl mümkün olabileceğini anlatmaktan helak ' olsun, istediği kadar maden ve ateşten oluşan cehennemini anlatıp dursun, hayata daha fazla değer verdiği anlına gelmiyor bu, hayır, hayatın sunacağı, On Emir'i aşan ve kehanet haberleri vermeyen her şey için hayattan iğreniyor, çiğneme eylemindeki ve

suyun serinliği altında sertleşen meme uçlarındaki varlığına kadar, video filmi haline getirilmiş şu küçük doğum ve maceraya atılana yolunu kaybettirmek için inşa edilmiş piramit mucizelerindeki, sürekli konum değiştirerek dönemeçler oluşturan otoyol ve ovada sırtlanların

hiç ilgilenmediği antilop iskeletleri mucizelerindeki varlığına kadar hayattan iğreniyor; hem zaten günümüzde hiçbir şeyin değeri yok, çünkü her şeye insan eli değmiş, işte babam bir de bunu tekrarlıyor, T^nyı dünyayı keşfinin dışında tutan ve kökenini yıldızlar arasında ya da bir mikroskop merceği aracılığıyla arayan kasıntı ve nankör t^ntanımazın kirli elleriyle her şeye dokunduğunu; y^tfnden çok memnun olan ve sakat ayağım ülkeden ülkeye sürükleyen, umudun sadece küçüklükte olduğunu ilan ederek kamburluğunun fazlalığı yüzünden öne doğru eğilen hacının yiğitliğiyle, tıpkı annemden iğrendiği gibi iğreniyor hayattan.

Ama babam, hayattan iğrenecek fazladan bir gerekçe sağlaması için, cenneti hak etmesi ve oraya bir kahr^^, sadece en kötü olanda, canlılarda yaşamaya ve çıplak bacakların görüntüsünün ortaya çıkardığı aşağılık dünya düşüncesi olmaksızın dans etmeye sırt çevinnede iyilik bulan şehit olarak girmesi için fazladan bir şans tanımak amacıyla bu yüke ihtiyaç duyuyor ve özellikle de insanın asla zevke teslim olmaması gerektiğini tekrarlayıp duruyor; serinkanlı kalabilmek gerek, kötülüğün gizlendiği yerde onu gözden kaçınnamak için serinkanlı kalmak gerek, karşı karşıya gelindiğinde maskesini düş^mek için kötülüğün gelişini uzaktan gönnek gerek; kuşkusuz işte bu yüzden çok çabuk büyüyen kızının bedenini dikatle izlemek ve onu bir yerlerde ağzında bir kamışla çırılçıplak bulmak için, onun maskesini düş^mek ve skandal var -biliyordum, biliyordum- diye bağınnak için por-no dergilerini karıştırmak zorunda; babaların aradıkl^rnı buldukları ve kızlarının onları bakışlarıyla davet ettiği bu dünya nereye gidiyor böyle, olm^aması gerekenin izini sürmekten bitkin düşüldüğünde nereye varılıyor, işte bu yüzden izliyor kızını, nihayet ona orospu muamelesi yapma hakkına sahip olmak için. Henüz z^^rn geçmemişken, ben ve benim henüz çözmediğim san saç örgülerim, ben ve dizlerime kadar çıkan beyaz çoraplarım, kareli eteğim, cilalı küçük ayakkabılarım ve geriye kalan ne varsa, makaraları koyvermelerim ve okşanma isteklerimle seve seve baba-dizlerine oturduğum zamanlarda ırzıma geçseydi daha . iyi olurdu kuşkusuz; evet, bir baba ve kızı arasındaki bu sevgi anlarında ırzıma geçseydi daha iyi olurdu, böylece ben tek bir seferde ölmüş olurdum ve annemden kalan yok edilmiş olurdu, böylece her şeye bir son verilmiş

ve oldum olası sürüklenip duran şeyden, meydana gelebilecek olanla ilgili imalardan ve bunun nihayet olacağı tehdidinden kutulunmuş, kısacası her şeyin, hayatın ve onun yolundaki güçlüğün, bab^amın orospu avının ve annemin cesedinden yayılan pis kokunun hakından gelinmiş olurdu.

Gerçekten de babam hiç ırzıma geçmedi, oysa ki bir destek noktası bulmak için k^mşının üstünde kımıldayıp duran küçük kalçalarımla kucağında oturmaktaydım; ırzıma geçmedi ama beterini yaptı, dünya hakkındaki görüşünü, mutlu insanları kovalamaktan ve tanrısal iradeyle, doğanın emrettiği bir yerde değil de sırf bir serada yetiştikleri için çiçekleri ezmekten zevk almaya dayalı görüşünü bana benimsetmek amacıyla beni omuzlama aldı; bana kendi mutluluk saplantısını geçirdi; büyümemem ve. yaşl^^-mam gerektiğini, ister iş seyahatleri ve otel odaları, ister yıllık kongreler ve su kenarında verilen yemek davetleri olsun, görevin kendisini çağırdığı her yere beni de cebinde götürebilmesi için sonsuza kadar küçük kalmam gerektiğini bana anlatarak saatlerce oyaladı beni; yaşlanmanın ve omuzlarda taşınan çocuğun çocukluk boyunu kaybetmesinin mutsuzluğuyla ilgili her şeyi anlattı; artık insan diğerlerini sadece uzaktan sevebilirdi, kucakta de-

ğil; iyice düşünülürse beni bir şirine yapan, koca beyaz mantarların, perilerin ve cadıların oturduğu uçsuz bucaksız ormanların ortasında beni böyle küçücük ve mavi olarak yetiştiren babam, krem kutularına ve rejimlere sakat kadın kaderimi se

çen, beni bir tekerlekli sandalyeye o^^rn o; elbette, yürüyebileceğimi biliyorum bu sadece erkeklerin boyunlarına s^^^ık

ve bir yataktan diğerine geçmek, sanki hâlâ küçükmüşüm gibi, sanki beni daha yomdan görmelerini ve ayağımın yere değmemesini, cilalı ayakkabılarım havayı dövmesini, fazlasıyla işittiğimden artık inanmaz olduğum hikâyeleriyle beni oyalamalarını istiyormuşum gibi kucaklarına tırmanmak için; zaten onların hikâyelerine inanıp inanm^^^rn bir önemi yok, ç^ünkü bugün için önemli olan mü^kun olduğunca uzun bir süre küçük, sırıtkan ve utangaç kalmam; koll^arımı boyunlarına dolayıp gözlerimi yumarak ot^muş bir d^^da,

beni alıp, dönüşmüş olduğum büyük ve yaşlı, donuk ve hantal halimden uzağa göt^melerini beklerken, başımı göğüslerine dayayarak ot^muş bir durumda, nefes alıp verişim onların hikâyelerinin ritmiyle t^^ımen eşzamanlı hale gelene kadar öyle kalmam önemli olan.

Evet, beni yanlarında göt^meleri ve bana nasıl da küçücük olduğumu anlatmaları daha iyi olurdu, beni bavullarına saklayabilecekleri, ayak b^^^ım mümkün olduğu her yere, Bangladeş'e ya da Grönland'a, Mars'a ya da kayıp şehirlere götürebilecekleri kadar küçük olduğumu; ama böyle bir şey gerçekleşmeyecek, gerçekleşemez, çünkü doğru erkekler olmayan, psikanalistim olmayan bu erkekler vız geliyor bana; onların beni yanlarına alıp bavullarında taşıyarak, mitinglerde ve iş yemeklerinde, sanki ben yarışmaya katılan bir köpekmişim, yılın orospusuymuşum gibi meslektaşlarının önünde bana caka sattırabilecekleri her fırsatta beni peşlerinden sürükleme istekleri vız geliyor bana; zaten ben memnun olmasam da şimdiden yapıyorlar bunu, şimdiden fazla-siyla yapıyorlar ve ben bundan bıkmış d^^dayım, neden bilmi-yo^m, çü^& bana yönelen her şeyi denemeden geçirmek dışında bir şey yapmayı bilmiyorum artık; ta ki olaylar başarısızlığa uğrayıp, beterine inhanmış olan beni, bunun sadece bir yanlış anlama olduğuna, benimle ilgili değil, bir başkası, yüzü çilli, kalçalarının altında portakal kabuğu görüntüsü olmayan ufak tefek bir kızılla ilgili olduğuna inhanmış olan beni haklı çıkarana kadar olaylara meydan okumayı biliyorum sadece; böylece gözlüğünün ardında uyuklayan psikanalistten başka, karşılığım ^^^ğı bir şeye para ödemek zorunda olan birinin horgörüsüyle -orgazm taklidi yapamadığım ya da nasıl milyoner olduklarını, nasıl en büyük ^frislerle yattıklarını ve bundan çıkardıkları hayat derslerini bana anlattıklarında doğru anlarda gülmediğim zaman müşterilerin bazen bana yaptıkları gibi- halıya fırlatacağım parayı yerden almak için eğildiğini görmek istediğim psikanalistten başka beni bekleyen hiçbir şeyin olmadığına iyice ikna oluyorum.

Kuşkusuz ergenlik çağımda bu yüzden anoreksik oldum, daha doğrusu biraz da babamın hikâyeleri yüzünden belki, ağzının payım veremediğim ve beni aldatmasını beklediğim birinin hikâyeleri

yüzünden; beni bavulunda hayal ettiği hikâyeleri ve büyümenin, kendi sefaletlerini çocuklarında görmekten nefret eden yaşlıların sevgisini kaybetmenin tehlikeleri üzerine yaptığı uyarıları yüzünden kuşkusuz; ve on iki yaşıma geldiğimde kendi kendime yabancılaşmıştım bile, başka bir bebeğin ailesinde son bulan bir başkasının bebeği hikâyesinde olduğu gibi, hiç beklenmediği, mümkün olmadığı halde kara derili ya da kızıl saçlı bir bebek sürprizi hikâyesinde olduğu gibi, doğumhanede mutlaka başka bir bedenle karıştırılmış olması gereken bu olgunlaşmakta olan bedene yabancılaşmıştım; on iki yaşımda, peri masallarımda ve birbiri için yaşayan, aynı şekilde giyinen ve kendileriyle ilgili olmayan her şeyi dışladıklarını iyice göstermek için başkalarının burunlarının dibinde birbirlerine göz kırpan benzer ikizler düşlerimde kaybolup gittim; iyice düşününce görüyorum ki cinsiyetim saç örgülerimin ve cilalı ayakabılarımın, kaydırak oyunl^rnın ve akşam dualarının hakkından geldiği gün anoreksik oldum ben, zaten hastalık yer değiştirmiş olsa bile, ben oldum olası anoreksi-ğim, hastalık bir aynadan diğerine, bir gereklilikten- diğerine, zayıflatılacak bedenden iç çamaşırları giydirilecek bedene geçti sadece, ve artık bir çocuğa ait olmadığı gibi t^^men bir kadına da ait olmayan bu beden hfilâ benim bedenim değil, hiç de benim ol-mayacaıc, ç^ünkü birisi ona el koydu, bu beden top itinde babamın kucağına çöreklenmiş d^^da, babamın iş planlarının üzerinde yol alacak bir tekerlekli sandalyede ya da onun cebinde debelenmek üzere küçücük bir d^^da orada duruyor; zaten oldum olası başka yerde oldu, işte bu yüzden de isteyene veriyorum bedenimi, hatta istemeyene bile, jimnastik salonlarının bisikletlerine olsun, bronzlaşma salonlarındaki ultraviyole ışınlarının altına olsun her yere biraz s^ürüklüyorum onu, günün birinde dünyanın bütün gazete bayilerinde, bir mayo dergisinde *yüz.* binlerce kez sergilenmiş vaziyette görme umuduyla elimden geleni yapıyorum, hem sonra kusmalarım ve müşterilerim arasında, anorek-si ve fahişelik arasında gidip gelmelerimin nedenini araştırmaktan gına geldi, onların kesişme mantığını öğrenmeye çalışmaktan, hep aynı aptallığı nasıl yapıyor olduğumu anlamaya çalışmaktan bıktım; üstelik benim gördüğümü siz asla göremeyecek, sadece tek bir noktadan, beni ilgilendirmeyen -çünkü meydana gelmemiş olandan doğmuş- yegâne ve aptalca bir şeyden oluşmuş bir ağdan kurtulmanın nasıl da imkânsız olduğunu anlamayacaksınız zaten; ve şimdi bulunduğum yerden asla

daha uzağa gidemeyeceğim, iyisi mi hiç kımıldayamaz, her an bir erkeğin ya da bir küvetin önünde -biraz daha küçüldüğüm andan itibaren, ağzıma giren ya da ağzımdan çıkan şeylere gözümü kapayabildiğim andan itibaren pek önemi kalmayacak olan- diz çökme gücünü bulamaz oluncaya kadar biraz daha yerimde sayayım.

Böylece hayatımı sırtımın ortasındaki parmağımla dokunamayacağım küçük kırmızı sivilceye varıncaya kadar, kasıklarımdaki siyah kıllar arasında kaybolmuş san kıla varıncaya kadar hiçbir şeyini gözden kaçmadığım bedenimi aynntılandırmakla doldurdum; böylece hayatım bir elmaya indirgeninceye kadar, yediğim yiyecekleri hesaplamaya başladım, bu bir elmayı bile doğru dürüst yiyemiyordum, asla içinden çıkamayacağımı, kuralın güdü-le:nme olduğu bir dünyada kimsenin de çıkamayacağım bile bile kendime dayattığım, uzayıp giden baskılar listesine uygun olarak yiyemiyordum en azından; ve günlerim çok hızlı yeme ya da duramama korkusuyla, yiyeceği herhangi bir zevkle bağdaştırma korkusuyla -babamın oburluğuyla mesela, masaya oturduğumuzda onu seyretmeye asla cesaret edemezdim, çünkü ağzından çıkan sesler doyuma ulaşan birinin solumasına benziyordu- listedeki her şeye harfi harfine uyulması gereken bitmez tükenmez bir yemek faslına dönüşüyordu; oğlanlardan ve mayolardan konuşarak kız arkadaşlarla sırıtmak ya da ortaokulun arkasında ilk jo-int'imizi tüttürmek gibi o sırada yapabileceğim şeyleri kafamdan kovmak için her lokmayı sorguluyordum, her şeye dikkat ediyor ve özellikle de mutlaka tek olması gereken sayılan gözden kaçırmıyordum, eğri büğrülükleri, kabuğunun altında kahverengi lekeleri olmaksızın yuvarlak ve düzgün olması gereken elmada ağzımın biçimini ve genişliğini denetliyordum, ve sonra her lokmayı sessizlik içinde çiğniyordum, çiğnemelerimin sayısı bir tek sayı olmalıydı, elbette her lokmanın kusursuz olması, çiğneme ve yutma eylemlerinin, o anda düşündüğüm şeyi ve alınan tadı saymazsak, günahsız olması gerekiyordu, yerken korkunç ya da iğrenç bir sahneyi getirmemeliydim aklıma, oyun sahalarındaki kimyasal lağım çukurlarını ya da küçükken üzerinde kaydığım bir buz tabakasının altındaki ölmüş kediyi hatırlamamalıydım; özellikle de bir parçanın dişlerimin arasına girdiğini ya da hoş olmayan bir kokunun elmanın kokusuyla karıştığını

hissetmemeliydim, bir, üç ya da beş elma yemeliydim, asla iki ya da dört değil, çiğnerken

on üç, on beş ya da on yedi kere kıtırdama sesi çıkamıalıydım; bana inanmayacaksınız ama tüm bu işlemleri bitinnek için harcadığım zamanı da hesaplamak. gerekiyordu, dakikaları hesap ediyordum, onlar da otuz üç ya da otuz beş dakika gibi tek sayı olmalıydı, ve bu böyle saatlerce, tüm bir hafta sürebilir, elle^mde tuttuğum süre boyunca karardığını görmemem gereken bir meyveyle savaşmak. asırlar alabilirdi, hayır, başından sonuna kadar elma kıtır kıtır ve beyaz kurnalıydı; dikkatimin azıcık dağıldığı her seferinde gözden kaçırdığım bu elmayla ilgili her şeyi denetlemek imkânsız olduğundan, ya lokmaların tam sayısı, ya çiğneme kalitesi, ya yutma eylemi, ya o sırada akla gelen düşünceler ya da duyulan kokular konusunda her zaman şüphelerim bulunduğundan, emin olmak için bir daha baştan başlamam gerekiyordu, zorunlu olarak üç ya da on üç ya da otuz üç kere tabii, ama önce bembeyaz ve kokusuz bir küvete aynı kesinlikle kusmalı, kusmukların fışkmş sayısını saymalıydım, onlar da tek olmalıydı elbette; peki en güçlü insanı bile delirtecek bu sistemde neden bütün sayılar tek olmalıydı, bunu söylemek çok zor; belki de tek çocuk olarak kaldığım içindir, ya da neredeyse öyle diyelim, belki de babamla üç kişi olduğumuz ya da ben bir kişi olduğum

içindir, annemle babam benim gözümde hiç ikili olmadılar çünkü kucaklaşmıyorlar, birbirleriyle konuşmuyorlar, konuşsalar bile birbirlerine b^akmıyorlardı, yemek saatlerini belirlemek için konuşuyorlardı sadece, hatta öyle bile denemez, çünkü babamın karar verdiği bir konuda annemin söyleyecek bir şeyi olmazdı, böy-lece dile getirilecek üç kelime kalıyordu kala kala, saat on sekizde ya da saat on dokuzda; ve üç kelime söylemeye konuşmak denmez, bu d^urumda bir çocuk yapmak için iki kişi olmak gerektiğini nasıl t^^an edebilirdim, yanımdaki varlıkl^arının benden çok önce kendileriyle ilgili olması gerektiğini nasıl bilebilirdim.

Çiftlerin kucaklaşmasını görmeye katlanamam^amın nedeni bu kuşkusuz; her seferinde kendi kendime hayır, bu böyle devam edemez, etmemeli diyerek kafamı çeviriyorum; ara sıra bu yüzden ağlıyorsam,

zihnimde çift sözcüğünü kavrayacak bir yer ol-mamasındandır, kamuya ait bir bankta ya da bir garda kucaklaşan bir erkekle bir kadım hayal edemiyorum, sanki hayatta birbirlerini seven insanların şu beylik sözlerinden -gerçek anlamda sevmek geri kalan her şeyi unutmak demek, hiçbir şey istemedikleri halde çevredeki şahitleri t^mamak demek- daha önemli bir şey yokmuşçasına birbirlerine sarılmalarını düşünemiyorum, hayır, çift diye bir şey yok, olamaz da ç^ünkü onların öpücüklerinin arasına girecek ve erkeklerin kamışlarını kald^ak için zihinlerinin bir köşesinde yer edecek bir orospu olacaktır daima, dikkatsizce çamaşır sepetine atılmış bir gömleğin yakasında bir ruj lekesi olacaktır daima; çift diye bir şey yok ve buna karar veren de benim, şu ben seninim ve sen benimsin mantığını reddediyorum, bu mantığı istemiyorum ve gerektiği her seferinde kaldırım değiştirecek ve arabaların arka koltuklarında olup bitenleri inkar etmek için gözlerimi çevireceğim; inanın bana, bir şeyler görmemek için dikiz aynasını y^^klarımla paramparça ederdim.

Yine de çiftlerin aynı odayı paylaşmayı ve aynı yatakta uyumayı sevdiklerini, her şeyi ikili olarak yaptıklarını, hava güzel olduğunda ve çocuklar yattığında pazar öğleden sonraları el ele yürüyüşe çıktıklarını, akş^amları sinemaya gidip, birinin başı diğerinin omzunda film seyrettiklerini, başkalarının kendilerini kardeş ya da daha beteri, baba-kız zannetmeleri korkusuyla, ne yapıyor olurlarsa olsunlar, bir şekilde bedensel temasta bulunmaları gerektiğini çok çabuk öğrettiler bana; masanın altında ayak oyunları yaptıkları restoranda, birileri duyduğunda doyuma ulaş^amn hoş olduğunu komşulara göstermek, komşuların sahneyi hayal edebilmelerini ve duvara iyice yapıştırdıkları kulaklarıyla ve kemerini ancak gevşetebildikleri pantolonlarının içinde hareket eden elleriyle bu sahnede yer almalımı sağlamak için çığlıklar attıkları yatakta bir çift olduklarım gösteriyorlar böylece; benim annemle babam da aynı yatakta uyurlardı, bu yatak gözüme aşırı büyük görünürdü, çünkü neredeyse odanın tamtamını kaplamaktaydı, şu da bir gerçek ki birlikte uyusalar da aralarında olabildiğince boşluk bırakmak gibi bir alışkanlık e^dinmişlerdi, biri sağda biri solda yatardı, solda yatan annem, sağda yatansa babamdı, aşılamaması gereken aralarındaki bu sınır bir üçüncü kişi büyük-lüğündeydi, bu da biri^^ alacağını talep etmek, ^emle baba-^rn arasında yerini ^^ak için

her an ortaya çıkabilecek birinin bu boşluğu dold^ması gerektiğinin kanıtıydı; ancak tam olarak uykuya daldıklarında, diğerinin varlığı bilinçlerinden silindiğinde işgal edebilecekleri kutsal bir yerdi sanki bu, acaba gecenin ortasında, rüyalarının hastalıklı buğusunda bir yerde birbirleriyle temas ediyorlar mıydı, birinin dizi diğerinin bacağına değiyor muydu; belki de **hiç farkında olmadan birbirlerine yaklaşıyorlardı, ama bundan kuşkuluyum, bir daha uyuyamaz oluncaya kadar uykularındaki sırrı korumuş olacaklar; kuşkusuz bir gözlerini açık tutmak zorundaydılar ya da diğer kişiyle temas eder etmez sıçrayarak uyanıyorlardı, tehlikeyle karşı karşıya gelmiş oldukları için, en ufak gevşemede harekete geçmeye hazır bir halde yatağın öte tarafında beklediğini bildikleri ölümü b^urunl^arının dibinde görmüş oldukları için kalpleri son hızla çarpmaktaydı elbette; dahasonra ise, düşmanın gelişini uzaktan görmek ve ilk harekette kaçmak için hiç ses çık^madan yatakta ot^p gün ağara-na kadar tetikte beklemek zorundaydılar; yastığın altında hareket eden bu el de neyin nesi böyle, durmadan kımıldayan bu kafa ne anlama geliyor; yıllarla birlikte uykularında pusuya yatmalarına gerek kalmadı belki de, çünkü yataktaki hareketleri sadece gerekli olana, yüzleri dış tarafa dönük, bir kolları yataktan sarkar vaziyette, hiçlikte -ya da neredeyse hiçlikte- uykuya dalmalarına ye-tecekhayati enerjilerinin kıymetli tas^^^a adanıyor giderek.**

^Anemle bab arasında bedenimle doldurayım diye bana ku

cak açan bu yer vardı anlayacağınız, bu yeri sahiplenmem bensiz aralarında hiçbir bağ olmayacağına emin olmak içindi belki, çünkü birbirleri için olamadıkları şey ben olmalıydım onlar için; yağmura ve güneşli havaya etki edebileceğini sanan çocuk kafamla, işte bana ait bir yer diye düşündüm kuşkusuz, işte bana ya da bir gece ziyaretçisine, kız kardeşimin hayaletine ait bir yer, böylece yıllarca annemle bab^Mn yatağında uyudum, yürümeye başlar başlamaz oraya yerleştim ve belki de on yaşıma kadar bu böyle sürdü, yataklarındaki bu fazlalık yeri aldım, çünkü onları birbirinden ayıran her şeyi üzerimde taşımalıydım; pembe benekli küçük yatağımdan onların yattıklarını duyduğumda -hep saat ona doğru olurdu bu- gürültüsüzce odalarına girer, iyice küçülerek ortalarına uzanırdım, yüzüm ya babama ya da

anneme dönük olurdu, genellikle babama dönük olurdu, çünkü annem beni yanında görmeye katlanamazdı ve sözden çok, gürültü denebilecek bir işaretle beni kovalardı, masaya çıkmalarını ya da bitkilerle oynamalarını engellemek için, dişlerini sıkarak ve itaat etmedikleri takdirde dayağa baş'^^raya hazırlanarak kedilere nasıl pist denirse, annem de bana öyle pist derdi; kuşkusuz kendileriyle birlikte uyumamı istemiyordu ama babam onunla aynı fikirde değildi, kimseyi rahatsız ettiği yok, kıpırdıyor bile denemez derdi, senden ko^^ak için ihtiyaç duyduğum duvar olacak diye de içinden geçirirdi; annem daha o zamandan bir larvaya dönüşmüş olmasaydı, ısrarlı davranabilir ve bir erkek için kavga ettiklerinde dişilerin yaptığı gibi yüzüme tükürerek tekmeleriyle beni yataktan atabilirdi, kendisine ihanet eden ve babamın ilgisini onca çeken bu gençliği bir pençe darbesiyle işe yaramaz kılabilirdi; bu gençliğin babamın ilgisini böylesine çekmesinin nedeni onu yönetebilecek, var gücüyle dizginleyebilecek ve -önüne çıkarak kafasını yarabilecek- mobilyalara dikkat etmeden onu döndürmek için ayaklarından asabilecek olmasıydı, bu gençlikle t^rik olmak için, başkal^^rn. gücünden s^^^^yı öğrenmesi gerekecek olan kızın -çünkü günün birinde pekfilâ onu bir duvara fırlatabilirler ya da boğazlayabilirlerdi- korkulu küçük çığlıkları sayesinde kamışı kalksın diye ilgileniyordu kuşkusuz; evet, ortada çift diye bir şey olmadığından ko^^msı gereken çift görüntüsü adına annem beni ko-^vmak için birçok' şey yapabilirdi, yapabilirdi ama yapmadı, yapmadı oysa yapmalıydı, beni zarar veremeyecek duruma getirmeli ve normal olma, bin erkekle değil tek bir erkekle yaşayan bir kadın olma şansım tanımalıydı bana, bu erkek babam olmayacak ve onu emme ritmimi değiştirmek için saçlarıma yapış-mayacaktı, böylece annem kendine de bir hayata sahip olma ve bir başkası tarafından önceden işgal edilmemiş bir yatakta sevişme şansı tanıyabilirdi, ve kim bilir, belki de ben bir fahişe olmaz-ama bundan nasıl emin olunabilir ki; hem sonra ben o yatakta olmasaydım bile, dünyadaki tüm kadınlar bir anda ölüp annemin erkeklerin arzuları üzerinde tek başına hüküm s^mesine fırsat tanısaydılar bile babam anneme el sürmezdi, bunu biliyorum ç^ıkü o yer ben dold^urmadan çok önce de boştu, işte dram burada yatıyor, beni öldüren şey ben doğmadan çok önce beni bekliyordu, ve gördüğünüz gibi annemle babarasında geçen ya da geçmeyen -çünkü ben oradaydım ya da

değil^^ şeyi anlatmak için artık çok geç; karılarıyla yapamadıkları için, daha doğrusu karılarıyla yapmadıkları her şeyi benimle ya^^ık istedikleri için beni arkadan düzmek isteyen bu müşterilere beni bağlayan düşünceleri geriye doğru izlemek için artık çok geç; zaten annemin hak kazanamadığı şeyle, bab^rnn ona karşı duymadığı şu arkadan düzme arzusuyla ilgili her şeyi en baştan ele almak istemiyorum.

Doğrusu kimden af dilemeliydim bunu da bilmiyorum, belki de annemden ama bu da kesin değil, o gün bu gündür eski haline kavuşamayan karnını çökerttiğim için ve erkeklerin dikkatini onun elinden aldığım için kenemi affettirebilirdim, karşılığında da onun ^m kaybettiklerini, diri ve lekesiz bir bedeni, o bedeni ^m ayrıntılarıyla bilecek, elle tartacak ve yatakta uçak oyunu oynayarak uçuracak bir erkeği kazandığım için nasıl affettirebilirdim kenedimi; babam, sırtı yay biçimini almış küçük bir melek olan beni, ayak tabanlarında önden arkaya, sağdan sola sallar, bir yandan da vrum, diye motor sesi çıkarırdı, bu sırada ellerimi sıkıca avuçlarının içinde tutardı; öyle küçüktü ki ellerim, onlara papi derdi babam, ç^ünkü daha o yaşta henüz gerçek birer el değillerdi, zaten sonuca bir an önce ulaşmak isteyen müşterilerin ısırıkları ve bıraktıkları kızarı^aklarla günün birinde solup gidecek bu bedende hiçbir şey gerçek değildi, dışarıya atacağı hiçbir şey yoktu, çünkü ben henüz olgun kadının ne kokusuna ne de müstehcen profiline sahiptim; ter, hormonlar, regl ve her yandan taşan ve yüze yıpr^anmış bir hava veren, silueti belirsiz ve bitkin gösteren fazlalıklar konusunda bir şey bilmiyordum, hayır, bunlarla ilgili hiçbir bilgim yoktu; darbeler yeme pahasına annemin tarafında, annemin yataktaki tarafında ve onun ölü anne zavallılığının yanında yer almadığım için kendimi nasıl affettirebilirdim, yatağın altına gizlenip hiç gürültü yapmadan annemle babamı üstte, birbirlerini tanımazlıktan gelme konusunda serbest bırakmalıydım, ta en başından itibaren bir kız çocuğu olmamalı ve yağ lekeleri, otomobil tamircilerinin p^mak izleriyle dolu takvimlerde insanın gözüne sokulan görüntülerle hiç ilgisi olmayan bu kadına bağlanınalıydım, ona sadakatim üstüne yemin etmeliydim, kızları tarafından ihanete uğramış tüm kadınların başı üstüne, günün birinde yorulmak bilmez bir süs bebeğinin tıraş edilmiş cinsel organına, taştan memelere sahip

olmaktan, ye^^^deki bütün babalara, -bugün bile beni incelemekten vazgeçmeyen, hep çaktırmadan giysilerimin altında meme uçlarımın belirgin olup olmadığını araştıran ve belki de kendisine papilerinden tutarak başının üzerinde uçurabileceği bir kız çocuğu vermemden memnunluk duyacak- şu **benim babama sonsuza kadar açık bir ağıza sahip olmaktan vazgeçeceğime yemin etmeliydim; babam bana** bir kız çocuğu vermek isterdi kuşkusuz, böylece ben o kız çocuğunu kovabilir, birbirini kabullenmemek yüzünden herkes birbirini öldürünceye kadar on kuşak boyunca bu oyuna yeniden başlaması için babama fırsat tanıyabilirdim; hem sonra annemin ya da başka birinin önünde diz çökmenin hiçbir faydası olamaz, çünkü ortada affedilecek bir şey yok, işin en acı tarafı da bu işte; her şeyi ben, babam ve annem istedik, affedilecek hiçbir şey yok çünkü hayatın kendisi böyle, gerisi korkaklık ve kıskançlıktan başka bir şey değil; demek ki sinemada gördüğümüz gibi birinin başı diğerinin omzuna yasl^anmış çiftlerin hayatını düşünmek daha iyi, insanın kafasını zafer ve şeref senaryolarıyla doldunnası, geçmekte olan hayata, duyuldukları için doyuma ulaşarak düzüşen komşuların ve odaya parmak uçlarında giren onların çocuklarının hayatına gözlerini kapaması daha iyi.

Ara sıra oyuncak bebeklerimle çevrelenmiş küçük şirine yatağımda yattığım da oluyordu, bebeklerim oturur ya da yatar durumda olmalarına bağlı olarak gözlerini açıp kaparlardı, ben onlara korkunç-bebeklerim derdim, korkunç-Mimi ya da korkunç-Mika uyumama engel olurlardı çünkü sırtımı çevirir çevirmez, gözlerimi kapar kapamaz beni ısıracaklarını sanırdım, cam gözleri ve topuklarına kadar inen saç örgüleri, beyaz önlüklü pembe entarileri ve küçük siyah ay^iabılarının içindeki beyaz çorapları ün^rntü verirdi bana; bilmediğim bir sebeple babam, ben ortada onlar iki y^anımda olmak üzere kendileriyle uy^^m istemediği zamanlarda koridorda, onların odasının iyice yakınında bir yere yatardım gidip, ve oradan annemi duyabilirdim, onun sesini işitirdim, bu da beni çılgına çevirirdi, çünkü başka hiçbir d^m-da onun sesini duymaya alışık değildim, ç^ünkü başka türlü asla işitmediğim bu ses bana seslenmiyordu kesinlikle, tabii ki düzüşüyorlardı, artık biliyorum bunu ve o çılgına döndüğüm anlarda da bilmeliydim, anl^amalı ve içindekilerin bir elma ve bir annut-tan ibaret olduğu bir bohçayla evi ebediyen terk etmeliydim,

sırtıma inen saç örgülerim ve yerlerde sürünen çiçekli ceketimle çekip gitmeliydim, düşünemediğim, yani orada bir işimin olmadığım, beni ilgilendirmediğini anlayamadığım şeye bir son vermek için evi ateşe vermeliydim; sanıyorum yine de biliyordum, yaptıkları şeyin beni ilgilendirmediğini, zevkten inleyecek kadar beni unutmakta olduklarım biliyordum, biliyor musunuz bugün bile -zaman zaman diyelim- geceleri bir sesle uyandığım oluyor, orada olmadığım ve olup biten beni ilgilendirmediği için gülen bir kadın sesi işitiyorum, onun doyuma ulaştığım işitiyorum bir de ve bu beni çıldırtıyor; elimden bir şey gelmediği için kafam allak bullak oluyor, tek yapabildiğim yatağımdan kalkıp ışıkları, televizyonu, her şeyi açmak, sanki birini, beni çıldırtmak, baykuşlar misali gecenin ortasında çığlıklar atmak için dolaba sakınanmış bir kadım bulacakmışım gibi dairemi arşınl^amak oluyor; kulağımı annemle babamın oda kapısına yapıştırmış bir halde hâlâ koridorda yatıyor olduğum için hastayım.

Peki neden duyduğum sesler hep kadın sesleri, erkeklerin kendilerini göstermeye ihtiyacı olmamasından elbette, çığlıklarıyla komşuları uyandırmayı dileyen, kendilerine yapılan şeyi duyurma konusundaki güçleriyle onları t^rik etmek isteyen kadınlar sadece, dinleyin bakın, nasıl da **doyuma ulaşabiliyorum, dinleyin de işitebilecek olanın nasıl** da **bir tek ben olduğumu, burada kamış kaldırabilen tek kadın olduğumu anlayın, tek kadın olmasam bile en güçlü, en kamış kaldırıcı kadınım yine de, tek yapacağınız ikna olmak için kulak kab^tmak, benimle tanışmak için kendinize fırsat tanımak, kendinizi kurt olarak hayal edin yeter, ben hemen k^ızı başlıklı kız, kı^zı pelerininin altında çmlçıplak, koca kapüşonlu küçük sarışın oluve^^^ boyalı dudakları ve kalça darbeleri altında dört bir yana uçuşan saç örgüleriyle, dönmüş gözleri ve aralık ağzıyla, yay halini almış sırtı ve küçük köpek pozisyonunda sunduğu iyice yukarıya dikilmiş kalçalarıyla küçük sarışın; ayırtılan küçük beyaz külotumdan görünen yarığım yardıma çağırır, imdat, birisi beni işitsin ve bulsun, büyükannem hâlâ küçük tereyağı çömleklerini beklerken bana arkadan sahip olunduğunu, aslanların bıraktığı şölen ^artıklarının etrafında sırtlanlar nasıl toplanırsabenim etrafımda da toplanıldığını bilsin birisi, ya-p^^^^ı gereken şeyle odunlarda her gün karşılaşıldığını görsün, çocuklar tamamen oyuncaklarıyla haşır neşir olurlarken, çalılıkların ardında**

gizlenen, bir ağacın öte yanında pusuya yatan şey konusunda hiç tasa duymadan hoplayıp zıplayarak yollarına devam ederlerken karşılaşıldığını görsün, evet ya, iyice baksın çünkü sırası geldiğinde kendisi de, küçük külotunu göstermenin uygun kaçmayacağını, değış^meyi ihmal ettiği kısacık eteğine dikkat etmek gerektiğini düşünerek kızaran küçük kızların izini sürecek bir kurt olmayı dileyecektir olsa olsa, böylesinin iyi olduğunu, hayatın böyle gerektirdiğini düşünerek kamış kal^^^tan başka bir şey gelmeyecektir elinden; görüyorsunuz ki bunun dışına çıkılamıyor, çıkılamaz da, insan her gün evinin arkasında, bir kapının ardında ve komşularda yaşanan şeylere karşı çaresiz; söylenenlere bakılırsa başa gelen ve dünyayı döndüren şeyler bunlar, dünyanın en eski **mesleğinin eski cilveleri, bunları adlandırmakta güçlük çekiyorum, çünkü gözümüzü nereye çevirsek karşımıza çıkıyorlar, hocalara kendini sevdirmçk için ezbere öğrenilen gramer derslerinde ve bir gömlek kolunda parlatılarak çalışma masasına bırakılan elmalarda, bir dürbünle görülme umuduyla açık bırakılan perdelerin ardında ve yatak çarşaflarına bir hikâye kazandıran sanmtrak lekelerde, her yerde; ne yapılırsa yapılsın, ne denirse densin meydana geliyorlar, hem zaten daha önce de dediğim gibi buna karşı yapılacak hiçbir şey yok, olsa olsa ya zevk alır insan ya da ağlar, elinden gelen tek şey, çocuklar bizim neşe kaynağımız, gözbebeklerimiz, onlara hayatı öğretmek gerek, yoksa başka biri bunu üstlenebilir diye düşünerek o şeyi kendisinin yapması olur.**

İşte bu yüzden kadınlar pomo filmlerde çığlık atıyorlar, işte bu yüzden müşteriler dilleri yarığımın üzerinde gezinirken çığlık atıp inlememi istiyorlar benden, hatta bu isteklerini dile getirmeleri bile gerekmiyor, çünkü zaten çı^ık atmalıyım yoksa hiçbir şey yolunda gitmez, zevk almadığıma karar verildiği için gidip gelme durur, neyin var böyle, neden çığlık atmıyorsun, neden doyuma ulaşmıyorsun; hiç bilmiyorum, hem sonra benim doyuma ulaşmamla ilgili ne biliyorsunuz ki siz, hiçbir şey bilmiyorsunuz, hiç ses çık^madan doyuma ulaşabileceğimi ya da doyguma ulaşmadığım halde çığlık atabileceğimi bilmiyorsunuz, kadınların aldattığı kişilerin kadınlar olduğunu da bilmiyorsunuz; üstelik bildikleri ya da bilmedikleri, inandı' ları ya da inanmadıkları şeyin önemi yok, önemli olan işitilebilir tek kadın, sesiyle göz bo-yayabilen tek kadın olmaktan zevk alan kadınların orospuluğu,

önemli olan ikisinin arasında en güzelinin daima kim olduğunu göstermek için kadınların bir başka kadına sarılma alışkanlığı, başka kadınlarla araya mesafe koyma ve erkekleri kendilerine çekme, içeri girilememesi ama sadece bakılabilmesi için odalarının kapısını aralık bır^ma, soyunurlarken görülmek amacıyla perdeleri açık tutma ve çıplaklığı görmeye izinli olanın sadece kendileri olma merakları; ama anne, neden babamı çırılçıplak göremiyorum ve neden o seni çırılçıplak görebiliyor, işte asla cevabını alamadığım sorular, daha doğrusu kendileri annemle babam olduğu için böyle bir şeye hakım olmadığı, annelerle babaların isterlerse birbirlerini çıplak görebileceği ama çok küçük oldukları, gözleri de fazla iri olduğu için çocukların onları böyle göremeyeceği gibi bir cevap almış olabilirim; kuşkusuz bu türden bir şeyler söylenmiştir bana ama bu yeterli olmadı benim için, ya da bu cevabı istemedim diyelim; hep aynı sorunun etrafında dönüp duran, durmadan bir yataktaki çıplak bir kadınla bir erkeğin trajedisini anlatan gevezeliklerimi yüksek sesle dile getirmem bu yüzden işte, doğru sorular sorulmadıkça cevaplar bir işe yaramaz zaten, bunu da daha önce söylemiştim; onlara sormam gereken neden onların yataklarında olup onların birbirbirlerini çıplak görmesine seyircilik ettiğim olmalıydı, neden orada olmak ve kapı-^ öbür tarafından yeryüzünde ikisinin nasıl da baş başa olduk-l^ım birbirlerine fisıldadıkl^rnı, anlaşılmadan işitilmek istendiklerini bana belli eden o fısıldaşmaları neden duymak zorunda kaldığımı sormalıydım; işte geceleri bir kadın sesiyle uyanm^amın sebebi bu, ben orada olmadığım zamanlar söylenen tek bir kelimeyi kaç^^ımak için, beni başka yerde sandıklımda onları hayatta tutan şeyi nihayet keşfetmek için.

Baş başa olmaktan duydukları memnuniyeti birbirlerine fısıldamaları birbirlerini gerçekten sevdikleri anl^amına gelmiyordu, şöyle iyice düşününce, ne konuda olursa olsun hiç fısıldaşmadık-l^arına i^mıyorum, yatak odalıma bitişik banyoda birbirleriyle mırıldanarak hiç konuşmadılar, onlar için özel olarak pembe taşlarla döşenmiş ve bana yasak olan bu banyodan sesleri geldi bir akşam, bense onların yatağında örtülerin altında ağlamaktaydım, ama düşünülürse, annem babamdan sabunu kendisine uza^tmaırn istemiş, babam da ona cevap olarak hiç sabun k^almadığmı ve annemin sabun alması gerektiğini, zaten bundan başka da yapacak işinin olmadığını

söylemiş o^lmalı; ve bu şekilde alçak sesle, bir şeyleri becermedeki yeteneksizliklerini konuşuyor olmalıydılar, önce sırt, sonra memeler, oylukların içi ve nihayet cinsel organ olmak üzere birbirlerini sırayla sabunlamak yerine boğuk çığlıklarla başarısızlıkların™ birbirlerinin başına kakıyor olmalıydılar, aşktan konuşmak dışında ne yapmaları mü^^inse onları yapıyor o^lmalıydılar -buna in^anmıyorum, bunu istemiyorum-; bir banyoda çıplak bir vaziyette birbirlerini sabunladıkları için duygulanı-yorlardıysa bile, meme uçlarını dillerinin ucuyla okşuyorlardıysa bile bunu olsa olsa gözlerini kapayarak ve diğe^rinin yerine başka b^irini hayal ederek, her biri artık karı ve koca olmayacakları paralel bir dünyayı düşünerek yapabiliyor olmalıydılar, bir başka yere ve bir başka hikâyeye, bir başka isme ve bir başka bedene gözlerini yumuyor olmalıydılar, tek başlarına bir köşeye çekilip yıkanıyormuş gibi yaparak krem kutularının arasında mastürbasyon yapıyor olmalıydılar, hayır, bunu ancak aralarında olmayı başaramayan şeyden, diğerinin kusurlarına gülebilenlerin, tam sertleşmemiş kamışlar ve sarkan memelerle alay edenlerin suç ortaklığından uzaklaşarak yapabilirlerdi; ve ben konuşmadıkları halde sesler işitmeliydim, onlar birbirlerine sırtl^arını dönmüş yıkanma işini bitirmek için acele ederken ben onları yüz yüze sanmalıy-dım, böyle olmalıydı, çüıkü kafamda yoksul ve öksüz kız hikayeleri kurarak onların yatağında y^nız olduğum için neden ağladığımı, başımı dizlerimin arasına gömerek neden önden arkaya ve sağdan sola sallandığımı, delilerin zamanı boşa harc^amak.tan bıktıklarında, yaşamadıklarım düşünmek için önlerinde fazlaca gün olduğunda yaptıkları gibi neden şilteyi ayakl^anmla dövdüğümü anlamalıydım; ve o gün bugündür birbirini seven insanlar karşısında, onların kamuya ait bir b^ankta sevişme gülünçlükleri karşısında hep titrerim ve başkalarının mutsuzluğundan ko-^^ak için dizlerim, y^^uklarım ve ayaklım olacak daima, aralarındaki mesafe öyle fazla ki benim orada olmamam imkansız, sessizlik öyle fazla ki uyumam imkansız, öyle çok sırt var ki hayatın bu olduğuna, yapıl^^nış olanın üzerinde tepinen ayakların uzuzun bir monoloğu olduğuna inanabilmem mümkün değil.

Hayatımdaki bütün erkekleri başım dizlerimin arasında sevdim ben; bir larva olan annemi ve doyüma ulaşan babamı yansıtmaktan iğrendiğimde, bir sesten ibaret olduğumu, kelimelerin ardında gizlenen

şey üzerinde on yıllık bir gevezeliktense tırnaklarını geçirmenin ddaha fazla şey söyleyebileceğini, bu tırnakların bıraktığı izlerin annesinin göğsünü isteyen çocuğun doymazlığına imreneceği hiçbir şey olmadığını kendisine göstermek için doğrulmak istediğimde divanda hareketlenen bedenimi görmeyen psikanalistimi de aynı şekilde seviyorum; zaten rüyasında beni bir banyoda çıplak görerek, başı ellerinin arasında uyuyup uyumadığını kim bilebilir, benim hikâyelerime biraz hayat katmak için sessizce mastürbasyon yapıp yapmadığını kim bilebilir, işte asla öğrenemeyeceğim bir şey bu, işte işitme hakım olmayan şey; eğer öğrenseydim ne olurdu, eğer onu eli pantolonunun içindeyken yakalasaydım ve kamışını ağzıma alsaydım ne olurdu halimiz, ağzımı yukarıdan aşağıya ve sağdan sola kamışında gezdir-seydim yaşanacak ne kadar vaktimiz kalırdı, doyuma ulaşmadan önce, çarpan yıldırımla gelen kıyametten önce ne kadar vaktimiz kalırdı, işte bunu da bilmiyorum, belki de her şeye rağmen bu du-başımıza gelse daha iyi olurdu, aramızda hiçbir şey geçmediği için ve annemle bab^mn banyo sahnesini tekrar oynayacak, sadece gözyaşlarımın olduğu yere biraz hareket katacak olduğumuz için ölsem daha iyi olurdu; yüz yüze bakıp aşktan söz etsek, banyo suyunda birbirimize meydan okusak ve elimize geleni avuçlasak daha iyi olurdu belki de, bir an için müşteri ve fahişe, bir seans boyunca para ödeyen erkek ve kendini sunan kadın olsaydık daha iyi olurdu, kitaplarım kapadığı ve kollarımda bir erkeğe dönüştüğü zaman rollerin değişmesi gerekirdi, bu hiç gerçekleşmeyecek, son bir kez daha söylüyorum ki gerçekleşemez, çünkü söz konusu olan bensem, hayat ölümün penceresinden sorgulanıyorsa bu tür şeyler meydana gelmez.

1

Doğru numarayı çevirdiniz. (ç.n.)

2

Destan. (ç.n.)

3

O kadar güzel bir poposu var ama memeleri yapay. (ç.n.)

4

Harika kadın. (ç.n.)

1

Yahudilerin Yahudi olmayan kişi ve uluslara verdikleri ad. (ç.n.)

2

Tanrının Musa peygambere göründüğü söylenen biçim. (ç.n.)